

ЕЛІЕН УАЙТ

Велика боротьба

*між Христом
і Цого ангелами та сатаною
і його ангелами*

Київ «Джерело життя» 2005
ДЖ
Християнське видавництво

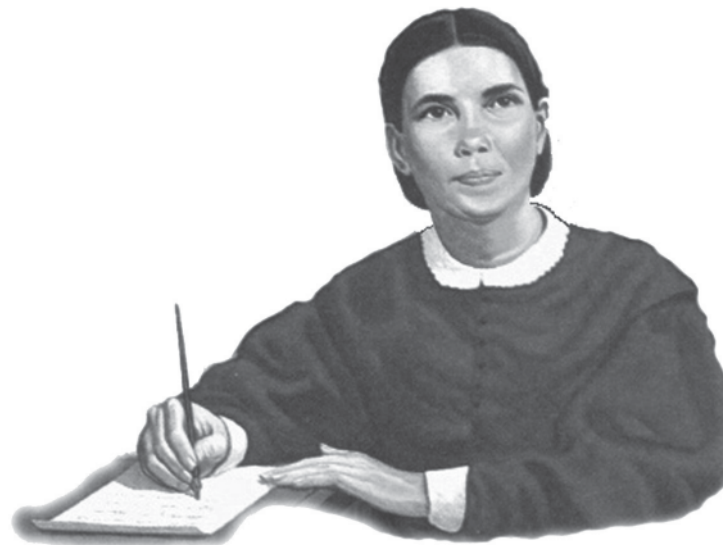
ББК 86.376
У 13

Еллен Уайт

У 13 «Велика боротьба між Христом і Його ангелами та сатаною і його ангелами»: Пер. з англ. — К.: «Джерело життя», 2005. — 192 с.

Книга для широкого кола читачів.

ББК 86.376

ЕЛЛЕН УАЙТ
(1827-1915)

Передмова

Еллен Уайт (1827-1915) відома в релігійних колах як письменниця й проповідниця. Вона народилася й виросла в північно-східній частині США, у штаті Мейн. З 1885 по 1887 роки жила і трудилася в деяких державах Західної Європи, де часто виступала на релігійно-моральні теми перед величезними аудиторіями, а також продовжувала свою літературну діяльність. Пізніше провела сім років в Австралії й Новій Зеландії. Еллен Уайт написала безліч великих та малих книг релігійного змісту, а також на теми освіти, здоров'я, подружніх відносин, виховання й практичного християнства. Найбільш відомі її твори: «Дорога до Христа», «Конфлікт віків» (у 5-ти томах), «Свідчення для Церкви» (у 9-ти томах), «Наочні уроки Христа», «Виховання», «Їжа й харчування», «Християнська родина», «Вісті для молоді» та ін. Як відомо, пані Уайт є четвертою з найбільш перекладуваних авторів в історії літератури, найбільш перекладуваною жінкою-письменницею у світі й найбільш перекладуваним американським автором.

Вірна учениця Ісуса Христа, Еллен до 17-літнього віку належала до Методистської церкви. Її виключили за те, що вона повірила в скоре Пришестя Христа в 1843 році і привселюдно говорила про це. Бог послав їй видіння й вістки, які вона повинна була нести світові. Причому Господь покликав її на таке служіння тільки після того, як двоє інших людей відмовилися прийняти це доручення від Нього. Вона написала безліч статей і книг, що містять викриття й наставляння для народу Божого. Одержавши світло щодо реформи здоров'я, вона стала ревною захисницею здорового способу життя, закликаючи людей повернутися до первісної дієти, даної людині в Едемському саду, відмовитися від шкідливих речовин та бути поміркованими в усьому.

Пані Уайт ніколи не називала себе пророком; коли її запитували про її покликання, вона називала себе вісницею. Найважливішою своєю працею сама вона вважала книгу «Велика боротьба між Христом і Його ангелами та сатаною і його ангелами».

Еллен Уайт одержала видіння про Велику боротьбу навесні 1858 року в містечку Ловеттс Гроув, штат Огайо, США. Більшу його частину вона вже споглядала у видінні 11 років тому, проте цього разу їй було велено записати його, хоч сатана докладе величезні зусилля, аби перешкодити їй. Уся ця книга натхненна Святим Духом, написана тендітною, але благочестивою жінкою й уперше опублікована в повному обсязі 1858 року.

От що пише сама Е. Уайт про мету написання цієї книги:

«Щоб відобразити картину великої боротьби між Істиною й неправдою; щоб викрити лукаві задуми сатани та показати засоби, завдяки яким ми можемо успішно протистояти йому; щоб представити справедливе розв'язання великої проблеми зла, висвітлюючи походження гріха та шлях його остаточного знищен-

ня, виявляючи справедливість і доброту Бога в усіх Його діях по відношенню до Свого творіння; нарешті, щоб показати святість і незмінність Його Закону, — з цією метою і була написана дана книга.

Моя палка молитва про те, щоб під впливом цієї книги люди звільнилися від влади темряви та зробилися «учасниками спадщини святих у світлі» для прославлення Того, Хто полюбив нас і віддав Себе за нас».

Нехай Господь дарує Свій прекрасний дар Святого Духа Вам, дорогий читачу, коли будете читати цю книгу, щоб перед Вами піднялася невидима завіса історії і Ви побачили не тільки Велику боротьбу між добром і злом, але й остаточний триумф Істини — Ісуса Христа.

Розділ I

Падіння сатани

Бог показав мені, що колись сатана був найбільш шанованим ангелом на Небесах після Ісуса Христа. Вираз його обличчя був спокійним і щасливим, подібно до облич інших ангелів. Його чоло було високим і широким, свідкуючи про могутній інтелект. Його зовнішній вигляд був досконалим, манери — шляхетні й величні. І я бачила: коли Бог сказав Своему Синові: «Створімо людину за образом Нашим», — сатана позаздрив Ісусові. Він бажав, аби з ним порадилися відносно створення людини. Він переповнився заздрістю, ревнощами й ненавистю. Люцифер хотів посісти на Небесах найвище місце після Бога та приймати найвищі почесні. До цього часу на Небі панували порядок, гармонія і цілковите підкорення правлінню Бога.

Це був найбільший гріх — повстати проти встановленого Богом порядку та Його волі. Здавалося, усі Небеса захвилювалися. Ангели об'єдналися в гру-

пи, кожна з яких очолював керівний ангел. Усі ангели були стривожені. Не бажаючи підкоритися владі Ісуса і прагнучи піднести себе, сатана непомітно налаштував усіх проти Божого правління. Деякі ангели співчували сатані в його повстанні, тоді як інші відстоювали честь і підносили мудрість Бога, явлені в тому, що Він наділив владою Свого Сина. Між ангелами виникла незгода. Сатана і його прибічники, які прагнули реформувати Боже правління, забажали проникнути в Його неосяжну мудрість, щоб вияснити, з якою метою Він підніс Ісуса та наділив Його такими необмеженими владою й авторитетом. Вони повстали проти влади Божого Сина, тому всі ангели були покликані з'явитися перед Отцем, аби почути рішення з приводу цієї справи. Було вирішено, що сатана має бути вигнаний з Неба і всі ангели, які приєдналися до нього в повстанні, повинні бути вислані разом із ним. Тоді відбулася війна на Небі. Ангели брали участь у битві; сатана бажав перемогти Божого Сина та покірних Його волі. Однак добрі вірні ангели перемогли, і сатана зі своїми прибічниками був вигнаний з Небес.

Після того як сатана та повсталі з ним ангели були вигнані з Неба, він зрозумів, що назавжди втратив усю чистоту й славу Небес. Тоді він пожалкував про скоєне і захотів бути відновленим на Небесах. Він забажав посісти своє колишнє місце або будь-яке інше, запропоноване йому. Проте ні, Небеса не можна було піддавати небезпеці. Усе Небо могло бути опоганене, якби він з'явився там знову, оскільки в ньому зародився гріх і насіння обурення залишалося в ньому. Сатана знайшов послідовників, які симпатизували йому в його повстанні. Він та його послідовники жалкували, плакали і благали про можливість знову користуватися Божою прихильністю. Однак їхній гріх, їхня ненависть, їхні заздрість і ревність були такими вели-

кими, що Бог не міг їх згладити. Вони мали залишитися, щоб отримати остаточне покарання.

Цілком усвідомивши, що не було жодної можливості повернути собі Божу прихильність, сатана більше не приховував своєї злоби й ненависті. Порадившись зі своїми ангелами, він розробив план подальшої боротьби проти Божого правління. Коли Адам і Єва були поселені в чудовому саду, сатана складав плани, аби знищити їх. Було проведено нараду з усіма злими ангелами. Жодним чином ця щаслива пара не могла втратити свого щастя, доки підкорювалася Богові. Сатана не міг застосувати щодо них своєї сили, поки вони спочатку не ослухаються Бога і не втратять Його прихильність. Сили зла мали винайти якийсь план, аби підштовхнути людей до непокори, щоб вони накликали на себе Боже несхвалення й опинилися під безпосереднім впливом сатани і його ангелів. Було вирішено, що сатана прийме інший вигляд і виявить зацікавленість людиною. Він має викликати в них сумнів у правдивості Бога: чи мав Він на увазі саме те, що сказав. Далі диявол повинен збудити їхню допитливість, примусивши виявити зайву цікавість до незбагнених Божих планів (у чому був винен сам сатана) та вияснити причину, чому Бог наклав обмеження щодо дерева пізнання.

Див. Ісаї 14:12-20; Єзекиїла 28:1-19; Об'явлення 12:7-9

Розділ 2

Гріхопадіння людини

Я бачила, що святі ангели часто відвідували сад і наставляли Адама й Єву щодо їхніх занять, а також вони розповіли людям про повстання сатани і його падіння. Ангели попередили їх про сатану і застерегли не віддалятися одне від одного під час своїх занять, бо вони можуть зустрітися з цим лукавим ворогом. Ангели наказали їм суворо дотримуватися даних Богом приписів, оскільки Адам і Єва залишатимуться в безпеці за умови досконалого послуху. Якщо вони будуть слухняні, цей підступний ворог не матиме над ними жодної влади.

Сатана розпочав свою роботу з Єви з метою примусити її виявити непослух. Спочатку вона припустилася помилки, віддалившись від свого чоловіка, потім, коли затрималася біля забороненого дерева, і далі, коли почала уважно дослухатися голосу спокусника і навіть наважилася засумніватися в тому, що Бог сказав: «Бо в день їди твоєї від нього ти напевно

помреш!» Єва подумала: «Можливо, це не означає саме те, що Господь сказав». Вона відважилася на непослух. Вона простягнула свою руку, узяла плід і їла його. Він був приємний для очей, добрий на смак. Єва сповнилася ревнощів, що Бог утримав від них те, що насправді було для їхнього блага. Вона запропонувала плід своєму чоловікові, таким чином спокушаючи його. Вона розповіла Адамові все, що сказав змії, і висловила здивування, що він мав дар мови.

Я побачила, як засмутився Адам. Він здавався переляканим і враженим. Було видно, що в його розумі точиться боротьба. Він був упевнений, що це був саме той ворог, про якого їх застерігали, і що його дружина повинна буде померти. Їм доведеться розлучитися. Адам дуже кохав Єву. Із засмученим духом він вирішив розділити її долю. Він схопив плід і швидко з'їв його. Тоді сатана зрадив. Він повстав на Небі і мав прибічників, які любили його і підтримали його в повстанні. Він упав і потягнув за собою інших. А тепер спокусив жінку не довіряти Богові, засумніватися в Його мудрості і намагатися проникнути в Його незбагненні плани. Диявол знав, що жінка впаде не одна. Адам через свою любов до Єви не підкорився Божому наказові і впав разом із нею.

Звістка про падіння людини рознеслася по Небесах. Затихли всі арфи. Ангели зі смутком зняли з голів свої вінці. Небожителів охопило сум'яття. Відбулася нарада, аби вирішити, як учинити з винною парою. Ангели боялися, щоб вони не простягнули руки і не скуштували від дерева життя, ставши безсмертними грішниками. Але Бог сказав, що Він випроводить грішників із саду. Негайно ангелам було доручено охороняти шлях до дерева життя. Дотримуючись свого розробленого плану, сатана хотів, щоб Адам і Єва не підкорилися Богові, викликали Його несхвалення, а потім, скуштувавши від дерева життя, вічно жили в

гріху й непослуху; таким чином гріх був би увічнений. Однак були послані святі ангели, щоб випровадити їх із саду, водночас іншій групі ангелів було доручено охороняти шлях до дерева життя. У правій руці кожного з цих могутніх ангелів було щось подібне до блискучого меча.

Тоді сатана тріумфував. Адже через його падіння постраждали й інші. Його було вигнано з Небес, а їх — із Раю.

Див. Буття 3 розд.

Розділ 3

План спасіння

Небо сповнилося смутком, коли стало відомо, що людина загинула і створений Богом світ буде наповнений смертними істотами, приреченими на горе, хвороби та смерть, і що не було жодного порятунку для грішників. Уся сім'я Адама мала померти. Я бачила любого Ісуса, зауваживши вираз співчуття і смутку на Його обличчі. Незабаром я помітила, як Він наблизився до надзвичайного сяйва, яке оточувало Отця. Ангел, що супроводжував мене, сказав: «У Нього таємна розмова з Отцем». Ангели, здавалося, відчували велике занепокоєння, доки Ісус розмовляв з Отцем. Тричі Його огортало чудове світло, яке оточувало Отця, і коли після третього разу Він вийшов від Отця, Його можна було бачити. Обличчя Ісуса було спокійне, без жодної тіні тривоги й розгубленості, випромінюючи такі любов і красу, які неможливо виразити словами. Після цього Він повідомив сонм ангелів, що знайдено шлях

спасіння для загиблої людини. Син Божий розповів, що вблагав Свого Отця і запропонував віддати власне життя як викуп, прийнявши смертний вирок на Себе, щоб через Нього людина могла отримати прощення. Завдяки заслугам Його крові й послуху Божому Запові, люди зможуть здобути Божу прихильність, повернутися в чудовий сад і споживати там плоди дерева життя.

Спочатку ангели не могли радіти, адже їхній Повелитель, нічого не приховуючи, відкрив перед ними План спасіння. Ісус сказав, що стане між гнівом Свого Отця і винною людиною, зазнає несправедливості й презирства, однак тільки небагато хто прийме Його як Божого Сина. Майже всі зненавидять і відкинуть Його. Він залишить Свою небесну славу, прийде на Землю як людина, упокориться як людина і на власному досвіді зіштовхнеться з різними спокусами, які постають перед людиною, щоб знати, як допомогти спокушуваним. І, нарешті, після завершення Його місії Вчителя, Ісус буде відданий до рук людей та зазнає майже всіх страждань і жорстокості, які тільки зможуть заподіяти Йому злі люди, натхненні сатаною та його ангелами. Він повинен буде померти найжорстокішою смертю, висячи між небом і землею, як винний грішник. Ісус змушений буде перенести жахливі години агонії, на котру не зможуть дивитися навіть ангели і від вигляду якої закриють свої обличчя. Він зазнає не тільки тілесних страждань, але й душевних мук, з якими ніяк не можуть зрівнятися фізичні страждання. Тягар гріхів усього світу буде на Ньому. Ісус сказав, що помре і воскресне третього дня та буде піднесений до Свого Отця, щоб заступатися за непокірних винних людей.

Ангели впали ниць перед Ним. Вони запропонували своє життя. Ісус сказав їм, що Своєю смертю врятує багатьох, що життя ангела не може викупити

борг. Тільки Його життя може бути прийняте Отцем як викуп за людину.

Ісус також сказав ангелам, що і їм відводиться певна роль — перебувати з Ним та підтримувати Його. Адже Він прийме на Себе природу грішної людини, тому Його сила не дорівнюватиме навіть їхній силі. Їм належить стати свідками Його приниження й великих страждань. І коли вони стануть свідками Його страждань та ненависті людей до Нього, це викличе в них найсильніші емоції. Через любов до Нього вони забажають урятувати і звільнити Його від убивць, проте не повинні втручатися й перешкоджати побаченому; вони також братимуть участь у Його воскресінні. План спасіння був укладений, і Його Отець прийняв цей План.

Зі святим смутком Ісус потішав та підбадьорював ангелів, говорячи, що в майбутньому викуплені Ним перебуватимуть з Ним вічно і що Своєю смертю Він спасе багатьох і знищить володаря держави смерті. А Його Отець дасть Йому Царство й велич владарювання під усім небом, і Він володітиме ним повіки віків. Сатана і грішники будуть знищені, аби більше ніколи не турбувати Небо й очищену Нову Землю. Ісус звелів небесному воїнству погодитися з Планом, який прийняв Його Отець, та тішитися тим, що завдяки Його смерті грішна людина буде відновлена, знайде милість у Бога і насолоджуватиметься Небом.

Тоді радість, невимовна радість наповнила Небеса, і святі ангели піднесли свої голоси в гімнах хвали й поклоніння. Вони торкнулися своїх арф та заспівали на тон вище звичайного про велику милість і доброту Бога, Котрий віддав Свого дорогого, улюбленого Сина на смерть за бунтівний рід. Хвала й поклоніння були принесені за самовідданість і жертву Ісуса; за те, що Він погодився залишити лоно Отця, обрати життя страждання й муки та померти ганебною смертю, аби дати життя іншим.

Ангел сказав: «Ти думаєш, що Отець віддав Свого дорогого, улюбленого Сина без боротьби? Ні, ні!» Навіть Небесний Бог не без боротьби приймав рішення: чи дозволити грішній людині загинути, чи віддати Свого улюбленого Сина померти за неї. Ангели були настільки зацікавлені в спасінні людини, що серед них знайшлися готові віддати свою славу й життя за загиблу людину. Однак мій ангел-провідник сказав, що це не принесло б спасіння. Порушення було таким великим, що життя ангела не могло викупити його. Ніщо крім смерті і заступництва Божого Сина не могло оплатити цей борг та врятувати загиблу людину від безнадійного смутку й страждання.

Проте ангелам було доручено підійматися і спускатися від небесної слави зі зміцнюючим бальзамом, аби потішати Сина Божого в Його стражданнях та служити Йому. Крім того, їхня робота полягатиме в тому, аби охороняти й оберігати підданих благодаті від злих ангелів і темряви, якою сатана постійно огортає їх. Я бачила, що Бог не міг змінити або скасувати Свій Закон задля спасіння заблудної, загиблої людини, тому допустив, щоб Його улюблений Син помер за злочин людини.

Знову сатана радів зі своїми ангелами, що через падіння людини зможе позбавити Божого Сина Його високого становища. Він сказав своїм ангелам: коли Ісус прийме на Себе природу грішної людини, тоді він, сатана, зможе взяти гору над ним і перешкодити виконанню Плану спасіння.

Далі мені було показано, яким щасливим, величним ангелом був колись сатана. Потім я побачила його в нинішньому стані. Він усе ще має величний вигляд. Його риси ще благородні, оскільки він ангел, хоч і впав. Однак вираз його обличчя був повний тривоги, клопотаності, смутку, злоби, ненависті, зловмисності, омани і різного зла. Я звернула особливу увагу

на це обличчя, яке колись було таким благородним. Його чоло, починаючи від очей, було скошене назад. Я бачила: Люцифер деградував такий тривалий час, що його будь-яка добра риса була зіпсована і розвинулася кожна погана риса. Його очі були хитрими, лукавими і виказували глибоку проникливість. Він мав міцну статуру, однак тіло обвисало на руках та обличчі. Коли я дивилася на сатану, його підборіддя спиралося на лівій руці. Він, здавалося, поринув у глибокі роздуми. На його обличчі застигла посмішка, що примусила мене здригнутися, настільки вона була сповнена зла і сатанинської хитрості. Така посмішка з'являється в диявола щоразу, коли він переконується, що в його руки потрапила жертва; ця посмішка стає все жажливішою в міру того, як жертва дедалі більше заплутується в його тенетах.

Див. Ісаї 53 розд.

Розділ 4

Перший прихід Христа

Після цього я була перенесена в той час, коли Ісус мав прийняти на Себе людську природу, принизитися до рівня людини і зазнати спокус сатани.

Його народження було позбавлене світської пишноти. Він народився в стайні, колискою Йому служили ясла, і все ж народженню Спасителя було надано більше честі, ніж будь-кому з людських синів. Ангели з Небес сповістили пастухам про Прихід Ісуса, світло і слава Божі супроводжували їхні свідчення. Небесне військо торкнулося своїх арф і прославило Бога. Воно урочисто оголосило про прихід Божого Сина в грішний світ з метою виконати справу викуплення та Своєю смертю принести людині мир, щастя й вічне життя. Бог ушанував Прихід Свого Сина, і ангели вклонилися Йому.

Божі ангели витали над місцем, де здійснювалося хрещення Ісуса, Святий Дух зійшов у вигляді голуба й освітив Його. Коли вражений народ стояв, спряму-

вавши на Нього свій погляд, із небес пролунав голос Отця, проголошуючи: «Це є Син Мій Улюблений, Якого Я вподобав».

Іван не був упевнений, що це Спаситель прийшов хреститися від нього в Йордані. Але Бог обіцяв дати йому знак, за яким він зможе впізнати Божого Агнця. Цей знак був даний, коли небесний Голуб спочив на Ісусі і слава Божя осяяла Його. Іван простягнув свою руку, указуючи на Ісуса, і гучним голосом промовив: «Ось Агнець Божий, що *на Себе* бере гріх світу!»

Іван оголосив своїм учням, що Ісус — обіцяний Месія, Спаситель світу. У міру того як його справа підходила до кінця, він навчав своїх учнів дивитися на Ісуса й іти за Ним як за великим Учителем. Життя Івана було позбавлене задоволень. Воно було наповнене смутку й самозречення. Він сповістив Перший прихід Христа, але йому не було дозволено стати свідком Його чудес і тішитися виявленою Ним силою. Іван знав: коли Ісус утвердиться як Учитель, сам він має померти. Його голос було рідко чути, хіба що в пустелі. Його життя було самотнім. Він не тягнувся до родини свого батька, щоб насолоджуватися її товариством, натомість залишив рідних задля виконання своєї місії. Безліч людей, залишаючи метушні міста й села, прямували до пустелі, аби почути слова чудового незвичайного пророка. Іван заніс сокиру над коренем дерева. Він засуджував гріх, не лякаючись наслідків, і готував шлях для Божого Агнця.

Цар Ірод був зворушений, слухаючи сильні цілеспрямовані свідчення Івана. З глибоким інтересом він довідався, що йому слід робити, аби стати його учнем. Іванові було відомо, що Ірод збирався одружитися на жінці свого брата, хоч її чоловік був ще живий, тому він чесно сказав Іродові, що це було незаконно. Ірод не бажав іти на жодну жертву. Він одружився з жінкою свого брата і, перебуваючи під її впливом,

схопив та ув'язнив Івана. Проте Ірод мав намір звільнити його. Перебуваючи в ув'язненні, Іван чув від своїх учнів про могутні діла Ісуса. Сам він не мав можливості слухати Його слова благодаті. Та учні переказували їх Іванові і потішали його тим, що чули самі. Незабаром за намовою жінки Ірода Іван був обезглавлений. Я бачила, що найменший учень, котрий пішов за Ісусом, став свідком Його чудес і чув слова потіхи з Його уст, був більшим за Івана Хрестителя. Тобто, вони були більш звеличені, удостоєні більшої честі і мали більше радості в житті.

Іван прийшов у дусі й силі Іллі, аби проголосити Перший прихід Ісуса. Моя увага була звернена на останні дні, і я бачила, що Іван представляв тих, котрі вийдуть у дусі й силі Іллі сповістити про день гніву і Другий прихід Христа.

Після хрещення в Йордані Ісус був поведений Духом до пустелі для спокушення від диявола. Святий Дух приготував Його до цього особливого часу найсильніших спокус. Сорок днів Він був спокушуваний дияволом і нічого не їв у ці дні. Усе, що оточувало Ісуса, було непривабливим, від чого людська природа засмутилася б. Він перебував із дикими звірами й дияволом у пустинному, безлюдному місці. Я бачила, що Син Божий виглядав блідим та виснаженим від посту і страждання. Але Його шлях був визначений, і Він мав виконати роботу, заради якої прийшов.

Сатана скористався стражданнями Божого Сина і приготувався докучати Йому багатьма спокусами, сподіваючись отримати перемогу над Ним, оскільки Він умалив Себе, ставши людиною. Сатана підійшов з такою спокусою: «Якщо Ти Син Божий, скажи цьому каменеві, щоб став хлібом!» Він спокушав Ісуса зійти до нього і, виявивши Свою Божественну владу, дати йому доказ Свого месіанства. Ісус спокійно

відповів дияволу: «Написано, що не самим хлібом житиме людина, але кожним Божим словом».

Сатана прагнув утягнути Ісуса в суперечку щодо того, чи є Він Сином Божим. Диявол намагався скористатися з Його виснаженого стану і страждань, зухвало заявляючи, що він сильніший за Ісуса. Однак проголошених із небес слів: «Ти Син Мій Улюблений, Якого Я вподобав!» — було достатньо, аби підкріпити Ісуса в усіх Його стражданнях. Я бачила, що Його місія не мала нічого спільного з тим, аби переконувати сатану у Своїй силі і в тому, що Він є Спасителем світу. Сатана мав достатні докази Його високого становища й влади. Його небажання підкоритися владі Ісуса скинуло його з Небес.

Аби показати свою силу, диявол переніс Ісуса до Єрусалима, поставив на наріжник храму і знову спокушав Його, говорячи: якщо він Син Божий, то повинен довести це, кинувшись донизу із запаморочливої висоти, на яку він поставив Його. Сатана підійшов з богонатхненими словами: «Бо написано: «Своїм ангелам звелить, щоб оберігали Тебе, і на руках піднесуть Тебе, щоб Ти не вдарив об камінь ногу Своєю». Ісус сказав йому у відповідь: «Написано також: «Не спокушуватимеш Господа Бога свого». Сатана бажав примусити Ісуса знехтувати милістю Отця, піддавши Своє життя ризику, перш ніж виконати Свою місію. Він сподівався, що План спасіння зазнає невдачі; але я бачила, що цей План мав надто глибоку основу, щоб сатана міг зашкодити йому.

Я бачила, що Христос був прикладом для всіх християн, які зазнають спокус або права котрих оспорується. Їм слід усе переносити з терпінням. Вони не повинні думати, неначе мають право прикликати Бога виявити Його силу, щоб вони могли отримати перемогу над своїми ворогами, хіба тільки мається на увазі особлива ціль, коли Бог буде прославлений і

звеличений цим. Я бачила: якби Ісус кинувся з наріжника храму, це не прославило б Його Отця, оскільки ніхто не був би свідком такого вчинку, крім сатани і Божих ангелів. Така дія була б спокушанням Господа, щоб Він виявив силу перед Своїм найзапеклішим ворогом. Це було б поблажливістю до того, кого Ісус прийшов перемогти.

«І диявол, повівши Його на високу гору, показав Йому на мить усі царства світу, і сказав Йому диявол: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передано, і я, кому тільки хочу, тому й даю її; отож, коли Ти поклонишся переді мною, то все це буде Твоїм! І сказав йому Ісус у відповідь: Іди геть від Мене, сатано! Написано: Господеві Богові своєму поклонятимешся і Йому одному служитимеш!»

Сатана показав Ісусові царства світу. Вони були представлені у найпривабливішому світлі. Він запропонував їх Ісусові, якщо Він там поклониться йому. Диявол сказав Ісусові, що тоді залишить свої претензії на володіння Землею. Сатана знав, що його влада буде обмежена і нарешті забрана, якщо План спасіння здійсниться. Він знав: якщо Ісус помре задля викуплення людини, його владі прийде кінець і він буде знищений. Тому диявол замислив план, як при можливості запобігти завершенню розпочатої Сином Божим великої роботи. Якщо План викуплення людини зазнає невдачі, він збереже царство, на яке зазіхав. Він тішив себе думкою, що у випадку успіху царюватиме на противагу Небесному Богові.

Сатана радів, коли Ісус покинув Небеса, залишивши там Свої владу і славу. Він думав, що тепер Божий Син перебуває в його владі. Йому так легко вдалося спокусити святу пару в Едемі, що він сподівався за допомогою сатанинських хитрості й сили перемогти навіть Сина Божого, таким чином урятувавши своє життя і царство. Якби він міг спокусити Ісуса відсту-

пити від волі Отця, то досягнув би своєї мети. Ісус наказав сатані відійти від Нього. Він мав поклонитися тільки своєму Отцю. Належало надійти порі, коли власним життям Ісус викупить усе, чим володіє сатана, і після визначеного часу все на Небесах і Землі буде підвладне Йому. Сатана претендував на земні царства як на свою власність і дав зрозуміти Ісусові, що Він може уникнути всіх страждань. Йому немає необхідності помирати, аби здобути царства цього світу. Він міг би володіти всіма царствами Землі і славою панування над ними, якби поклонився дияволу. Проте Ісус був непохитний. Він обрав життя страждання й жахливу смерть, аби передбаченим Отцем шляхом стати законним спадкоємцем земних царств та отримати їх у вічне володіння. Сатана також буде відданий у Його руки, щоби бути знищеним смертю і ніколи більше не докучати Ісусові та святим у славі.

Див. Повторення Закону 6:16; 8:3; 2Царів 17:35,36; Псалом 91:11,12; Луки 2-4 розд.

Розділ 5

Служіння Христа

Після того як сатана закінчив свої спокуси, він на деякий час відступив від Ісуса. Ангели приготували Йому їжу в пустелі, зміцнили Його, і благословення Отця спочило на Ньому. Сатана зазнав поразки у своїх найсильніших спокусах, проте вже очікував того часу, коли Ісус розпочне Своє служіння, аби застосувати проти Нього свої хитрощі. Він продовжував сподіватися перемогти Ісуса, збуджуючи в тих, хто не прийме Його, ненависть і бажання знищити Його. Сатана провів спеціальну нараду зі своїми ангелами. Вони були розчаровані і розлючені, що нічого не досягли в боротьбі проти Сина Божого. Вони вирішили, що їм слід бути хитрішими, украй напружити свої сили, аби посіяти невірство в серцях Його власного народу щодо того, чи є Він Спасителем світу, і таким чином розчарувати Ісуса в Його місії. Не має значення, наскільки скрупульозними будуть євреї у своїх церемоніях і

жертвоприношеннях. Якщо злим ангелам удасться засліпити їхні очі відносно пророцтв та примусити повірити, що тільки могутній земний цар здатний виконати ці пророцтва, то вони зможуть затьмарити їхній розум щодо прийдешнього Месії.

Після цього мені було показано, що сатана і його ангели були дуже діяльними під час служіння Христа, навіюючи людям невір'я, ненависть і презирство. Часто, коли Ісус виголошував якусь проникливу істину, яка засуджувала їхні гріхи, ці люди починали лютувати. Сатана та його ангели підбурювали їх убити Божого Сина. Одного разу вони вже схопили каміння, аби кинути в Нього, проте ангели захистили Його й віднесли далеко від розлюченого натовпу в безпечне місце. Іншого разу, коли чиста істина виходила зі святих уст Спасителя, натовп схопив Його і привів на край гори, щоб скинути донизу. Між ними виникла суперечка, що вони мають зробити з Ісусом, а в цей час ангели знову заховали Його він очей натовпу і Він, пройшовши поміж них, пішов Своїм шляхом.

Сатана не полишав сподівань, що великий План спасіння зазнає поразки. Він докладав усіх зусиль, щоб зробити жорстокими серця і почуття людей проти Ісуса. Він розраховував, що людей, які приймуть Ісуса як Сина Божого, буде так мало, що Ісус вважатиме Свої страждання і жертву надто великими для такої мізерної кількості. Але я бачила: якби тільки двоє людей прийняли Ісуса як Божого Сина та повірили в Нього задля спасіння власних душ, Він здійснив би Свій План.

Ісус розпочав Свою роботу, зламавши владу сатани над страждаючими. Він зціляв тих, хто потерпав від його злої сили. Він повертав хворим здоров'я, зціляв кульгавих, викликаючи в них бажання скакати від радості і прославляти Бога. Своєю силою Він дарував сліпим зір, відновлював здоров'я паралізованих,

скутих жорстокою владою сатани протягом багатьох років. Немічних, тремтячих, зневірених Він потішав ніжними словами. Господь піднімав мертвих до життя, і вони прославляли Бога за могутній вияв Його сили. Він чинив великі діла для всіх, хто вірив у Нього. Слабких страждальців, яких сатана зловтішно тримав у своїх руках, Ісус виривав у нього, Своєю силою даруючи їм фізичне здоров'я, велику радість і щастя.

Життя Христа було сповнене добрих учинків, співчуття й любові. Він завжди був готовий вислухати і полегшити горе тих, хто приходив до Нього. Багато хто носили в собі докази Його Божественної сили. І все ж чимало з них після здійснення такої роботи соромилися скромного, але могутнього Вчителя. Оскільки правителі не повірили в Нього, і вони не побажали страждати з Ісусом. Він був Страдник, знайомий з хворобами. Тільки небагато хто з них змогли підкоритися впливові Його поміркованого самовідданого життя. Люди бажали світських почестей. Багато хто йшов за Сином Божим, слухав Його настанови, насолоджувався словами благодаті, які виходили з Його уст. Його слова мали глибокий зміст, проте були такими простими, що і найслабший міг зрозуміти їх.

Сатана та його ангели були зайняті своєю справою. Вони засліплювали очі і затуманювали свідомість юдеїв. Сатана підбурював начальників і правителів убити Ісуса. Вони послали служителів, аби ті привели Його до них. Опинившись поблизу Спасителя, вони були вражені, бо побачили співчуття Ісуса до людського горя. Вони спостерігали, як Він з любов'ю й ніжністю говорив підбадьорливі слова слабким і нещасним. Посланці також чули, як Він владним голосом угамовував силу сатани, наказуючи його бранцям вийти на свободу. Вони слухали слова мудрості, що виходили з Його вуст, і були зачаровані. Служителі не могли підняти на Нього руку. Вони повернулися до

священиків і старійшин без Ісуса. Коли ті запитали: «Чому ви не привели Його?» – вони розповіли про Його чудеса, свідками яких стали, про почуті святі слова мудрості, любові та знання і закінчили, говорячи: «Ніколи ще жодна людина не говорила так, як Цей Чоловік». Первосвященики звинуватили їх у тому, що вони також спокусилися. Деякі засоромилися, що не привели Його. Первосвященики уїдливо запитали, чи повірив у Нього хтось із начальників. Я бачила, що багато хто з начальників і старійшин повірили в Ісуса, однак сатана не дозволяв їм визнати це. Вони більше боялися людського осуду, ніж Бога.

Досі хитрість і ненависть сатани не зруйнували Плану спасіння. Час виконання місії, задля якої Ісус прийшов у світ, наближався. Сатана і його ангели радилися разом та вирішили підбурити власний народ Христа з криком вимагати Його крові, виявляючи до Нього жорстокість і презирство. Диявол сподівався, що Ісус образиться на таке ставлення до Себе і втратить покору й лагідність.

У той час як сатана складав плани, Ісус обережно відкривав Своїм учням, через які страждання Йому доведеться пройти. Господь говорив, що Йому належить бути розп'ятим, а третього дня Він воскресне. Проте виявилось, що учні погано Його розуміють. Вони не могли збагнути Його слів.

Див. Луки 4:29; Івана 7:45-48; 8:59

Розділ 6

Переображення

Я бачила, що віра учнів дуже укріпилася під час Переображення. Бог вирішив дати послідовникам Ісуса сильний доказ того, що Він – обітований Месія, щоб у гіркому смутку і розчаруванні вони не втратили повністю своєї віри. Під час Переображення Бог послав Мойсея й Іллю розмовляти з Ісусом про Його страждання і смерть. Для розмови зі Своїм Сином Бог обрав не ангелів, а тих, хто сам пережив земні випробування. Небагатьом Його послідовникам було дозволено перебувати з Ісусом і споглядати Його освячене Божою славою обличчя, бачити Його білий блискучий одяг і чути Божий голос, який зі страшною могутністю проголошував: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайте!»

Ілля ходив з Богом. Його робота не була приємною. Через нього Бог викривав гріх. Він був Божим пророком і мусив утікати з одного місця на інше, рятуючи власне життя. На нього полювали, немов на дикого

звіра, намагаючись знищити. Бог забрав Іллю. Ангели понесли його в славі і з радістю на Небо.

Мойсей був мужем, якого високо вшанував Бог. Він був більшим за будь-кого, хто жив до нього. Він мав перевагу говорити з Богом віч-на-віч, як людина розмовляє зі своїм другом. Йому було дозволено бачити яскраве світло й велич слави, що оточують Отця. Через Мойсея Бог визволив дітей Ізраїлю з єгипетського рабства. Мойсей був посередником для дітей Ізраїлю. Він часто стояв між ними і Божим гнівом. Коли Божий гнів сильно запалювався на ізраїльтян за їхнє невірство, нарікання і тяжкі гріхи, любов Мойсея до них піддавалася випробуванню. Бог пообіцяв йому: якщо він зречеться Ізраїлю і залишить їх на знищення, Він виведе від нього могутній народ. Мойсей довів свою любов до Ізраїлю ревним бланням. У своєму горі цей муж кликав до Бога, щоб Він відвернув Свій палаючий гнів і простив Ізраїль або ж згладив його ім'я зі Своєї книги.

Коли ізраїльтяни ремствували на Бога і Мойсея через відсутність води, вони звинуватили його, що він вивів їх з метою знищити народ разом з дітьми. Бог чув їхнє нарікання і наказав Мойсеєві вдарити по скелі, щоб діти Ізраїлю отримали з неї воду. Мойсей у гніві вдарив по скелі і присвоїв славу собі. Постійні примхи й нарікання дітей Ізраїлю завдавали йому великого смутку, і на якийсь момент він забув, скільки Бог терпів їх і що їхнє нарікання було спрямоване не проти Мойсея, а проти Бога. Він думав тільки про себе, про те, як глибоко був ображений і як мало вдячності вони виявили у відповідь на його глибоку любов до них.

Коли Мойсей ударив по скелі, він не вшанував цим Бога і не звеличив Його перед дітьми Ізраїлю, щоб вони могли прославити Творця. Господь був невдоволений Мойсеєм і сказав, що той не ввійде до

Обіцяного краю. Божий план полягав у тому, щоб часто випробовувати Ізраїль, ставлячи їх у важкі ситуації, а потім у їхній великій потребі являти Свою силу, аби Він міг жити в їхній пам'яті і вони прославляли Його.

Коли Мойсей спустився з гори з двома кам'яними скрижалями і побачив Ізраїль, що поклонявся золотому теляті, він сильно розгнівався, кинув скрижалі і розбив їх. Я бачила, що Мойсей не згрішив цим. Він розгнівався заради Бога, ревнуючи про Його славу. Однак, поступившись природним почуттям серця і привласнивши славу, яка належить тільки Богові, він учинив гріх, і за цей гріх Бог не дозволив йому увійти до Обіцяного краю.

Сатана намагався знайти що-небудь, аби звинуватити Мойсея перед ангелами. Диявол торжествував: він зумів дибитися, що Мойсей накликав на себе Боже незадоволення. Він радів і заявив своїм ангелам, що, коли прийде Спаситель світу ради викуплення людини, він зможе перемогти Його. Внаслідок цього вчинку Мойсей опинився під владою сатани — владою смерті. Якби він залишився твердим і не згрішив через присвоєння слави, Господь привів би його до Обіцяного краю, а потім він був би взятий на Небеса, не зазнавши смерті.

Я бачила, що Мойсей пройшов через смерть, але Михаїл зійшов і повернув його до життя перш, ніж він піддався тлінню. Сатана стверджував, що тіло Мойсея належить йому, однак Михаїл воскресив Мойсея й узяв на Небо. Диявол намагався втримати його тіло і дуже опорочував на Бога, заявляючи, що Він чинить несправедливо, забираючи в нього здобич. Проте Михаїл не докоряв дияволу, хоч саме через його сильні спокуси і впав Божий слуга. Христос покірно передав його Своему Отцеві, мовивши: «Нехай докорить тобі Господь!»

Ісус сказав Своїм учням, що деякі з тих, що стоять з Ним, не зазнають смерті, поки не побачать Божого Царства в його силі. Ця обітниця виконалася під час Переображення. Вигляд обличчя Ісуса змінився — воно засяло наче сонце. Його одяг став білим, блискучим. Мойсей перебував там як представник тих, які воскреснуть при Другому приході Ісуса. Ілля, узятий на Небо живим, представляв тих, котрі зодягнуться в безсмертя при Другому приході Христа і, не побачивши смерті, будуть перенесені на Небо. Зі страхом та подивом учні споглядали дивовижну велич Ісуса і хмару, що оповила їх; вони чули Божий голос, який велично сповістив: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайте!»

Див. Вихід 32 розд.; Числа 20:7-12; Повторення Закону 34:5; 2Царів 2:11; Марка 9 розд.; Юди 9

Розділ 7

Зрада Христа

Я була перенесена в той час, коли Ісус зі своїми учнями перебував на Пасхальній вечері. Сатана обманув Юду, змусивши повірити, що він є одним зі справжніх учнів Христа, проте його серце завжди було тілесним. Юда бачив могутні діла Ісуса, перебував з Ним протягом Його служіння і погоджувався з незаперечними доказами, що Він – Месія; проте Юда був жадібний і скупий. Він любив гроші. Обурений, він скаржився, що на Ісуса було вилите дорогоцінне миро. Марія любила свого Господа. Він простив «її численні гріхи», воскресив з мертвих її улюбленого брата, і вона вважала: ніщо не було настільки дорогоцінним, щоб не віддати його Ісусові. Чим дорожчим і дорогоціннішим було миро, тим краще Марія могла виявити свою вдячність Спасителеві, присвятивши миро Йому. На

виправдання своєї жадібності Юда сказав, що миро можна було б продати й роздати гроші бідним. Проте він сказав це не через турботу про бідних, а тому, що був егоїстичним і часто привласнював собі те, що було довірено йому для роздачі бідним. Юда не був уважним до запитів і потреб Ісуса, а для виправдання своєї жадібності часто згадував бідних. Учинок щедрості з боку Марії став найбільшим докором його жадібній натурі.

Був приготовлений шлях, щоб спокуса сатани знайшла швидкий відгук у серці Юди. Юдеї ненавиділи Ісуса, однак до Нього приходило безліч народу послухати Його мудрі слова і побачити Його могутні вчинки. Це відвертало увагу людей від первосвящеників і старійшин, бо народ відчував якнайглибшу цікавість щодо Ісуса та з хвилюванням працював за Ним, слухаючи повчання такого дивного Вчителя. Багато хто з начальників увірували в Ісуса, проте боялися визнати це, побоюючись відлучення від синагоги. Священики і старійшини вирішили: необхідно щось зробити, аби відвернути увагу людей від Ісуса. Вони боялися, що всі люди повірять у Нього, тому не почували себе в безпеці. Вони мали або втратити своє становище, або вбити Ісуса. Однак навіть після засудження Ісуса на смерть все одно залишаться ті, хто був живим пам'ятником Його сили. Ісус воскресив Лазаря з мертвих. Священики і старійшини побоювалися: якщо вони вб'ють Ісуса, Лазар свідчитиме про Його могутню силу. Натовпи людей сходилися подивитися на воскреслого з мертвих, тому правителі вирішили вбити і Лазаря, аби покласти край цьому сум'яттю. Тоді вони повернуть народ до людських традицій і вчень, до виплати десятини з м'яти й рути і знову впливатимуть на них. Вони змовилися взяти Ісуса на самоті, адже якщо

схопити Його в натовпі, коли народ із цікавістю слухатиме Вчителя, їх поб'ють камінням.

Юда знав, з яким нетерпінням первосвященики і старійшини бажали схопити Ісуса, тому запропонував видати Його за кілька срібних монет. Його любов до грошей призвела до того, що він погодився віддати свого Господа в руки Його найзапекліших ворогів. Сатана безпосередньо діяв через Юду, і під час зворушливої сцени останньої Вечері цей учень виношував плани зради Ісуса. Ісус із сумом сказав Своїм учням, що всі вони спокусяться цієї ночі. Проте Петро палко запевнив: якщо всі спокусяться, він не зробить цього. Ісус відповів Петрові: «Ось сатана випросив вас, щоб пересіяти, як пшеницю; Я ж благав за тебе, щоб не забракло тобі віри; і ти, коли навернешся, зміцни своїх братів!»

Потім я бачила Ісуса в саду з учнями. З глибоким смутком Він велів їм пильнувати й молитися, щоб не впасти в спокусу. Господь знав, що їхня віра має бути випробувана, вони розчаруються у своїх надіях; їм знадобиться вся сила, яку зможуть здобути тільки завдяки палким молитвам і безперервному пильнуванню. Із сильним зойком і плачем Ісус молився: «Отче, коли хочеш, зроби, щоб минула Мене чаша ця; однак не Моя хай буде воля, але Твоя!» Божий Син молився в душевній агонії. Великі краплі поту, подібні до крові, вкрили Його лице і падали на землю. Ангели витали над цим місцем і були свідками цієї сцени, та тільки одному було доручено прийти і зміцнити Божого Сина в Його боротьбі. На Небі замерла радість. Склавши свої вінки й арфи, ангели на Небесах із глибокою зацікавленістю мовчки спостерігали за Ісусом. Вони бажали оточити Божого Сина, але керівні ангели не дозволили, щоб вони, ставши свідками Його арешту, звільнили Його; адже План був накреслений і мав здійснитися.

Помолившись, Ісус повернувся до Своїх учнів. Вони спали. Тієї жахливої години Спасителя не потішили і не підтримали молитвами навіть Його учні. Петро, ще недавно такий ревний, тепер міцно спав. Ісус нагадав йому про його рішуче запевнення і сказав: «То не змогли ви й однієї години попильнувати зі Мною?» Тричі Божий Син молився в душевній агонії, а потім з'явився Юда зі своїми людьми. Як звичайно, він наблизився до Ісуса, аби привітати Його. Натовп оточив Ісуса; але тут Він виявив Свою Божественну владу, промовивши: «Кого шукаєте? Це Я». Відступивши назад, усі попадали на землю. Ісус поставив це запитання, щоб вони побачили Його силу й отримали доказ, що при бажанні Він міг звільнитися з їхніх рук.

Коли учні побачили, що озброєний киями й мечами натовп був так швидко уражений, у них з'явилася надія. Люди підвелися і знову оточили Божого Сина, тоді Петро вихопив меч а й відтяв вухо одному рабові. Ісус наказав йому сховати зброю і сказав: «Чи ти думаєш, що Я не можу вблагати Мого Отця, аби Він дав Мені понад дванадцять легіонів ангелів?» Я бачила, що від цих слів обличчя ангелів оживилися. Вони бажали відразу ж оточити Свого Повелителя та розігнати люту чернь. Однак їх знову охопив смуток, коли Ісус додав: «Як же тоді збудеться Писання, що так має статися?» Серця учнів знову наповнилися відчаєм і гірким розчаруванням, коли Ісус дозволив, аби Його схопили.

Учні боялися за власне життя і розбіглися хто куди, Ісус же залишився один. О, як тоді тріумфував сатана! І як тужили й сумували Божі ангели!.. Багато груп святих ангелів, кожна на чолі з високим командувачем, були послані стати свідками цієї сцени. Вони мали занотувати кожну дію, кожну образу і жорстокість, заподіяні Божому Синові, відзначити кож-

ну душевну муку, якої зазнає Ісус, щоб ці самі люди могли знову побачити всі свої дії в живих образах.

Див. Матвія 26:1-56; Марка 14:1-52; Луки 22:1-46; Івана 11 розд.; 12:1-11; 18:1-12

Розділ 8

Суд над Христом

Залишивши Небеса, ангели відразу ж із сумом зняли свої сяючі вінці. Вони не могли носити вінці в той час, коли їхній Повелитель страждав і мав носити терновий вінок. Сатана і його ангели були зайняті в тому судовому залі, намагаючись знищити будь-які гуманність і співчуття. Сама атмосфера була важкою й опоганеною їхнім впливом. Вони спонукували первосвящеників і старійшин ображати Ісуса та знущатися над Ним найнестерпнішим для людської природи чином. Диявол сподівався, що такі образи і страждання викличуть у Божого Сина скаргу чи нарікання або ж Він виявить Свою Божественну владу, вирветься з рук натовпу і таким чином План спасіння нарешті зазнає невдачі.

Петро прямував за Своїм Господом після того, як Він був схоплений. Його непокоїла думка про долю Ісуса. Петра звинуватили, що він є одним з Його учнів,

та він заперечив це. Апостол боявся за своє життя, і коли його вдруге звинуватили в належності до учнів, він заявив, що не знає цієї Людини. Учні були відомі чистотою своєї мови, тому Петро, бажаючи обманути й переконати оточуючих, що не належить до учнів Христа, із клятвою і божбою втретє відрікся від Господа. Ісус, Котрий стояв на деякій відстані від Петра, звернув на нього сумний докірливий погляд. Тоді учень згадав слова, сказані йому Ісусом у світлиці, і своє палке запевнення: «Навіть якщо всі спокусяться в Тобі, то я ніколи не спокушуся!» Він зрікся свого Господа навіть з клятвою і божбою; але цей погляд Ісуса відразу пом'якшив і врятував Петра. Він гірко плакав і каявся через свій великий гріх, був наперенний і потім приготований зміцнити своїх братів.

Натовп із криком вимагав крові Ісуса. Вони жорстоко бичували Його, зодягли в стару царську багрянницю і поклали на Його святе чоло терновий вінок. Вони вклали тростину в руку Христа і, глузуючи, кланялися й вітали Його: «Радій, Царю Юдейський». Потім, узявши тростину з Його руки, били нею Господа по голові, від чого тернини впиналися в Його чоло і кров тонким струмочком стікала по Його обличчю і бороді.

Ангелам важко було знести це видовище. Вони звільнили б Ісуса з рук ворогів, проте керівні ангели заборонили їм, сказавши, що це великий викуп, який потрібно заплатити за людину. Та цей викуп буде досконалий і потягне за собою смерть того, хто має державу смерті. Ісус знав, що ангели були свідками Його приниження. Я бачила, що найслабший ангел міг би звільнити Ісуса, змусивши натовп безсило впасти. Спаситель знав: якби Він тільки попросив Свого Отця, ангели негайно звільнили б Його. Проте Ісусові необхідно було зазнати великих знущань від нечестивих, аби здійснити План спасіння.

Покірний і лагідний, Ісус стояв перед осканьженим натовпом, у той час як вони поводитися з Ним найобразливішим чином. Вони плювали Йому в лице — лице, від якого колись забажають сховатися і яке засяє яскравіше від сонця, будучи світлом для Божого Міста, — однак Господь не кинув на кривдників жодного сердитого погляду. Він покійно підніс руку й витер лице. Насмішники накинули Йому на голову старий одяг, зав'язали очі, а потім били по обличчю з вигуками: «Пророкуй нам, хто Тебе вдарив?» Серед ангелів виникло хвилювання. Вони звільнили б Господа негайно, однак ангел-командувач стримував їх.

Учням дозволили увійти туди, де був Ісус, і стати свідками суду над Ним. Вони очікували, що Спаситель виявить Свою Божественну силу, звільниться з рук ворогів і покарає їх за виявлену до Нього жорстокість. Їхня надія то воскресала, то згасала в залежності від того, що відбувалося. Часом вони сумнівалися й боялися, що виявилися обманутими. Проте почутий на горі Переображення голос і побачена там слава зміцнили їхню віру в те, що Ісус — Божий Син. У пам'яті учнів оживали хвилюючі сцени, свідками яких вони були, чудеса, які вчинив на їхніх очах Ісус, зціляючи хворих, відкриваючи очі сліпим та вуха глухим, забороняючи бісам і виганяючи їх, воскрешаючи мертвих до життя і навіть утихомирюючи вітер, що підкорявся Йому. Вони не могли повірити, що він помре. Вони сподівалися, що Він ще зміцниться в силі і Своїм могутнім голосом розжене кровожерливий натовп. Як тоді, коли Господь увійшов до храму і вигнав з нього тих, хто перетворив Божий дім на місце торгівлі, тоді вони втікали від Нього, неначе їх переслідував загін озброєних воїнів. Учні надіялися, що Ісус виявить Свою силу і переконає всіх, що Він — Цар Ізраїлю.

Юда сповнився гіркою жалю й сорому за своє віроломство і зраду Ісуса. Побачивши жорстокість, якої Він зазнавав, зрадник був вражений. Він любив Ісуса, однак гроші любив більше. Юда не думав, що Ісус дозволить юрбі, яку він привів, схопити Його. Він вважав, що Ісус здійснить чудо і звільниться. Проте, споглядаючи в залі суду розлючену юрбу, що прагнула Його крові, Юда глибоко відчув свою провину. У той час як багато хто несамовито звинувачував Ісуса, Юда пробрався крізь натовп і зізнався, що згрішив, видавши невинну кров. Він запропонував священикам гроші і благав відпустити Ісуса, заявляючи, що Він невинний. Відчуваючи досаду і збентеження, священики на якийсь час замовкли. Вони не хотіли, аби люди зрозуміли, що вони найняли одного з послідовників Ісуса віддати Його в їхні руки. Священики хотіли приховати той факт, що полювали за Ісусом як за розбійником і таємно схопили Його. Але визнання Юди, його змарніле лице і винуватий вигляд викрили священиків перед народом, виявляючи, що схопити Ісуса їх примусила ненависть. Коли Юда гучно оголосив, що Ісус невинний, священики відповіли: «А що нам до того? Сам дивися». Ісус перебував у їхній владі, і вони були сповнені рішучості домогтися свого. Сповнений душевного болю, Юда кинув гроші, які тепер зневажав, до ніг тих, хто найняв його, та, відчуваючи муки й жах від усвідомлення свого злочину, пішов і повісився.

Багато хто в натовпі співчував Ісусу, і Його мовчання у відповідь на численні запитання дивувало людей. Незважаючи на всі образи й глузування, вираз Його обличчя не був ані похмурим, ані стурбованим. Він зносив усе з гідністю і спокоєм. Його зовнішність була благородною. Глядачі дивилися на Христа з подивом. Порівнюючи Його благородство та спокійну гідну поведінку з тими, хто сидів у суді навпроти

Нього, вони говорили між собою, що Ісус більше нагадував Царя, достойного володіти царством, аніж будь-хто з правителів. Його обличчя не було схоже на обличчя злочинця. Його погляд був лагідний, ясний і безстрашний, чоло — широке й високе. Кожна риса обличчя була відзначена милістю і благородством. Його терпіння і витримка були настільки не подібними на людські, що багато хто тремтів. Навіть Ірод і Пилат відчували велике занепокоєння, споглядаючи Його благородну Богоподібну поведінку.

Пилат від початку зрозумів, що Ісус — незвичайна Особистість, Яка володіє високими якостями характеру. Правитель був переконаний у Його абсолютній невинності. Ангели — свідки всього, що відбувалося, — відзначили переконання Пилата, його симпатію і співчуття до Ісуса. Щоб застерегти його від участі в жахливій справі розп'яття Ісуса, до дружини Пилата був посланий ангел. Він повідомив їй у сні, що Пилат бере участь у суді над Божим Сином — невинним Мучеником. Вона відразу ж відіслала звістку Пилатові про те, що багато постраждала уві сні за Ісуса, і попередила, аби він нічого не робив цьому святому Чоловікові. Посланець, поспішаючи, протиснувся крізь натовп і вручив листа Пилатові. Прочитавши лист дружини, правитель затремтів і зблід. Він відразу вирішив, що не буде втягуватися в цю справу, і якщо юдеї вимагатимуть крові Ісуса, він не підтримає їх, а спробує визволити Його.

Коли Пилат почув, що Ірод перебуває в Єрусалимі, він зрадів, сподіваючись, що взагалі звільниться від цієї неприємної справи і не братиме участі в засудженні Ісуса. Він послав Христа з Його обвинувачами до Ірода. Ірод був запеклий. Страта Івана залишила на його сумлінні пляму, від якої він не міг звільнитися. Почувши про Ісуса та Його могутні діла, він подумав, що це Іван воскрес із мертвих. Він бо-

явся і тремтів, адже совість його була нечиста. Пилат віддав Ісуса до рук Ірода. Ірод сприйняв це як визнання з боку Пилата його влади, авторитету й суду. Вони раніше були ворогами, але тепер стали друзями. Побачивши Ісуса, Ірод зрадив, оскільки очікував, що Він здійснить якесь велике чудо, щоб задовольнити його. Проте справа Ісуса не полягала в тому, аби задовольнити цікавість царя. Божественна і чудотворна сила Спасителя мала виявлятися для спасіння інших, а не для Самого Себе.

Ісус нічого не відповідав на безліч поставлених Іродом запитань, як і не звертав уваги на Своїх ворогів, які наполегливо звинувачували Його. Ірод шаленів, бо Ісус, здавалося, не боявся його влади. Разом зі своїми воїнами він насміхався, знущався і глумився над Божим Сином. Ірод дивувався з благородної, Богоподібної поведінки Ісуса, у той час як із Ним так жорстоко й ганебно поводитися, проте побоявся засудити Його, відіславши назад до Пилата.

Сатана і його ангели спокушали Пилата, намагаючись підштовхнути його назустріч власній загибелі. Вони вселяли йому думку: якщо він не візьме участі в засудженні Ісуса, це зроблять інші. Натовп жадав Його крові, і якщо він не засудить Ісуса на розп'яття, то втратить владу, світську славу і його звинуватять як того, хто вірить в обманщика (так вони називали Ісуса). Через страх втратити владу й авторитет Пилат дав згоду на смерть Ісуса. Однак кров Ісуса він поклав на Його обвинувачів, і натовп сприйняв це, вигукуючи: «Його кров на нас і на наших дітях!» Та Пилат не залишився чистим, він був винний у крові Христа. Через егоїстичні інтереси й любов до пошани з боку великих світу цього, він віддав на смерть невинну людину. Якби Пилат керувався своїм переконанням, то жодним чином не був би причетний до засудження Ісуса.

Суд над Ісусом та Його вирок вплинули на розум багатьох людей, і наслідки цього впливу виявилися після Його воскресіння: до Церкви приєдналося багато осіб, чиє навернення бере початок від часу суду над Ісусом.

Великою була лють сатани, коли він побачив, що вся жорстокість, яку первосвященики за його напомушенням застосували до Ісуса, не викликала в Нього ані найменшого нарікання. Я бачила: хоч Ісус прийняв людську природу, Богоподібна сила та стійкість підтримували Його і Він ані в найменшому не відхилився від волі Отця.

Див. Матвія 26:57-75; 27:1-31; Марка 14:53-72; 15:1-20; Луки 22:47-71; 23:1-25; Івана 18 розд.; 19:1-16

Розділ 9

Розп'яття Христа

Божий Син був відданий народові на розп'яття. Вони повели дорогого Спасителя. Він був слабкий і немічний через болі й страждання, викликані перенесеними бичуванням та ударами, та вони поклали на Нього тяжкий хрест, до якого незабаром приб'ють Його. Під цим тягарем Ісус упав без свідомості. Тричі вони клали на Нього тяжкий хрест, і тричі Він втрачав свідомість. Тоді вони схопили одного з Його послідовників, який не визнавав відкрито Христа, але вірив у Нього. Вони поклали на нього хрест, і він приніс його до фатального місця. Групи ангелів витали в повітрі над цим місцем. Багато хто з Його учнів із сумом та гіркими сльозами прямували за Ним до Голгофи. Вони згадували урочистий в'їзд Ісуса до Єрусалима та як вони йшли за Ним з вигуками «Осанна в вишніх», стелячи по дорозі свій одяг і гарні пальмові гілки. Тоді вони думали, що Він прийме царство і буде панувати як

світський правитель над Ізраїлем. Проте як усе змінилося! Якого краху зазнали їхні сподівання! Вони йшли за Ісусом не з тріумфом і радісними надіями, а з серцями, переповненими страху й відчаю, поволі сумно прямували за Ним, зганьбленим, пригнобленим, Який незабаром має померти.

Там була і мати Ісуса. Її серце пронизували такі муки й біль, які може пережити тільки любляча мати. Її розбите серце все ще сподівалося, як і серця учнів, що її Син учинить велике чудо і звільниться від убивць. Вона не могла знести думки, що Він дозволить Себе розп'яти. Проте приготування були зроблені й Ісуса поклали на хрест. Принесли молоток і цвяхи. Серця учнів завмерли. Мати Ісуса відчувала майже нестерпні душевні й фізичні страждання, і коли Ісуса поклали на хресті, аби безжальними цвяхами прибити Його руки до дерев'яних брусків, учні відвели її від цього місця, щоб вона не чула, як цвяхи впиваються в м'язи Його ніжних рук і ніг. Ісус не нарікав, тільки болісно стогнав. Його лице було блідим, великі краплі поту виступили на чолі. Сатана радів, бачачи, які страждання переносив Божий Син, проте боявся, що його царство буде втрачене, а йому доведеться померти.

Прибивши Ісуса, воїни підняли хрест і з силою встромили його в підготовлене місце в землі, що завдало Спасителеві сильних страждань через розрив тіла. Його смерть зробили настільки ганебною, наскільки було можливо. Разом з Ним розіп'яли двох розбійників по обидва боки від Ісуса. До розбійників необхідно було застосувати силу, і після відчайдушного опору злочинців їхні руки відвели назад і прибили до хрестів. Однак Ісус підкорився смиренно. Не було необхідності в тому, щоб силою покласти Його руки на хрест. У той час як розбійники проклинали своїх катів, Ісус в агонії молився за Своїх ворогів: «Отче, прости їм, бо вони

не знають, що роблять!» Ісус терпів не просто тілесні муки – на Ньому лежали гріхи всього світу.

Коли Ісус висів на хресті, деякі з перехожих лихо-словили Його, киваючи головами, неначе кланяючись Цареві і кажучи: «Ти, що руйнуєш храм і за три дні відбудовуєш, спаси Себе Самого! Якщо Ти є Син Божий, то зійди з хреста!» Диявол скористався тими самими словами, з якими звертався до Христа в пустелі: «Якщо Ти Божий Син». Первосвященики, старійшини і книжники глузливо говорили: «Інших спасав, а Себе Самого не може спасти?! Він, Цар ізраїльський, нехай зійде тепер з хреста – і повіримо в Нього». Ангели, що витали над місцем розп'яття Христа, обурилися, коли правителі висміювали Його й говорили: «Якщо Він Божий Син, хай звільнить Себе». Вони бажали прийти на допомогу Ісусові та звільнити Його, але їм не було дозволено це зробити. Мета Його місії була майже досягнута. Висячи на хресті в ті жахливі години агонії, Ісус не забув про Свою матір. Вона не могла залишатися віддалік сцен страждання. Останній урок Ісуса був уроком співчуття й людяності. Він подивився на свою матір, чиє серце було готове розірватися від горя, а потім на свого улюбленого учня Івана. Господь сказав до Своєї матері: «Жінко, ось твій син!» Потім звернувся до Івана: «Ось твоя мати!» І відтоді Іван узяв її до себе.

Під час мук Ісус відчував спрагу, але кати піддали Його ще одній образі, запропонувавши оцет і жовч для пиття. Ангели бачили жахливу сцену розп'яття свого улюбленого Повелителя, проте, будучи не в силах дивитися далі, вони закрили свої обличчя від цього видовища. Сонце відмовилося стати свідком такої жахливої сцени. Ісус вигукнув гучним голосом, який вселив жах у серця Його вбивць: «Звершилося!» Тоді завіса в храмі роздерлася згори дотолу, земля затряслася і каміння розсілося. Велика темря-

ва огорнула Землю. Здавалося, зі смертю Ісуса зникла остання надія учнів. Багато хто з Його послідовників були свідками Його страждання і смерті, їхня чаша горя була переповнена.

Сатана більше не радів. Він сподівався, що зможе зруйнувати План спасіння, однак цей План був дуже міцно заснований. І тепер диявол знав, що внаслідок смерті Ісуса йому врешті-решт доведеться померти, а його царство буде забране від нього й віддане Ісусові. Сатана радився зі своїми ангелами. Він не здолав Божого Сина, і тепер вони мають примножити свої зусилля, аби з хитрістю й енергією взятися за послідовників Ісуса. Вони повинні перешкоджати всім, кому тільки можливо, прийняти спасіння, здобуте для них Ісусом. Таким чином, сатана міг продовжувати діяти проти Божого правління. Це буде і в його власних інтересах – втримати від Ісуса якомога більше людей, бо в кінці гріхи всіх викуплених кров'ю Христа переможців будуть покладені на винуватця гріха – диявола, і він повинен буде понести їхні гріхи, тоді як ті, хто не прийняв спасіння через Ісуса, самі понесуть свої гріхи.

Життя Ісуса було вільне від світської пишноти і блиску. Його скромне самовіддане життя являло собою великий контраст із життям священників та старійшин, які любили задоволення й світську шану; строге святе життя Ісуса було постійним докором для них через їхні гріхи. Вони зневажали Христа за Його покору й чистоту. Однак ті, хто зневажав Його тут, одного разу побачать Його в небесній величі і неперевершеній славі Отця. У залі суду Він був оточений ворогами, які жадали Його крові; проте жорстокі люди, що кричали: «Кров Його на нас і на наших дітях!», побачать Його як славного Царя. Усе небесне воїнство супроводжуватиме Господа піснями перемоги: велич і сила Тому, Хто був заколений і тепер

живий, — могутньому Переможцеві. Нещасна, слабка, жалюгідна людина плювала в обличчя Царя слави, а чернь, що була свідком цього приниження, видавала звірячі звуки торжества. Жорстокими ударами вони спотворили обличчя, яке викликало захоплення всього Неба. Вони знову побачать це обличчя, що сяятиме неначе полуденне сонце, і спробують сховатися від нього. Замість цих звірячих вигуків торжества, вони з жахом голоситимуть. Ісус покаже Свої руки зі слідами розп'яття на хресті. Він завжди носитиме сліди цієї жорстокості. Кожний шрам від цвяхів розповідатиме історію дивовижного Викуплення людини і великої ціни, якою воно було здобуте. Кати, котрі пробили списом бік Господа життя, побачать шрам від списа і гірко ридатимуть, що спотворили Його тіло. Його вбивці були дуже роздратовані написом, поміщеним на хресті над Його головою: **«Цар юдейський»**. Однак тоді вони змушені будуть побачити Його у всій славі і царській владі. Вони побачать на Його одязі і стегні ім'я **«Цар над царями і Господь над господарями»**, написане неначе живими літерами. Коли Він висів на хресті, вони глузливо кричали: «Христос, Цар Ізраїлю, нехай зійде тепер з хреста, щоб ми побачили і повірили в Нього!» А тоді вони споглядатимуть Його, зодягнутого в царську силу і владу. Тоді вони не вимагатимуть жодного доказу, що Він Цар Ізраїлю, але вражені Його величиною й надзвичайною славою, змушені будуть визнати: «Благословенний той, хто йде в ім'я Господнє!»

Землетрус, що зруйнував скелі, темрява, яка оповила Землю, і гучний сильний вигук Ісуса: «Звершилося!», коли Він віддав Своє життя, налякали Його ворогів і привели в тремтіння Його вбивць. Учні дивувалися з цих надзвичайних явищ, проте всі їхні надії зруйнувалися. Вони боялися, що юдеї спробують знищити також і їх. Така виявлена проти Божого

Сина ненависть, думали вони, не завершиться на цьому. Учні проводили цілі години, самотньо сумуючи, оплакуючи своє розчарування. Вони очікували, що Ісус владарюватиме як світський цар, однак їхні надії померли разом з Ісусом. У смутку й розчаруванні вони навіть подумували, чи не обманув їх Ісус. Його мати була принижена, і навіть її віра в те, що Він був Месією, похитнулася.

Але, незважаючи на розчарування учнів у своїх надіях щодо Ісуса, вони, втім, любили Його і бажали благопристойно поховати Його тіло, та не знали, як це зробити. Йосип з Ариматеї, шанований впливовий радник, був одним з істинних учнів Ісуса. Неофіційно, але сміливо прийшовши до Пилата, він просив зняти тіло Ісуса. Він не наважився йти відкрито, оскільки ненависть юдеїв була такою великою, що учні побоювалися, аби вони не перешкодили тому, щоб поховати тіло Ісуса в почесному місці спочинку. Але Пилат задовольнив прохання Йосипа, і коли вони зняли тіло Ісуса з хреста, їхній смуток відновився і вони, глибоко тужачи, оплакували свої нездійснені мрії. Учні обгорнули тіло Ісуса плащаницею, і Йосип поклав Його у своїй новій гробниці. Жінки, які покірно ходили за Господом при Його житті, залишалися біля Нього і після Його смерті, поки не побачили, що святе тіло Спасителя покладене в гробницю і до входу привалений важкий камінь, щоб вороги не забрали Його тіло. Однак їм не слід було боятися, — я бачила, що сонм ангелів з невимовною зацікавленістю оберігав спокій Ісуса. Вони стерегли гробницю, із нетерпінням очікуючи наказу виконати свою роль у звільненні Царя слави з Його темниці.

Убивці Христа боялися, що він оживе і сховається від них. Вони просили в Пилата варту, яка б охороняла могилу до третього дня. Пилат дав їм озброєних воїнів, щоб стерегти гробницю; привале-

ний до входу камінь був запечатаний через побоювання, щоб учні не вкрали тіло Ісуса і не сказали потім, що Він воскрес із мертвих.

Див. Матвія 21:1-11; 27:32-66; Марка 15:21-47; Луки 23:26-56; Івана 19:17-42; Об'явлення 19:11-16

Розділ 10

Воскресіння Христа

Учні спочивали в суботу, сумуючи з приводу смерті свого Господа, у той час як Ісус, Цар слави, спочивав у гробниці. Ніч поволі добігала кінця; і хоча ще було темно, ангели, що витали над гробом, знали: час звільнення дорогого Божого Сина, їх улюбленого Повелителя, майже настав. Коли вони з глибоким хвилюванням очікували години Його тріумфу, величний могутній ангел швидко спустився з неба. Лик його був подібний до блискавки, а одяг – білий, як сніг. Світло, що виходило від нього, розсіяло темряву на його шляху, примусивши злих ангелів, котрі торжествували, претендуючи на тіло Ісуса, з жахом утікати від блиску й слави. Один із сонму ангелів, який був свідком приниження Ісуса й охороняв священне місце Його спокою, приєднався до ангела, що зійшов з небес, і разом вони наблизилися до гробу. Земля коливалася і здригалася від

їхньої ходи, відбувся сильний землетрус. Величний могутній ангел узявся за камінь, швидко відкотив його від дверей гробниці і сів на ньому.

Жах охопив варту. Куди ж зникла тепер їхня сила, щоб оберігати тіло Ісуса? Вони не думали ні про свій обов'язок, ні про те, що учні можуть Його вкрасти. Вони були вражені й налякані надзвичайно яскравим світлом, що виходило від ангелів та освічувало всіх яскравіше за сонце. Римська варта побачила ангелів і впала на землю, як мертва. Один ангел, торжествуючи, відкотив камінь і чистим могутнім голо-сом вигукнув: «Божий Сину! Твій Отець кличе тебе! Виходь!» Смерть не могла більше панувати над Ісусом. Він воскрес із мертвих. Інший ангел увійшов до гробниці, і коли Ісус урочисто повстав, він розв'язав плат, яким була оповита Його голова. Ісус вийшов як величний Переможець. У святому благоговінні небесне воїнство споглядало цю сцену. Коли Ісус у Своїй величі вийшов з гробу, сяючі ангели впали долілиць і поклонилися Йому, вітаючи Господа піснями перемоги і тріумфу, бо смерть не могла більше втримувати свого Божественного полоненого. Тепер сатана не торжествував. Його ангели розбіглися від яскравого пронизуючого світла небесних ангелів. Вони гірко скаржилися своєму повелителеві, що їхня здобич силою була забрана від них і Той, Кого вони так ненавиділи, воскрес із мертвих.

Сатана і його ангели насолоджувалися моментом торжества, коли їхня сила над грішною людиною звела Господа життя в могилу; але їхній пекельний тріумф був коротким. Адже коли Ісус вийшов зі Своєї в'язниці як величний Переможець, сатана знав: скоро він повинен буде померти, а його царство перейде до Того, Хто мав на нього право. Диявол журився й лютував, що, незважаючи на всі його зусилля і владу, Ісус не був переможений, натомість проклав шлях

спасіння для людини, тому кожний бажаючий може прямувати цим шляхом та отримати спасіння.

Проте недовго сатана здавався сумним, недовго страждав. Він радився зі своїми ангелами, що їм робити далі проти Божого правління. Сатана сказав: «Ви повинні поспішити до первосвящеників та старійшин. Нам вдалося обманути їх, засліпити їхні очі і зробити жорстокими їхні серця проти Ісуса. Ми примусили їх повірити, що Він обманщик. Римська варта принесе ненависну вістку про те, що Христос воскрес. Ми спонукали священиків та старійшин ненавидіти Ісуса й убити Його. Тепер поясніть їм: оскільки вони були Його вбивцями і якщо стане відомо, що Ісус воскрес, народ каменує їх, бо вони вбили невинну Людину».

Я бачила: після того як небесне військо повернулося на Небо і славне світло згасло, римська варта піднялася, бажаючи впевнитися, що небезпека минула. Вони були вражені, побачивши, як великий камінь був відвалений від дверей гробниці й Ісус воскрес. Воїни поспішили до первосвящеників і старійшин з чудовою розповіддю про побачене; та коли ці вбивці почули дивовижну вістку, їхні обличчя зблідли. Жах охопив їх при думці про вчинене ними. Тепер керівники зрозуміли: якщо повідомлення вірне — вони загинули. Протягом деякого часу вони ніби заціпеніли, безмовно дивлячись одне на одного, не знаючи, що робити чи сказати. Прийняти цю вістку — означало накликати на себе осуд. Вони відійшли вбік, аби порадитися щодо своїх подальших дій. Старші вирішили: коли пошириться вістка про воскресіння Ісуса і повідомлення про дивовижну славу, що примусила варту замертво впасти на землю, дійде до народу, тоді люди, без сумніву, розлютяться і вб'ють їх. Тому вони вирішили підкупити воїнів, аби тримати це в таємниці. Вони запропону-

вали їм багато грошей, кажучи: «Говоріть, що Його учні, прийшовши вночі, викрали Його, коли ми спали». Воїни запитали, що їм буде за те, що вони спали на варті, і священники й старійшини відповіли, що переконають правителя та врятують їх. Заради грошей римська варта продала свою честь, погодившись послухатися поради священників і старійшин.

Коли Ісус, висячи на хресті, вигукнув: «Звершилося!», скелі розкололися, земля захиталася і відкрилися деякі могили. Коли Ісус воскрес із мертвих, перемігши смерть і могилу, коли Він вийшов зі Своєї темниці урочистим Переможцем, а земля хиталася і тряслася й велична небесна слава освічувала священне місце, багато хто з померлих праведників, підкорившись Його поклику, вийшли зі своїх могил як свідки Його воскресіння. Ці привілейовані воскреслі святі вийшли з могил прославленими. Це були деякі з вибраних, що жили в кожному столітті від створення світу до днів Христа. У той час як первосвященники й фарисеї прагнули приховати факт воскресіння Христа, Богові було угоднo викликати цих людей з могил, щоб засвідчити про воскресіння Ісуса та проголосити Його славу.

Воскреслі були різного зросту і статури. Мені було показано, що мешканці Землі піддалися виродженню, втрачаючи свою силу й привабливість. Сатана має владу над хворобою і смертю; у кожному столітті прокляття ставало дедалі помітнішим, а влада сатани — очевиднішою. Деякі з воскреслих були більш шляхетними на вигляд за інших. Мені було показано, що люди часів Ноя й Авраама були більше подібні до ангелів своєю зовнішністю, привабливістю й силою. Але кожне покоління ставало дедалі слабшим і хворобливішим, а тривалість життя скорочувалася. Сатана вчився, як докучати людям та послаблювати людський рід.

Святі, що вийшли з могил після воскресіння Спасителя, з'явилися багатьом, повідомляючи, що жертва за людей була принесена і розп'ятий юдеями Ісус воскрес із мертвих; далі вони додавали: «Ми воскресли з Ним». Вони несли свідчення про те, що завдяки Його могутній силі були викликані зі своїх могил. Незважаючи на поширення фальшивої звістки, факт воскресіння не міг бути прихований сатаною, його ангелами і первосвященниками, адже група воскреслих праведників проголошувала чудову радісну новину. Крім того, Сам Ісус з'явився Своїм засмученим, убитим горем учням, розвіявши їхній страх і даруючи радість.

У міру того як вістка ширилася від міста до міста, від селища до селища, юдеї стали побоюватися за своє життя і затаїли ненависть до учнів. Їхня єдина надія полягала в поширенні свого фальшивого повідомлення. А ті, хто бажав, щоб ця неправда виявилася правдою, вірили їй. Пилат тремтів. Він повірив переконливому свідченню, що Ісус воскрес із мертвих, а разом з Ним воскресли багато інших померлих, — і назавжди втратив спокій. Задля світської слави і страху втратити владу й життя, він віддав Ісуса на смерть. Тепер правитель цілком переконався, що був винний у крові не просто звичайної невинної людини, а Божого Сина. Жалюгідним було життя Пилата, жалюгідним до самої смерті. Його розпач і муки руйнували будь-яку надію й радість. Він не хотів утішитися і помер найжалюгіднішою смертю.

Серце Ірода все більше ставало жорстоким, і коли він почув, що Ісус воскрес, то не дуже стурбувався. Ірод убив Якова; побачивши, що це сподобалося юдеям, він схопив Петра, також маючи намір стратити його. Однак Бог ще мав роботу для Петра, тому послав Свого ангела та звільнив апостола. Ірода спіткала відплата. Бог уразив його на очах безлічі людей,

коли він підносив себе перед ними, і він помер страшною смертю.

Рано вранці, поки ще було темно, святі жінки прийшли до гробниці і принесли пахощі, аби помазати тіло Ісуса. Однак побачили, що важкий камінь відвалений від входу до гробниці і тіла Ісуса там немає. Їхнє серце зомліло: вони злякалися, що вороги забрали тіло. Раптом два ангели в білому одязі із сяючими обличчями стали біля них. Ангели зрозуміли, з якою метою прийшли ці святі жінки, сказавши, що ті шукають Ісуса, але Його тут немає; Він воскрес, і вони можуть подивитися місце, де лежав Господь. Ангели також наказали жінкам піти й повідомити учнів, що Він чекатиме їх у Галилеї. Жінки були налякані і здивовані. Вони з поспіхом побігли до учнів, які сумували й не могли утішитися, бо їхній Господь був розп'ятий. Жінки з поспіхом повідомили їм усе, що побачили й почули. Учні не могли повірити, що Ісус воскрес, проте разом з жінками-вісницями швидко побігли до гробу і побачили, що Ісуса справді там не було. У гробниці лежали Його пелени, однак учні не могли повірити добрій новині про те, що Ісус воскрес із мертвих. Вони повернулися додому, дивуючись з усього, що побачили, а також зі слів жінок. А Марія затрималася біля гробу, розмірковуючи про побачене, пригнічена думкою, що може бути обманута. Вона відчувала, що її очікують нові випробування. Горе знову охопило її — і вона гірко заридала. Нахилившись, щоб ще раз подивитися в гробницю, Марія побачила двох ангелів у білому одязі. Їхні обличчя були світлими й сяючими. Один сидів у головах, а другий — у ногах того місця, де лежав Ісус. Ангели ніжно заговорили з нею і запитали, чому вона плаче. Жінка відповіла: «Взяли мого Господа і не знаю, де поклали Його!»

Обернувшись, Марія побачила Ісуса, що стояв поблизу, однак не впізнала Його. Ісус м'яко заговорив

з Марією і поцікавився причиною її горя, запитавши, кого вона шукає. Марія попросила його: якщо це він забрав її Господа, то хай повідомить, куди поклав тіло, щоб вона могла забрати його. Ісус заговорив з нею Своїм небесним голосом і сказав: «Маріє». Їй була знайома інтонація цього дорогого голосу, і вона швидко відповіла: «Раввуні!» Радіючи і тішачись, вона була готова обійняти Його; але Ісус відсторонився і сказав: «Не доторкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Мого Отця. Иди до Моїх братів і скажи їм, що Я іду до Мого Отця і вашого Отця, до Мого Бога і вашого Бога!» З радістю Марія поспішила до учнів з доброю вісткою. Ісус же швидко вознісся до Свого Отця, щоб почути з Його вуст, що Він прийняв жертву Сина, Котрий вірно все здійснив і прийме всю владу на Небі й Землі від Свого Отця.

Ангели подібно до хмари оточили Божого Сина, наказуючи вічним воротам підняти свої верхи, щоб міг увійти Цар слави. Я бачила: у той час як Ісус разом із цим світлим небесним сонмом перебував у присутності Отця й оточенні Божої слави, Він не забув про Своїх бідних учнів на Землі. Він прийняв силу від Отця, щоб повернутися до них і наділити їх цією силою. Того самого дня Спаситель повернувся і з'явився учням. Тепер Він дозволив їм доторкнутися до Себе, оскільки зійшов до Свого Отця і прийняв силу.

Однак у той час Хома був відсутній. Він не забавив покійно прийняти від учнів вістку про воскресіння Господа, твердо і самовпевнено стверджуючи, що не повірить, поки не вкладе своїх пальців у рани від цвяхів і не вкладе своєї руки в Його пробитий жорстким списом бік. Цим Хома виявив недовір'я до братів. Якби всі просили такого доказу, тоді тільки небагато хто прийняв би Ісуса і повірив у Його воскресіння. Проте воля Божа полягала в тому, щоб свідчення учнів переходило від одного до іншого і багато людей прий-

няли його з уст тих, хто бачив і чув. Бог не був задоволений таким невір'ям. Коли Ісус знову зустрівся зі Своїми учнями, Хома перебував разом з ними. Побачивши Ісуса, він відразу повірив. Проте раніше цей учень заявляв, що не повірить, доки до побаченого не додасть доказу, отриманого на дотик, тому Ісус надав йому такий доказ. Хома вигукнув: «Господь мій і Бог мій!» Та Ісус дорікнув Хомі за його невір'я, сказавши: «Тому що ти побачив Мене, ти повірив? Блаженні ті, що не бачили й повірили».

Отож, я бачила, що ті, хто не мав досвіду в першій і другій ангельських вістках¹, повинні прийняти їх від людей, які мали такий досвід та пішли за цими вістями. Я бачила: як Ісус був розп'ятий, так і ці вістки були розп'яті. Як учні проголошували, що під небом немає спасіння в жодному іншому імені, даному людині, так само й Божі слуги мають вірно і безстрашно проголошувати: хто приймає тільки частину істин, пов'язаних із третьою ангельською вісткою², повинні з радістю прийняти першу, другу і третю вістки, як Бог дарував їх їм, або ж не мати ні участі, ні частки в цій справі.

Я бачила, коли святі жінки несли вістку про воскресіння Ісуса, римська варта поширювала вкладену в їхні уста первосвящениками і старійшинами неправду: вночі, у той час як римські воїни спали, учні прийшли і викрали тіло Ісуса. Сатана вклав цю неправду в уста первосвящеників, і люди були готові прийняти їхні слова. Та Бог потурбувався про цю справу і поставив вище всякого сумніву таку важливу подію, на якій будується спасіння, тому священники і старші не могли приховати її. Для проголошення воскресіння Христа були підняті з мертвих свідки.

Протягом сорока днів Ісус залишався зі Своїми учнями, радуючи й утішаючи їхні серця, повніше відкриваючи їм реалії Божого Царства. Він доручив

їм нести свідчення про те, що вони бачили й чули щодо Його страждань, смерті і воскресіння; про те, що Він приніс жертву за гріх і всі бажаючі можуть прийти до Нього та знайти життя. Відкрито, але співчутливо Господь сказав, що їх очікують переслідування і скорботи, проте вони знайдуть полегшення, згадуючи свій досвід і сказані Ним слова. Спаситель наголосив: Він подолав спокуси диявола, отримав перемогу у випробуваннях та стражданнях і сатана не може більше застосувати до Нього свою силу, натомість тепер спрямує свої спокуси й силу безпосередньо на них та всіх, хто повірив у Його Ім'я. Ісус сказав, що вони зможуть перемогти, як і Він переміг. Христос наділив Своїх учнів владою творити чудеса і сказав: хоч нечестиві матимуть владу над їхніми тілами, у деяких випадках Він пошле Своїх ангелів та звільнить їх; життя їхнє не буде відібране від них, доки вони не виконають свою місію. Коли ж їхнє свідчення завершиться, їхнє життя може знадобитися для запечатування проголошеного ними свідчення. Схвильовані послідовники Ісуса з радістю слухали Його настанови, насолоджуючись кожним словом, що виходило з Його святих уст. Тепер вони твердо знали, що Він – Спаситель світу. Кожне Його слово глибоко закарбовувалося в їхніх серцях, проте вони сумували, що повинні розлучитися зі своїм благословенним небесним Учителем і дуже скоро вже не почують утішливих благодатних слів з Його уст. Але знову їхні серця були зігріті любов'ю і надзвичайною радістю, коли Ісус сказав, що піде, приготує для них оселі, прийде знову і забере їх, щоб вони завжди могли бути з Ним. Він сказав, що пошле їм Утішителя, Святого Духа, Котрий буде керувати, благословляти і настановляти їх на всяку правду. Піднявши руки, Господь благословив учнів.

1. Див. Об'явлення 14:6-8. Пояснення у 23-му і 24-му розділах цієї книги.
2. Див. Об'явлення 14:9-12. Пояснення у 28-му розділі цієї книги.
3. Див. Матвія 27:52-53; 28 розд.; Марка 16:1-18; Луки 24:1-50; Івана 20 розд.; Дії 12 розд.

Розділ 11

Вознесіння Христа

Усе Небо очікувало урочистого часу, коли Ісус буде вознесений до Свого Отця. Ангели прийшли, щоби прийняти Царя слави й урочисто супроводжувати Його на Небо. Благословивши Своїх учнів, Ісус віддалився від них і вознісся. І коли Він підіймався на Небо, за Ним прямувало безліч звільнених з могил полонених, які повстали від тління під час Його воскресіння. Численний небесний сонм супроводжував Христа, водночас на Небесах незліченне військо ангелів очікувало Його прибуття. Коли вони наблизилися до святого міста, супроводжуючі Ісуса ангели вигукнули: «Піднесіте верхи свої, брами, і будьте відчинені, входи відвічні, і ввійде Цар слави!» Ангели, що очікували в Місті Його прибуття, з радістю вигукують: «Хто ж то Цар слави?» Супроводжуючі ангели урочисто відповідають: «Господь сильний й могутній, Господь, що потужний в бою! Піднесіте верхи свої, брами, і піднесіте, входи відвічні, і ввійде Цар слави!»

І знову небесне воїнство запитує: «Хто ж то Він, той Цар слави?» Супроводжуючі ангели мелодійними голосами відповідають: «Господь Саваот — Він Цар слави!»

Небесна процесія входить у Місто. Тоді весь небесний сонм оточив Божого Сина, свого величного Повелителя, у глибокому благоговінні схиляючись перед Ним і складаючи свої виблискуючі вінці до Його ніг. Потім вони торкнулися своїх золотих арф, і солодки, мелодійні звуки наповнили все Небо дивовижною музикою й піснями хвали Агнцеві, Який був заколений та ось живий у величі і славі.

Потім я побачила учнів, які із сумом вдивлялися в небо, бажаючи востаннє побачити свого Господа, Котрий підносився. Два ангели, одягнуті в білу одіж, стали поруч з ними і сказали: «Галилейські мужі, чого стоїте і вдивляєтеся в небо? Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, прийде так само, як оце ви бачили, коли Він відходив на небо!» Учні разом з матір'ю Ісуса були свідками вознесіння Божого Сина і провели ту ніч у розмовах про чудесні вчинки й дивовижні славні події, які відбулися протягом такого короткого часу.

Сатана радився зі своїми ангелами і, сповнений гіркої ненависті до Божого правління, сказав їм: поки він ще зберігає свою силу та владу на Землі, їхні зусилля, спрямовані проти послідовників Ісуса, мають удесятеритися. Вони не перемогли Ісуса, однак повинні по можливості перемогти Його послідовників та продовжувати цю роботу в кожному поколінні, щоб упіймати у свої сіті тих, хто повірить в Ісуса, Його воскресіння і вознесіння. Сатана розповів, що Ісус наділив Своїх учнів владою виганяти демонів, забороняти їм, а також зціляти уражених дияволом. Тоді його ангели пішли, неначе рикаючий лев, шукаючи погубити послідовників Ісуса.

Див. Псалом 24:7-10; Дії 1:1-11

Розділ 12

Учні Христа

З великою силою учні проповідували про розп'ятого і воскреслого Спасителя. Вони зціляли хворих, і навіть один кульгавий від народження чоловік був поставлений ними на ноги. Він увійшов разом з апостолами до храму, ходячи, скачучи і прославляючи Бога на очах у всього народу. Новина про це поширювалася, і народ почав тіснитися навколо учнів. Збіглося багато людей, здивованих і вражених таким зціленням.

Коли Ісус помер, первосвященики вважали, що жодні чудеса більше не здійснюватимуться в народі, збудження скоро мине і люди знову звернуться до людських традицій. Та ось прямо серед них учні творили чудеса і народ з подивом та зачудуванням уважно дивився на них. Ісус був розп'ятий, і люди запитували, звідки учні отримали цю силу. Коли Христос був живий, вони вважали, що це Він наділяв Своїх учнів силою; однак Ісус помер, і вони очікували, що чудеса припиняться. Петро зрозумів їхній подив і сказав їм:

«Мужі ізраїльські! Чого дивуетесь з цього? Чому дивитесь на нас так, наче ми своєю силою або побожністю зробили, щоб він ходив? Бог Авраама, і Бог Ісаака, і Бог Якова, Бог наших батьків прославив Свого слугу Ісуса, Якого ви видали й відреклися перед Пилатом, що присудив Його відпустити. Ви відреклися від Святого й Праведного, а випросили звільнити вам людину-вбивцю. Володаря життя ви вбили, та Бог воскресив Його з мертвих, свідками чого є ми». Петро наголосив, що саме віра в Ісуса дарувала цілковите зцілення каліці.

Первосвященики і старійшини не могли знести цих слів. Вони схопили учнів і кинули їх до в'язниці. Проте тисячі людей, почувши тільки одну цю проповідь учнів, повернулися й повірили у воскресіння і вознесіння Христа. Первосвященики і старші були стурбовані. Вони вбили Ісуса в надії знову повернути розуми людей до себе; однак їхні справи пішли ще гірше, ніж раніше. Учні відкрито звинувачували їх у вбивстві Божого Сина, і вони не могли уявити, до чого все це приведе і як тепер на них подивляться люди. Начальники охоче віддали б учнів на смерть, проте не наважувалися це зробити, щоб люди не побіли їх камінням. Вони наказали привести учнів до синедріону. Там були присутні ті самі мужі, котрі з таким завзяттям вимагали крові Праведника. Вони чули, як Петро боязко, з клятвою відрікся від Ісуса, коли був обвинувачений у приналежності до Його учнів. Вони гадали, що зможуть залякати Петра, однак тепер він був навернений. Тепер Петро отримав можливість піднести Ісуса. Одного разу він зрікся Його, а тепер міг зняти із себе пляму того поспішного боязкого відречення та вшанувати Ім'я, яке зрадив. Зараз Петро вже не був боязким, не відчував страху. Зі святою відвагою, у силі Святого Духа він безстрашно оголосив: «Ім'ям Ісуса Христа Назаряни-

на, Якого ви розіп'яли. Його Бог воскресив із мертвих; це Він зцілив того, що стоїть перед вами. Він є камінь, знехтуваний вами, будівничими, — *камінь*, що став наріжним. І в нікому іншому немає спасіння, бо під небом нема іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися!»

Народ дивувався сміливості Петра й Івана. Вони впізнавали, що ті були з Ісусом, оскільки їхня благородна, безстрашна поведінка нагадувала поведіння Христа перед обличчям Своїх убивць. Одним поглядом співчуття й смутку Господь докорив Петрові за відречення від Нього, і тепер, коли Петро сміливо визнавав свого Господа, він отримав схвалення та благословення. Як знак схвалення Ісусом, він сповнився Святим Духом.

Первосвященики не наважувалися виказувати ненависть, яку мали до учнів. Вони наказали їм вийти із синедріону і радилися між собою, кажучи: «Що нам робити з цими людьми? Адже через них зроблено явне чудо, яке відоме всім, що живуть у Єрусалимі, — і не можемо того заперечувати». Вони боялися, що вістка про цей добрий учинок пошириться далі. Тоді їхня влада буде втрачена і на них почнуть дивитися як на вбивць Ісуса. Усе, що вони наважилися зробити, — пригрозили їм, наказавши під страхом смерті не говорити більше про ім'я Ісуса. Однак Петро сміливо заявив, що вони не можуть не говорити про те, що самі бачили й чули.

Силою Ісуса учні продовжували зціляти всіх страждальців і хворих, котрих приносили до них. Первосвященики, старійшини й усі, хто були з ними, занепокоїлися. Сотні людей щоденно ставали під прапор розп'ятого, воскреслого і піднесеного Спасителя. Начальники ув'язнили апостолів, сподіваючись, що хвилювання минеться. Сатана торжествував, злі ангели раділи; але Божі ангели були послані відчин-

ити двері в'язниці. Вони наказали апостолам увійти до храму і, всупереч наказам первосвящеників і старших, говорити всі слова життя. Уранці синедріон зібрався знову і послав привести ув'язнених. Служителі відчинили двері в'язниці, але учнів там не було. Повернувшись до священиків і старших, вони сказали: «В'язницю знайшли ретельно замкненою, з охороною, що стояла перед дверима. Але відчинивши, усередині нікого не знайшли». «Тут прийшов хтось і сповістив їм, що мужі, яких вони посадили до в'язниці, перебувають у храмі, стоять і навчають народ. Тоді начальник охорони пішов зі слугами, привів їх без застосування сили, бо боялися народу, щоб не побив їх камінням. Привівши, вони поставили їх у синедріоні, і первосвященик запитав їх, кажучи: Чи не з погрозою заборонили ми вам навчати в це Ім'я? А ви наповнили Єрусалим вашою наукою і хочете навести на нас кров цього Чоловіка?»

Первосвященики і старші були лицемірами, вони любили людську похвалу більше, ніж Бога. Їхні серця зробилися настільки запеклими, що наймогутніші діла апостолів тільки дратували їх. Вони знали: якщо учні проповідують про Ісуса, Його розп'яття, воскресіння і вознесіння, це тільки посилить їхню провину і вони будуть оголошені Його вбивцями. Тепер вони не були готовими так охоче прийняти на себе кров Ісуса, як тоді, коли несамовито кричали: «Кров Його на нас і на дітях наших!»

Апостоли сміливо заявили, що повинні коритися більше Богові, ніж людині. Петро сказав: «Бог батьків наших воскресив Ісуса, Якого ви вбили, повісивши на дереві. Бог підняв Його Своєю правицею як Князя і Спасителя, щоб дати Ізраїлеві покаяння і прощення гріхів. І ми та Дух Святий, Якого дав Бог тим, що коряться Йому, є Його свідками щодо цих слів!» Тоді ці вбивці розлютились. Вони хотіли знову

заплямувати руки кров'ю, але вже апостолів. Вони планували, як це зробити, однак Божий ангел був посланий до Гамалиїла, щоб вплинути на його серце і дати через нього певну відповідь первосвященику й правителям. Гамалиїл сказав: «Відступіться від цих людей і залишіть їх. Бо якщо цей задум і ця справа від людей, — вона загине; якщо ж від Бога, то ви не зможете зруйнувати її, — щоб часом не стати вам богоборцями!» Злі ангели спонукували священиків і старійшин віддати апостолів на смерть, та Бог послав Свого ангела, аби запобігти вбивству, піднісши в їхніх же рядах голос на захист учнів.

Робота апостолів ще не була завершена. Їм належало постати перед царями, щоб засвідчити про ім'я Спасителя і про те, що вони бачили й чули. Однак перш ніж первосвященики і старші відпустили учнів, вони побили їх, наказавши не говорити більше про ім'я Ісуса. Апостоли пішли із синедріону, хвалячи Бога за те, що удостоїлися постраждати за Його дороге ім'я. Вони продовжували свою місію, проповідуючи в храмі та кожному домі, куди були запрошені. Боже Слово зростало й множилося. Сатана спонукав первосвящеників і старійшин підкупити римську варту для поширення фальшивих чуток про те, що учні вкрали тіло Ісуса, коли воїни спали. За допомогою цієї неправди вони сподівалися приховати факти, але всюди були наявні сильні докази воскресіння Ісуса. Учні сміливо проголошували цю вістку, свідкуючи про те, що бачили й чули, та ім'ям Ісуса здійснюючи могутні чудеса. Вину за кров Христа вони сміливо поклали на тих, хто так бажав цього, коли їм було дозволено мати владу над Божим Сином.

Я бачила, що Божим ангелам було доручене особливе завдання — охороняти і зберігати священні, важливі істини, котрі мали послужити якорем для укріплення учнів Христа протягом усіх поколінь.

Святий Дух особливим чином спочив на апостолах — свідках розп'яття, воскресіння і вознесіння Ісуса; саме ці важливі істини мали стати надією Ізраїлю. Усі повинні були дивитися на Спасителя світу як на свою єдину надію та йти шляхом, який проклав Ісус, жертвуючи власним життям; усім належало дотримуватися Божого Закону й жити. Я бачила, що мудрість і доброта Ісуса були проявлені в тому, що Він наділив учнів силою для продовження тієї самої справи, за яку юдеї ненавиділи й убили Його. Їм була дана влада над ділами сатани. Вони творили чудеса й ознаки ім'ям Ісуса, Котрий був зневажений і вбитий руками нечестивих. Час смерті й воскресіння Ісуса оточений ореолом світла і слави, увічнюючи святі факти про те, що Він — Спаситель світу.

Див. Дії 3-5 розд.

Розділ 13

Смерть Степана

Число учнів у Єрусалимі дуже зросло. Боже Слово ширилося, і багато хто зі священників були послухні віри. Степан, сповнений віри, творив великі чудеса й ознаки в народі. Багато хто був незадоволений, оскільки священники відверталися від своїх традицій, жертв і приношень, приймаючи Ісуса як велику жертву. Степан, сповнений сили згори, докоряв священників і старших, звеличуючи перед ними Христа. Вони не могли протистояти мудрості й силі, які супроводжували його проповідь. Зрозумівши, що не можуть перемогти його, керівники народу найняли лжесвідків, які поклялися, що чули від Степана зневажливі слова на Мойсея та Бога. Вони підбурили людей схопити Степана і за допомогою фальшивих свідків звинуватили його у зневазі храму і закону. Лжесвідки заявили, що чули, як він говорив, неначе Ісус Назарянин змінить передані через Мойсея звичаї.

Усі, хто сидів у суді навпроти Степана, бачили світло Божої слави на його обличчі. Воно світилося подібно до обличчя ангела; він стояв, сповнений віри і Святого Духа. У своїй промові, починаючи від пророків, цей вірний учень привів їх до Приходу Ісуса, Його розп'яття, воскресіння і вознесіння, показавши, що Господь пробуває не в рукотворних храмах. Юдеї шанували храм. Зневага проти храму наповнювала їх більшим обуренням, ніж зневага проти Бога. Дух Степана сповнився небесним обуренням, коли він назвав їх твердошиїми людьми з необрізаними серцями. «Ви завжди противитесь Святому Духові», — сказав він. Зовні вони дотримувалися обрядів, проте їхні серця були зіпсуті і сповнені смертельного зла. Степан нагадав їм про жорстокість їхніх батьків, котрі переслідували пророків, говорячи: «І повбивали тих, що наперед провіщали про прихід Праведника, Якого ви тепер зрадили й убили».

Почувши ці прості чіткі істини, первосвященики і правителі сповнилися люттю і накинулися на Степана. На ньому спочивало небесне світло; коли він пильно подивився на небо, йому було дане видіння Божої слави і ангели витали навколо нього. Він вигукнув: «Ось я бачу відкриті небеса й Сина Людського, Який стоїть праворуч Бога!» Народ не хотів його слухати. Голосно закричавши, вони затулили свої вуха й одноставно накинулися на нього. Вони вивели Степана з міста і побили його камінням. Степан схилив коліна і голосно вигукнув: «Господи, не зарахуй їм це за гріх!»

Я бачила, що Степан був могутнім Божим мужем, який був поставлений, щоб зайняти важливе місце в Церкві. Сатана радів, коли цього диякона каменували, оскільки знав, що учні важко переживатимуть таку втрату. Проте радість сатани була короткочасною, оскільки в натовпі, що був свідком

смерті Степана, стояла одна людина, якій мав з'явитися Ісус. Хоч він не брав участі в каменуванні Степана, проте схвалював його вбивство. Савло був ревний у гонінні Божої Церкви, полюючи за віруючими, хапаючи їх у їхніх оселях та віддаючи катам. Сатана успішно використовував Савла. Та Бог може зруйнувати владу диявола і звільнити його в'язнів. Савло був ученим мужем, і сатана радів, використовуючи його таланти для здійснення свого повстання проти Божого Сина та віруючих у Нього. Але Ісус призначив Савлові бути обраною посудиною, щоби проповідувати Його ім'я, зміцнити учнів у їхній роботі та більше ніж зайняти місце Степана. Юдеї дуже цінували Савла. Його старанність та вченість імпонували їм і лякали багатьох учнів.

Див. Дії 6-7 розд.

Розділ 14

Навернення Савла

Коли Савло йшов до Дамаска з листами, що давали йому право хапати чоловіків і жінок, котрі проповідували Ісуса, та приводити їх зв'язаними до Єрусалима, злі ангели триумфували навколо нього. Проте коли він був у дорозі, раптом його осяяло світло з неба, примусивши злих ангелів тікати, а Савла — упасти на землю. Він почув голос, що звертався до нього: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» Савло запитав: «Хто ти, Господи?» Господь відповів: «Я — Ісус, Якого ти переслідуєш. Важко тобі бити ногою колючку!» Тремтячий, вражений Савло запитав: «Господи, що накажеш мені робити?» Ісус відповів: «Тож устань, увійди до міста, і скажуть тобі, що тобі потрібно робити!»

Люди, які супроводжували його, безмовно стояли, чуючи голос, але нікого не бачачи. Коли світло зникло, Савло підвівся з землі, розплющив очі, але нічого не побачив. Слава небесного світла осліпила

гонителя. Його повели за руку і привели до Дамаска, де три дні він нічого не бачив, не їв і не пив. Водночас Господь послав Свого ангела до одного з тих людей, кого Савло розраховував ув'язнити, і відкрив йому у видінні, що він має піти на вулицю Рівну та знайти в Юдиному домі Савла-тарсянина, бо «ось він молиться. У видінні він побачив, що муж, на ім'я Ананій, прийшов і поклав на нього руки, щоб він прозрів».

Ананій боявся, що це повеління містить якусь помилку, тому почав розповідати Господу все, що чув про Савла. Але Господь сказав Ананії: «Іди, бо для Мене він є вибрана посудина, щоб понести Мое Ім'я до народів, до царів і до синів Ізраїлю. Бо Я покажу йому, скільки має він постраждати за Мое Ім'я!» Ананій підкорився вказівкам Господа, увійшов до дому, поклав на Савла руки і сказав: «Савле, брате! Послав мене Господь Ісус, Який з'явився тобі в дорозі, що нею ти йшов, щоб ти прозрів і наповнився Духом Святим».

Тієї ж миті Савло прозрів, устав і прийняв хрещення. Він почав проповідувати в синагогах, що Христос — Божий Син. Усі, хто чув його, були вражені і запитували: «Хіба це не той, що переслідував у Єрусалимі тих, які прикликають це Ім'я, а сюди прийшов, щоб в'язати їх і вести до первосвящеників?» Та Савло все більше зміцнювався, викликаючи замішання в юдеїв. Вони знову потрапили в скрутне становище. Савло всім розповідав про свій досвід. Усім було відомо, як запекло він опирався Ісусові, як ревно відшукував і віддавав на смерть усіх віруючих у Його ім'я. Надприродне навернення гонителя переконало багатьох, що Ісус — Син Божий. Савло розповідав про свій досвід, що навіть до смерті гнав, зв'язував і кидав до в'язниці чоловіків та жінок. Коли він був на дорозі до Дамаска, сильне світло з небес раптом осяяло його, Ісус з'явився йому і сказав, що

Він — Божий Син. Савло сміливо проповідував Ісуса та мав великий вплив на людей. Він знав Писання, і після його навернення Боже світло освітило пророцтва про Ісуса, що дозволило йому ясно й сміливо викладати Істину, виправляючи будь-яке спотворення Писання. Силою Божого Духа, Який перебував у ньому, він ясно, переконливо й послідовно розкривав своїм слухачам усі пророцтва аж до часу Першого приходу Христа, доводячи, що Писання про страждання, смерть і воскресіння Христа виконалися.

Див. Дії 9 розд.

Розділ 15

Юдеї вирішують убити Павла

Зауважуючи, який вплив справляли на людей розказані Павлом досвіди, первосвященики й правителі переповнилися ненавистю до нього. Вони бачили, що він сміливо проповідував Ісуса, здійснював чудеса в Його ім'я і натовп слухав його, залишав свої традиції та вважав керівників нації вбивцями Божого Сина. Їхній гнів розпалився, і вони зібралися порадитися, що найкраще зробити, аби придушити це хвилювання. Усі погодилися, що єдиний спосіб убезпечити себе — умертвити Павла. Бог знав їхні наміри, тому ангелам було доручено оберігати його життя, щоб він міг виконати свою місію і постраждати за ім'я Ісуса.

Павла повідомили, що юдеї хочуть позбавити його життя. Сатана спонукав невіруючих юдеїв удень і

вночі стерегти ворота Дамаска, щоб убити Павла, коли він проходилиме через них. Проте вночі учні спустили його в кошику по стіні. Юдеї були засоромлені своєю невдачею, і намір сатани зруйнувався. Павло пішов до Єрусалима, щоби приєднатися до учнів, але всі боялися його. Вони не могли повірити, що він став учнем. Юдеї в Дамаску робили замах на життя Павла, а його власні брати не хотіли прийняти його. Однак Варнава привів Павла до апостолів і розповів, як той побачив Господа дорогою до Дамаска та як сміливо проповідував ім'я Ісуса в цьому місті.

Проте сатана підбурював юдеїв знищити Павла, тому Ісус наказав йому залишити Єрусалим. Коли він відвідував інші міста, проповідуючи Ісуса та здійснюючи чудеса, багато людей наверталось. Одного разу був зцілений кульгавий від народження, і язичники-ідолопоклонники вирішили принести жертвоприношення учням. Павло засмутився і сказав, що вони лише люди, а поклонятися слід Богові, Який створив небо, землю, море і все, що в них. Павло звеличував Бога перед ними, однак ледве зміг втримати народ. У свідомості цих людей формувалися перші поняття про віру в істинного Бога, про належне поклоніння і шанування Бога. У той час як язичники слухали Павла, сатана підбурив невіруючих юдеїв з інших міст прямувати за апостолом, щоб зруйнувати його добру роботу. За допомогою фальшивих чуток юдеї підбурили цих ідолопоклонників та запалили їхні серця проти Павла. Тепер зачудування й захоплення людей поступилися місцем ненависті, і ті, хто зовсім недавно був готовий поклонятися учням, каменували Павла й витягнули за місто, вважаючи його мертвим. Однак коли учні стояли над Павлом і горювали про нього, на їхню радість, він підвівся і пішов разом з ними до міста.

Коли Павло проповідував про Ісуса, одна жінка, що мала віщунського духа, прямувала за учнями,

вигукуючи: «Ці люди — раби Бога Всевишнього, вони провіщають вам шлях спасіння!» Так вона ходила за учнями багато днів. Проте Павло обурився: її вигуки відволікали розуми людей від Істини. Примушуючи її віщувати, сатана переслідував мету — збудити в народі огидливість та знищити вплив учнів. Павло, обурившись, звернувся до жінки й сказав духові: «Наказую тобі Ім'ям Ісуса Христа — вийди з неї!» — і злий дух був вигнаний та залишив її.

Панам віщунки подобалося, що вона кричала слідом за учнями; коли ж злий дух залишив її і вони побачили в ній покірну послідовницю Христа, то розлютилися. Завдяки її віщунню вони мали добрий прибуток, а тепер надія на прибуток зникла. Стана не досягнув своєї мети; але його слуги, схопивши Павла й Силу, повели їх на площу до начальників та воєвод, говорячи: «Ці люди, будучи юдеями, бунтують наше місто». Натовп повстав на них, і воєводи, зірвавши з апостолів одяг, наказали бити їх. Коли вони отримали багато побоїв, їх кинули до в'язниці, наказавши в'язничному сторожеві пильно їх охороняти. Отримавши такий наказ, він укинув їх до внутрішньої темниці і забив їхні ноги в колодки. Однак Божі ангели були з апостолами в темниці. Їхнє ув'язнення послужило на Божу славу, показавши народові: Господь перебуває зі Своїми вибраними слугами, сприяючи їхній роботі, Він може потрясти в'язничні стіни і легко відчинити міцні залізні засуви.

Опівночі, коли Павло й Сила молилися, співом прославляючи Бога, раптом стався великий землетрус, так що основа в'язниці захиталася. Я бачила, що відразу ж Божий ангел зруйнував усі кайдани. Прокинувшись і побачивши, що двері в'язниці відчинені, сторож дуже злякався. Він думав, що в'язні втекли і за це його очікує смертельна кара. Коли він збирався умертвити себе, Павло голосно вигукнув: «Не роби собі

ніякого зла, бо всі ми тут!» Божа сила переконала в'язничного вартового. Він наказав принести вогонь, вбіг до в'язниці і з тремтінням упав до ніг Павла й Сили. Вивівши їх звідти, він запитав: «Добродії, що потрібно мені робити, аби спастися?» Вони відповіли: «Віруй в Господа Ісуса Христа — і спасешся ти та твій дім!» Тоді сторож зібрав усіх своїх домашніх, і Павло проповідував їм про Ісуса. Серце в'язничного сторожа було прихильне до цих братів, він обмив їхні рани й тієї ж ночі охрестився разом зі своїми домашніми. Потім запросив їх до столу і радів з усім своїм домом, що повірив у Бога.

Чудова вістка про вияв Божої сили, яка відчинила двері в'язниці, про навернення і хрещення в'язничного сторожа та його родини, швидко поширилася. Воеводи почули про це і злякалися, вони послали до в'язничного сторожа виконавців із проханням відпустити Павла й Силу. Однак Павло не захотів залишити в'язницю таємно. Він сказав: «Нас, римських громадян, прилюдно побито, без суду посаджено у в'язницю, а тепер таємно виводять нас? Ні, хай самі прийдуть і виведуть нас!» Павло й Сила не бажали, щоб вияв Божої сили був прихований. Виконавці передали їхні слова воеводам, і ті злякалися, що апостоли були римськими громадянами. Воеводи прийшли, вибачилися та, вивівши Павла й Силу, попросили їх піти з міста.

Див. Дії 14 і 16 розд.

Розділ 16

Павло відвідує Єрусалим

Незабаром після навернення Павло відвідав Єрусалим, проповідуючи про Ісуса та чудо Його благодаті. Він розповів про своє чудо-вернення, що роздратувало священників і начальників, тому вони прагнули убити його. Однак задля спасіння його життя Ісус знову з'явився йому у видінні під час молитви і сказав: «Поспіши, швидше виходь з Єрусалима, бо не приймуть твого свідчення про Мене!» Павло щиро благав Ісуса: «Господи, вони самі знають, що я кидав до в'язниць та бив по синагогах тих, що вірять у Тебе, а коли лилася кров Твого свідка Степана, то я сам стояв і, схвалюючи його вбивство, стеріг одяг тих, що його вбивали!» Павло думав, що юдеї в Єрусалимі не зможуть протистояти його свідченню, а зрозуміють, що вели-

ка зміна в ньому могла бути спричинена тільки Божою силою. Проте Ісус сказав йому: «Іди, тому що Я пошлю тебе далеко — до народів».

Після того як Павло залишив Єрусалим, він написав багато послань у різні місця, розповідаючи про свої переживання й несучи могутнє свідчення. Проте дехто прагнув знищити вплив цих послань. Вони були змушені визнати, що його послання вагомі й сильні; однак говорили: коли він особисто присутній — то немічний і мова його жалюгідна.

Я бачила, що Павло був високоосвіченою людиною, а його мудрість і манери зачаровували слухачів. Учені мужі захоплювалися його знаннями, і багато хто з них повірив в Ісуса. Виявляючи свою красномовність перед царями й великими зібраннями, він полонив усіх. Це викликало лютість священників і старійшин. Павло міг вдаватися в глибокі дослідження, думками підносячись угору, вести людей за собою у своїх піднесених розмірковуваннях, відкриваючи їм глибину багатства Божої благодаті й дивовижну любов Христа. Потім у своїй простоті він спускався до рівня розуміння звичайних людей та найбільш вражаючим чином розповідав про свої переживання, що викликало в них палке бажання стати учнями Христа.

Господь відкрив Павлові, що він повинен знову піти до Єрусалима, де буде зв'язаний і постраждає за Його ім'я. І хоч протягом тривалого часу він залишався в'язнем, Господь здійснив через нього Свою особливу справу. Кайдани Павла мали послужити засобом поширення пізнання про Христа і таким чином прославити Бога. Коли в ході суду його відправляли з міста до міста, свідчення про Ісуса й цікаві подробиці його навернення проголошувалися перед царями та намісниками, щоб і вони не залишилися без свідчення про Ісуса. Тисячі повірили в Нього й тішилися Його ім'ям. Я бачила, що завдяки

подорожі Павла морем був виконаний особливий Божий намір: через Павла екіпаж корабля став свідком Його сили, язичники також могли почути про ім'я Ісуса, і чимало з них навернулися через його вчення та здійснені ним чудеса. Царі й правителі захоплювалися його аргументацією; коли він ревно, із силою Святого Духа проповідував Ісуса, розповідаючи про цікаві події свого життя, вони переконувалися, що Ісус — Син Божий. У той час як багато людей, слухаючи Павла, дивувалися й чудувалися, один вигукнув: «Ще трохи і мене переконаєш стати християнином!» Проте вони вирішили, що колись у майбутньому подумають про почуте. Сатана скористався цим зволіканням, а оскільки вони знехтували можливістю, коли їхні серця розчулилися, то втратили її назавжди. Їхні серця зробилися запеклими.

Мені було показано, у чому полягала робота сатани: спочатку засліпити очі юдеїв, щоб вони не прийняли Ісуса як свого Спасителя, а потім спровокувати їх до задрощів щодо Його могутніх учинків і забрати в Нього життя. Сатана увійшов в одного з послідовників Ісуса, спонукавши зрадити Його й видати в їхні руки, і вони розіп'яли Господа життя й слави. Після воскресіння Ісуса з мертвих юдеї примножували свої гріхи, намагаючись приховати факт воскресіння та підкупивши римську варту давати фальшиві свідчення. Однак достовірність воскресіння Ісуса підтверджена одночасним з Ним воскресінням безлічі свідків. Ісус з'являвся Своїм учням, потім більш ніж п'ятистам особам одночасно, а також воскреслі з Ним праведники з'являлися багатьом, сповіщаючи про воскресіння Христа.

Сатана підбурив юдеїв повстати проти Бога, відмовитися прийняти Його Сина та заплямувати свої руки Його дорогоцінною кров'ю при розп'ятті. Усупереч сильним доказам того, що Ісус був Божим Си-

ном, Викупителем світу, вони вбили Його, не бажаючи приймати жодних аргументів на Його користь. Їхні єдині надія й утіха, як і надія сатани після його падіння, полягали в тому, аби подолати Божого Сина. Юдеї продовжували своє повстання, переслідуючи й убиваючи учнів Христа. Ніщо так не вражало їхній слух, як ім'я розп'ятого ними Ісуса, і вони твердо вирішили не приймати жодного свідчення на Його користь. Як і у випадку зі Степаном, коли Святий Дух через нього дав могутній доказ щодо Божественності Ісуса, вони затикали собі вуха, щоб їх не можна було переконати. У той час як Степан був осяяний Божою славою, вони побили його камінням. Сатана міцно тримав убивць у своїй владі. Своїми злими вчинками вони самі зробили себе його покірними підданими, і він діяв через них, переслідуючи й мучачи віруючих у Христа. Він діяв через юдеїв, щоб спонукати і язичників повстати проти імені Ісуса, а також проти тих, хто йшов за Ним та вірив у Його ім'я. Проте Бог послав Своїх ангелів зміцнити учнів у їхній праці, аби вони могли свідчити про те, що чули й бачили, а в кінці стійко запечатати своє свідчення власною кров'ю.

Сатана радів, що юдеї міцно зав'язли в його пастці. Вони продовжували притримуватися своїх даремних постанов, жертвоприношень та обрядів. Коли Ісус, висячи на хресті, вигукнув: «Звершилося», завіса в храмі роздерлася надвоє згори дотолу, засвідчивши, що Бог більше не зустрічатиметься зі священиками в храмі, не прийматиме їхніх жертвоприношень та обрядів; а також що стіна розділення між євреями і язичниками зруйнована. Ісус приніс Себе в жертву і за тих, і за інших, і якщо вони бажали спастися, то мали вірити в Ісуса як єдину жертву за гріх та як Спасителя світу.

У той час як Ісус висів на хресті, один з воїнів пробив Його бік списом, і звідти двома окремими потоками потекли кров і вода. Кров мала змити гріхи тих, хто повірив у Його ім'я. Вода символізує живу воду, що виходить від Ісуса і дарує життя віруючому.

Див. Матвія 27:51; Івана 19:34; Дії 24 і 26 розд.

Розділ 17

Велике відступництво

Я була перенесена в той час, коли язичницькі ідолопоклонники жорстоко переслідували й убивали християн. Кров текла ручаями. Як благородні освічені, так і простий народ знищувалися без будь-якої милості. Багаті сім'ї ставали бідними, оскільки не бажали відмовитися від своєї релігії. Незважаючи на переслідування і страждання, яких зазнавали християни, вони зберегли свою релігію в чистоті і не понизили її стандартів. Я бачила, що сатана радів і торжествував, споглядаючи страждання Божого народу. Однак Бог дивився на Своїх вірних мучеників з великим схваленням; Він дуже любив християн, які жили в той страшний час, бо вони були готові страждати ради Нього. Кожне перенесене ними страждання примножувало їхню нагороду на Небесах. Хоч сатана тішився, що святі зазнавали страждань, проте не був задоволений. Він бажав панувати над їхнім розумом, як і над тілом. Страждання, які переживали

ці християни, приводили їх ще ближче до Бога, спонукуючи любити одне одного і більше, ніж будь-коли раніше, боятися засмутити Його. Диявол хотів добитися, щоб вони викликали незадоволення Бога; тоді вони втратили б свою силу, стійкість і рішучість. Хоч тисячі були вбиті, з'являлися інші, щоб зайняти їхнє місце. Диявол бачив, що втрачає своїх підлеглих; і хоч вони зазнавали страждань і смерті, проте мали запевнення Ісуса в тому, що є підданими Його Царства. Сатана будував плани, як успішніше боротися проти Божого правління й перемогти Церкву. Він спонукав багатьох язичницьких ідолопоклонників частково прийняти християнську віру. Вони заявляли, що вірять у розп'яття і воскресіння Христа, проте не пережили перетворення серця; і все ж ці люди вирішили об'єднатися з послідовниками Ісуса. О, яка жахлива небезпека для Церкви! Це був час душевної скорботи. Деякі вважали: якщо вони поступляться й об'єднуються з ідолопоклонниками, котрі частково прийняли християнську віру, це сприятиме наверненню язичників. Сатана прагнув перевернути вчення Біблії. Нарешті я побачила, що стандарти були понижені і язичники об'єдналися з християнами. Вони поклонялися ідолам; стверджуючи, що були християнами, вони, проте, принесли із собою своє ідолопоклонство. Такі люди тільки змінили предмети свого поклоніння на зображення святих і навіть Христа й Марії, матері Ісуса. Поступово християни об'єдналися з ними, християнська релігія була спотворена, а Церква втратила чистоту й силу. Деякі відмовилися об'єднуватися з ідолопоклонниками, вони зберегли свою чистоту і поклонялися єдиному Богові. Вони не бажали кланятися жодному зображенню того, що на небі вгорі або на землі внизу.

Диявол радів, бачачи падіння багатьох людей. Потім він підбурих грішну церкву примусити Божих

дітей, які зберігали чистоту своєї релігії, або прийняти її обряди й поклоніння зображенням, або піти на смерть. Знову запалав вогонь гоніння проти істинної Церкви Ісуса Христа, і мільйони були безжалюбно вбиті.

Це становище було представлено мені таким чином: велика група язичницьких ідолопоклонників несла чорний прапор із зображеннями сонця, місяця й зірок. Ця група, здавалося, була дуже лютою і сердитою. Потім мені була показана інша група людей, яка несла чистий білий прапор із написом: «Чистота і святість для Господа». Їхні обличчя відображали твердість і небесну покору. Я бачила, як язичницькі ідолопоклонники наблизилися до них і сталося велике кровопролиття. Християни розсіялися; проте незабаром група християн зімкнулася ще тісніше, міцно тримаючи прапор. Коли багато з них падали, інші об'єднувалися навколо прапора і ставали на їхнє місце.

Я бачила, як група ідолопоклонників радилася. Вони не зуміли примусити християн піти на поступки, тому прийняли інший план. Я бачила, що вони опустили свій прапор, наблизилися до групи вірних християн і висловили їм свої пропозиції. Спочатку ці пропозиції були відкинені. Потім я побачила, що група християн радилася між собою. Одні говорили, що опустять прапор, приймуть пропозицію і врятують своє життя, а пізніше зможуть укріпитися, щоби підняти свій прапор серед язичницьких ідолопоклонників. Однак інші не погоджувалися на такий план, твердо вирішивши швидше померти і тримати свій прапор, аніж приспустити його. Тоді я побачила: багато хто з християнської групи опустив прапор та об'єднався з язичниками, тоді як вірні й стійкі підхопили прапор і знову високо тримали його. Я бачила, як окремі люди постійно залишали групу християн, котрі несли чистий прапор, та приєднувалися до ідолопоклонників; разом вони об'єднувалися під чорним

прапором для переслідування людей під білим прапором, і багато хто був убитий. Проте білий прапор був високо піднятий, а навколо нього зібралися нові люди.

Юдеї, які першими викликали гнів язичників проти Ісуса, не уникли покарання. У залі суду, коли Пилат не наважувався засудити Ісуса, розлучені юдеї кричали: «Кров Його на нас і на наших дітях!» Єврейська нація відчула на собі виконання цього жахливого прокляття, яке вони самі накликали на свої голови. Язичники і так звані християни були їхніми ворогами. Ці «християни» у своїй ревності щодо хреста Христового вважали: оскільки юдеї розіп'яли Ісуса, то чим більших страждань вони заподіють їм, тим краще зможуть догодити Богові. Тому багато хто із цих невіруючих юдеїв був убитий, а інших гнали з місця на місце і всіляко карали.

Кров Христа й учнів, котрих вони віддали на смерть, залишалася на юдеях, і їх відвідали жахливі суди. Боже прокляття переслідувало їх, вони стали притчею во язицях, посміховищем для язичників і християн. Їх уникали, принижували, до них відчували огиду, неначе на них лежало тавро Каїна. Проте я бачила, що Бог дивовижним чином зберіг цей народ, розсіявши по всьому світу, аби в них упізнавали тих, кого особливим чином спіткало Боже прокляття. Я бачила, що Бог залишив юдеїв як націю; однак серед них були такі, хто зможе зняти покривало зі своїх сердець. Деякі побачать, що пророцтво про них виконалося, і вони приймуть Ісуса як Спасителя світу. Вони зрозуміють, що їхній народ припустився великого гріха, відкинувши і розіп'явши Ісуса. Окремі люди серед євреїв навернуться; проте як нація вони назавжди залишені Богом.

Для подальшого вивчення див. статті «Реформація» та «Інквізиція» в енциклопедії.

Розділ 18

Таємниця беззаконня

Намір сатани завжди полягав у тому, щоб відвернути розуми людей від Ісуса, привернути їх до людини та знищити особисту відповідальність. Сатана зазнав невдачі у своїх намірах, коли спокушав Божого Сина. Проте досягнув значно більшого, приступивши до грішної людини. Доктрина християнства була спотворена. Папи і священники відважилися піднести себе, навчаючи людей звертатися за отриманням прощення гріхів до них, а не до Христа. З метою втаїти істини, які могли б засудити їх, Біблія була схована від народу.

Люди були обмануті. Їх навчали, що папи і священники є представниками Христа, тоді як фактично вони були представниками сатани; поклоняючись їм, люди поклонялися сатані. Народ запитував про Біблію; але священники вважали небезпечним дозволити людям мати Боже Слово і самостійно читати його, оскільки вони стали б поінформованими та виявилися б гріхи

священиків. Людей навчили дивитися на цих обманщиків і приймати кожне їхнє слово як з Божих уст. Вони мали таку владу над розумом людей, яку повинен мати тільки Бог. Якщо ж хто-небудь насмілювався дотримуватися власного переконання, проти нього розпалювалася така ненависть, яку сатана і юдеї виявили до Ісуса, можновладці бажали їхньої крові. Мені був показаний час, коли сатана особливо торжествувала. Безліч християн жахливим чином були страчені за те, що прагнули зберігати чистоту своєї релігії.

Біблія була схована, робилися спроби позбавити Землю дорогоцінного Божого Слова. Читання Біблії було заборонене під загрозою смерті, усі рукописи святої Книги, які тільки можна було знайти, спалювалися. Але я бачила, що Бог особливим чином потурбувався про Своє Слово. Він захищав його. У різні періоди часу існувало дуже мало рукописів Біблії, але Бог не міг дозволити, щоб Його Слово було втрачене. Однак в останні дні копії Біблії повинні будуть настільки множитися, що кожна сім'я зможе мати її. Я бачила: коли було небагато рукописів Біблії, Боже Слово було дороге й утішливе для переслідуваних послідовників Ісуса. Його читали таємно, і ті, хто мав цю високу перевагу, відчували, що спілкуються з Богом, Його Сином Ісусом та Його учнями. Але така щаслива перевага багатьом з них коштувала життя. Коли це виявлялося, їх позбавляли святого Слова і відправляли на ешафот, вогнище або кидали до підземелля, де вони помирали голодною смертю.

Проте сатана не міг перешкодити Плану спасіння. Ісус був розп'ятий і третього дня воскрес із мертвих. Диявол заявив своїм ангелам, що навіть розп'яття й воскресіння використає для власної мети. Він прихильно дивився на те, що люди, котрі сповідували віру в Ісуса, вважали, ніби закони щодо юдейських жертв і приношень скасовані зі смертю Христа; але

якби він тільки міг підштовхнути їх ще далі і примусити вірити, що Закон Десяти Заповідей також помер разом із Христом.

Я бачила, що багато хто охоче погодився з цим винаходом сатани. Усі небесні мешканці сповнилися обурення, коли побачили святий Божий Закон потоптаним. Ісус та все небесне військо були знайомі з природою Божого Закону; вони знали, що Бог не змінює і не скасовує його. Безнадійний стан людини викликав глибокий смуток на Небесах і спонукав Ісуса запропонувати віддати Своє життя за порушників святого Божого Закону. Якби Закон можна було скасувати, то людина могла б спастися без смерті Ісуса. Смерть Христа не знищила Закон Його Отця, натомість піднесла і прославила його, підкреслюючи необхідність послуху всім його святим приписам. Якби Церква залишалася чистою й непохитною, сатана не зміг би обманути її, примусивши потоптати Божий Закон. Цей зухвалий план сатани наносить удар безпосередньо по основі Божого правління на Небі й Землі. Унаслідок бунту Люцифер був вигнаний з Неба. Після повстання він забажав ради власного спасіння, щоб Бог змінив Свій Закон; однак Всевишній відповів сатані перед усіма небесними сонмами, що Його Закон — незмінний. Сатана знає: якщо йому вдасться примусити інших порушити Божий Закон, то він може бути впевнений у своїй здобичі, оскільки кожний порушник святого Закону має померти.

Диявол вирішив піти ще далі. Він сказав своїм ангелам: декотрі будуть такими горловими щодо Божого Закону, що їх неможливо буде ввіймати в цю пастку. Десять Заповідей настільки ясні, що багато хто вважатиме їх обов'язковими для дотримання, тому необхідно спотворити Четверту Заповідь, яка вказує на живого Бога. Він налаштував своїх представників спробувати змінити суботу та перекрутити

єдину з Десятьох Заповідей, котра вказувала на істинного Бога, Творця неба і землі. Сатана представив їм славне воскресіння Ісуса і сказав, що Своїм воскресінням першого дня тижня Він змінив суботу з сьомого дня на перший день тижня. Таким чином, сатана використав воскресіння для досягнення своєї мети. Він та його ангели раділи, що приготована ними омана прийшлася до смаку тим, хто називав себе друзями Христа. Те, на що одна людина подивиться з благочестивим жахом, буде прийняте іншою. Божа воля, так ясно відкрита в Його Слові, була прикрита облудами й традиціями, які викладалися як Божі Заповіді. Однак хоч цей зухвалий щодо Неба обман триватиме аж до Другого приходу Ісуса, Бог протягом усього цього періоду омани не залишався без свідків. Знаходилися справжні вірні послідовники, які виконували всі Божі Заповіді в роки духовного морочу й переслідування Церкви.

Я бачила, що ангели були вражені, бачачи страждання і смерть Царя слави. Проте я також бачила, що для ангельських сонмів не було несподіванкою те, що Господь життя й слави, Який наповнював усе небо радістю і величчю, розірве кайдани смерті та вийде зі Своєї в'язниці з тріумфом Переможця. Якби одну з цих подій і слід було святкувати як день відпочинку, то це — розп'яття. Проте я бачила, що жодна з цих подій не була призначена змінити або скасувати Закон Божий; навпаки, вони є найсильнішим доказом його непорушності.

Обидві ці важливі події мають свої постанови на згадку про них. Беручи участь у Господній Вечері, приймаючи ламаний хліб та плід виноградної лози, ми сповіщаємо Господню смерть, аж поки Він прийде. Під час здійснення цього спомину у нашій пам'яті оживають сцени Його страждання та смерті. Воскресіння Христа відзначається нашим похованням з Ним у хре-

щенні і воскресіння з водяної могили, подібним Його воскресінню, аби нам жити новим життям.

Мені було показано, що Божий Закон стоятиме вічно й існуватиме на Новій Землі всю вічність. При творінні, коли було закладено основу Землі, Божі сини із захопленням споглядали діла Творця і все небесне воїнство радісно вигукувало. Саме тоді була закладена основа суботи. Після завершення шести днів творіння Бог спочив сьомого дня від усіх справ Своїх, які чинив, і благословив сьомий день, і освятив його, бо цього дня спочивав від усіх діл Своїх. Субота була встановлена в Едемі перед гріхопадінням, її дотримувалися Адам і Єва, а також усе небесне військо. Бог спочив сьомого дня, благословив та освятив його. Я бачила, що субота ніколи не буде скасована, натомість викуплені святі й усі ангельські сонми святкуватимуть її всю вічність на славу великого Творця.

Див. Даниїла 7 розд.; 2 Солунян 2 розд.

Розділ 19

Не життя, а смерть у вічних муках

Сатана розпочав свій обман в Едемі. Він сказав Єві: «Умерти не вмрете». Це був перший урок сатани про безсмертя душі; від того часу і до тепер він продовжує цей обман та практикуватиме його, поки не завершиться полон Божих дітей. Моя увага була звернена на Адама та Єву в Едемі. Вони скуштували від забороненого дерева, тому біля дерева життя був поставлений вогняний меч, а вони були вигнані із саду, аби не з'їсти від дерева життя і не стати вічними грішниками. Дерево життя слугувало для продовження безсмертя. Я чула, як ангел запитав: «Хто із сім'ї Адама пройшов повз вогняний меч і скуштував від дерева життя?» Пролунала відповідь: «Ніхто із сім'ї Адама не пройшов повз вогняний меч»

і не скуштував від дерева життя; тому немає безсмертного грішника». Душа, що грішить, помре смертю, яка триватиме вічно, і не буде надії на воскресіння, аж тоді Божий гнів ущухне.

Для мене було дивним, що сатана з таким успіхом примусив людей повірити, що Божі слова: «Та душа, що грішить, вона помре» означають: «Душа, що грішить, не помре, але житиме у вічних муках». Ангел сказав: «Життя — це життя, чи сповнене воно болем, чи щастям. У смерті немає болю, немає радості, немає ненависті».

Сатана наказав своїм ангелам ужити особливих зусиль для поширення омани: «Умерти не вмреть», вперше сказаної Єві в Едемі. Коли ця неправда була прийнята людьми і вони повірили, ніби людина безсмертна, сатана повів їх ще далі, примусивши вірити, що грішник житиме у вічних муках. Тоді сатана підготував собі шлях для роботи через своїх представників, аби зобразити Бога перед людьми як мстивого тирана, Котрий усіх неугодних кидає в пекло, щоб вони вічно відчували Його гнів. Люди зазнаватимуть невимовних мук, а Бог у цей час із задоволенням споглядатиме, як вони корчаться в жахливих стражданнях у вічному полум'ї. Сатана знав: якщо такий обман буде прийнятий, дуже багато людей стануть боятися й ненавидіти Бога, замість того щоб любити Його і захоплюватися Ним. Багато хто повірить, що погрози Божого Слова не виконаються буквально, оскільки це суперечило би Божому характерові доброти й любові — піддати створені ним істоти вічним мукам. Сатана привів їх до іншої крайності — не звертати жодної уваги на справедливість Бога і застереження Його Слова, представляючи Його так, неначе Він — одна милість, тому ніхто не загине, натомість як святий, так і грішник будуть, врешті-решт, спасеними в Його Царстві. Унаслідок попу-

лярного обману про безсмертя душі й нескінченні муки сатана ошукує й інший клас людей, примушуючи їх дивитися на Біблію як на небогонатхненну книгу. Такі люди вважають, що вона навчає багато чого хорошого, однак вони не можуть покладатися на неї та любити її, бо їх переконали, що вона проголошує доктрину про вічні муки.

Сатана спокушає ще один клас людей і відводить їх ще далі, так що вони заперечують існування Бога. Вони не бачать послідовності в характері біблійного Бога, якщо Він піддасть частину людства жахливим тортурам протягом усієї вічності, тому заперечують Біблію та її Автора, вважаючи смерть просто вічним сном.

Існує ще один клас людей: боязкі й сором'язливі. Сатана спонукує їх учинити гріх, а коли вони згрішать, вселяє їм думку, що відплата за гріх — не смерть, а життя в жахливих муках, які вони мають терпіти протягом нескінченної вічності. Диявол користується з можливості, перебільшуючи в їхньому боязкому розумі жахи нескінченного пекла; він опановує їхню свідомість, і вони втрачають розум. Тоді сатана та його ангели радіють, а невіруючі й атеїсти обсипають християнство докорами. Вони вважають зло природним результатом віри в Біблію та її Автора, у той час як насправді воно є наслідком прийняття популярної ересі.

Я бачила, що небесне воїнство було сповнене обурення з приводу такої зухвалої роботи сатани. Я поцікавилася, чому всім цим оманам дозволено впливати на розум людей, адже Божі ангели могутні і якщо їм доручити, вони легко здолають силу ворога. Тоді я побачила: Бог знав, що сатана буде застосовувати різноманітні прийоми, щоб знищити людину; тому Він потурбувався про написання Його Слова, так ясно представивши Свої наміри людині, що навіть

найслабший безпомилково може зрозуміти їх. Давши Своє Слово людині, Господь дбайливо оберігав його, щоб сатана і його ангели якимось чином або через когось не знищили його. Якщо будь-які інші книги можуть бути знищені, то цій святій Книзі призначене безсмертя. А ближче до кінця часу, коли обман сатани посилиться, наклад Біблії має стати настільки численним, що всі охочі зможуть мати примірник цього одкровення Божої волі людині. І якщо вони забажають, то зможуть озброїтися проти спокусу і фальшивих чудес сатани.

Я бачила, що Бог особливо оберігав Біблію, та коли її примірників було небагато, учені мужі змінили слова в деяких місцях, вважаючи, що зроблять її більш зрозумілою. Насправді ж унаслідок своїх укорінених поглядів, сформованих під впливом традицій, вони зробили таємничим те, що було зрозуміле. Однак я бачила, що в цілому Боже Слово — досконалий ланцюг, де одна частина Святого Письма пояснює іншу. Істинні шукачі Правди не помиляться, і не тільки тому, що Боже Слово просто і ясно пояснює шлях до життя, але й Святий Дух дарований, щоб спрямовувати розуміння цього шляху, відкритого в Його Слові.

Я бачила, що Божі ангели ніколи не повинні були панувати над волею людини. Бог пропонує людині життя або смерть. Людина може зробити свій вибір. Багато хто бажав би мати життя, однак продовжує прямувати широким шляхом, оскільки не обрав життя.

Я бачила милість і співчуття Бога, виявлені в тому, що Він віддав Свого Сина на смерть за грішну людину. Хто не схоче прийняти так дорого придбаного для них спасіння, той має понести покарання. Створені Богом істоти обрали шлях повстання проти Його правління; але я бачила, що Він не ув'язнив їх

у пеклі на нескінченні страждання. Господь не зможе взяти їх на Небеса, бо перебування в чистому й святому суспільстві зробило б їх абсолютно нещасними. Бог не візьме їх на Небеса, проте й не піддасть вічним стражданням. Він повністю знищить нечестивих, так ніби їх ніколи не було, і потім Його справедливість буде задоволена. Він створив людину із земного пороку, отож непокірні й нечестиві будуть знищені вогнем, знову повернуться в порошок. Я бачила, що виявлені в цьому доброта і співчуття Бога викличуть у всіх захоплення Його характером та поклоніння Йому. Після того як нечестиві зникнуть із Землі, усе небесне воїнство промовить: «Амінь!»

Сатана з великим задоволенням дивився на тих, хто визнав ім'я Христа, водночас притримуючись винайдених дияволом оман. Його робота полягає в тому, щоби продовжувати створювати все нові оманні. Його сила і спритність зростають. Він спонукав своїх представників, пап та священників звеличувати себе, підбурюючи народ до жорстоких переслідувань тих, хто любив Бога і не бажав поступитися його обманові, представленому через них. Сатана підбурював своїх прибічників знищувати вірних послідовників Христа. О, яких страждань і мук вони завдали тим, хто дорогий для Бога! Ангели склали точний звіт про це. Однак диявол та його злі ангели тріумфували й говорили Божим ангелам, які служили цим святим страдникам та зміцнювали їх, що вони вб'ють їх і на Землі не залишиться жодного справжнього християнина. Я бачила, що тоді Церква Божа була чистою. У той час Божій Церкві не загрожувала небезпека, що люди з порочними серцями приєднаються до неї, бо істинного християнина, котрий наважився заявити про свою віру, чекали тортури, вогнище та різні катування, які сатана і його злі ангели тільки могли винайти й укласти в людський розум.

Див. Буття 3 розд.; Еклезіяста 9:5; 12:7; Луки 21:33; Івана 3:16;
2Тимофія 3:16; Об'явлення 20:14,15; 21:1; 22:12-19

Розділ 20*Реформація*

Незважаючи на всі переслідування і страту святих, усюди підіймалися живі свідки. Божі ангели виконували доручену їм роботу. Вони досліджували найпохмуріше місце й виводили з темряви людей із чесним серцем. Усі ці люди були введені в оману, але Бог призначив їм, подібно до Савла, бути вибраними посудинами, щоб звіщати Його Істину й піднести свої голоси проти гріхів народів, які називалися Його ім'ям. Ангели Божі впливали на Мартина Лютера, Меланктона та інших людей у різних місцях, викликаючи в них спрагу живого свідчення Божого Слова. Ворог прийшов, неначе ріка, тому необхідно було підняти проти нього прапор. Лютер був обраний, щоб грудьми стати проти бурі, протистояти люті грішної церкви і зміцнити тих небагатьох, які виявилися вірними своєму святому визнанню. Він завжди боявся образити Бога. Він намагався власними вчинками здобути Божу прихильність, проте не був задо-

волений, доки промінь небесного світла не розігнав темряву, що огорнула його свідомість, та не навчив його покладатися не на вчинки, а на заслуги крові Христа, особисто приходити до Бога не через пап або духівників, а тільки через Ісуса Христа. О, яким дорожчим для Лютера було це знання! Нове дорожнє світло, що осяяло його потьмарений розум і прогнало його марновірство, Мартин цінував вище за всі скарби на Землі. Слово Боже було новим. Усе змінилося. Книга, якої він так боявся, бо не міг побачити в ній краси, тепер стала для нього **ЖИТТЯМ**. Вона була його радістю, його втіхою, його благословенним учителем. Ніщо не могло примусити його відмовитися від її вивчення. Він боявся смерті; але коли читав Боже Слово, весь його страх зникав; він захоплювався характером Бога та любив Його. Лютер вивчав Боже Слово для себе. Він насолоджувався багатими скарбами, які містилися в ньому, а потім вивчав їх для Церкви. Він відчував огиду до гріхів тих, кому довірив своє спасіння. Мартин бачив, що багато хто перебував у такій же темряві, як і він. Він з нетерпінням шукав можливості вказати їм на Божого Агнця, єдиного, Хто бере на Себе гріхи світу. Він підніс свій голос проти помилок і гріхів папської церкви, щиро прагнучи розірвати ланцюги мороку, що зв'язували тисячі душ, навчених покладатися в питанні спасіння на вчинки. Він прагнув відкрити їхньому розумові справжні багатства Божої благодаті й переваги спасіння, отриманого через Ісуса Христа. Лютер ревно підніс свій голос і в силі Святого Духа викривав гріхи керівників Церкви. Зіткнувшись із сильною опозицією священників, він не втратив мужності, бо твердо покладався на сильну Божу руку та з упевненістю очікував від Нього перемоги. Він все більше й більше втягувався в боротьбу, викликаючи лють священників. Вони не бажали жодних перетворень.

Вони бажали, щоб їх залишили в спокої, у розпусному задоволенні та гріхах. Вони прагнули тримати Церкву в темряві.

Я бачила, що Лютер був палкий і ревний, безстрашний і сміливий, засуджуючи гріх та захищаючи Істину. Він не боявся ані нечестивих людей, ані демонів. Він знав: Той, Хто перебуває з ним, могутіший за всіх. Лютер володів полум'яним серцем, горливістю, мужністю, сміливістю і часом міг зайти занадто далеко. Та Бог знайшов Мелангтона, який за характером був його прямою протилежністю, аби допомагати Лютеру та продовжувати справу реформації. Мелангтон був боязкий, сором'язливий, обережний і володів великим терпінням. Бог дуже любив його. Його знання Святого Письма було великим, а думки й мудрість – чудові. У своїй любові до Божої справи він не поступався Лютеру. Ці серця Бог з'єднав разом, вони були нерозлучними друзями. Лютер допомагав Мелангтону, коли тому загрожувала небезпека виявитися боязким і повільним, а Мелангтон також надавав Лютеру велику допомогу, стримуючи його від поспішних дій. Далекоглядність і обережність Мелангтона часто запобігали біді, у якій могла б опинитися справа, якби була доручена одному Лютеру; і часто справа не просувалася б, якби була віддана одному Мелангтону. Мені була показана Божя мудрість, виявлена у виборі цих двох різних за характером мужів для здійснення справи реформації.

Тоді я була перенесена в часи апостолів і бачила, що Бог вибрав як співпрацівників палкого, ревного Петра та покірливого, терплячого, м'якого Івана. Іноді Петро був поривчастим, і улюблений учень часто зупиняв Петра, коли завзяття й запал надто захоплювали його, проте це не змінило Петра. Але після того як Петро відрікся від свого Господа, розкався і навернувся, вистачало лише м'якого за-

стерезення Івана, щоб охолодити його запал і гарячковість. Завзяття Петра було необхідне. Його сміливість та енергія часто рятували їх від труднощів і примушували ворогів замовчати. Іван був привабливим. Завдяки терпінню, поблажливості й глибокому посвяченню він придбав багатьох для справи Христа.

Бог знайшов чоловіків, щоб викривати існуючі гріхи папської церкви та просувати справу реформації. Сатана прагнув знищити цих живих свідків, але Господь поставив навколо них охорону. Деяким задля слави Його імені було дозволено запечатати своє свідчення власною кров'ю, однак були сильні мужі, такі як Лютер і Мелангтон, котрі могли краще прославити Бога тим, що жили й голосно викривали гріхи пап, священників і царів. Такі тремтіли перед голосом Лютера. Завдяки цим вибраним мужам проміння світла почало розсіювати темряву і дуже багато людей із вдячністю прийняли це світло й ходили в ньому. Коли одного свідка вбивали, підіймалося двоє або більше, щоб зайняти його місце.

Та сатана був невдоволений. Він міг мати владу тільки над тілами віруючих, але був не здатний примусити їх залишити віру й надію. І навіть помираючи, вони торжествували у світлій надії на безсмертя при воскресінні праведних. Вони володіли чимось більшим за людську силу. Такі мужі не насмілювалися заснути ні на мить, натомість були підперезані християнською зброєю, готові до боротьби не тільки з духовними противниками, а й із сатаною у вигляді людей, що постійно говорили: «Відмовся від своєї віри або помри». Ця невелика група християн стала сильною в Бозі. У Його очах вони були дорогоціннішими, ніж половина світу, що носить ім'я Христа, але виявляє боягузтво в Його справі. Коли Церква була переслідувана, вони перебували в єдності й любові. Вони стали сильними в Бозі. Грішники не були допущені

приєднатися до них, ані обманщики, ані обмануті. Його учнями могли стати тільки ті, хто бажав залишити все задля Христа. Їм подобалося бути бідними, покірливими, подібними до Ісуса.

Див. Луки 22:61-62; Івана 18:10; Дії 3 і 4 розд.

Для подальшого вивчення див. статтю «Реформація» в енциклопедії.

Розділ 21

Об'єднання церкви
зі світом

Тоді сатана радився зі своїми ангелами, обговорюючи досягнуті результати. Щоправда, вони втримали від прийняття Істини кілька боязких душ, котрі боялися смерті, проте багато людей, навіть найбоязкіші, прийняли Істину й відразу ж будь-який страх і боязкість залишили їх. Будучи свідками смерті своїх братів, бачивши їхню твердість і терпіння, вони зрозуміли, що Бог та ангели допомагали їм зносити подібні страждання, тому також ставали сміливими і безстрашними. І коли їм потрібно було пожертвувати власним життям, вони зберігали віру з таким терпінням і твердістю, що навіть їхні вбивці тремтіли. Сатана та його ангели вирішили, що існує більш успішний і, зрештою, більш надійний спосіб губити душі. Сили зла бачили: хоч вони приму-

сили християн страждати, їхні непохитність і світла підбадьорююча надія настільки зміцнювали слабких, що ні ешафот, ні вогонь не могли злякати їх. Вони наслідували благородну поведінку Христа перед лицем Його вбивць, і багато людей, ставши свідками їхньої непохитності й Божої слави, що перебувала на них, були переконані в Істині. Сатана вирішив застосувати більш м'які форми. Він спотворив доктрини Біблії, тому почали глибоко вкорінюватися традиції, які мали занепасти мільйони душ. Приборкуючи свою ненависть, він вирішив не спонукувати своїх прибічників до такого запеклого гоніння, а зробити так, щоб Церква боролася не за віру, колись передану святим, а за різні традиції. Коли йому вдалося схилити Церкву до прийняття пошани й прихильності світу під хибним приводом принести користь для світу, вона стала втрачати Боже благовоління. Мало-помалу Церква втрачала свою силу, оскільки утримувалася від проголошення прямих істин, які зачинили б двері перед любителями задоволень і друзями цього світу.

Нині Церква не є відокремленим, особливим народом, яким була в той час, коли проти неї запалав вогонь гоніння. Чому потьмяніло золото? Яким чином змінилося якнайкраще золото? Я бачила: якби Церква постійно зберігала свій святий, особливий характер, сила Святого Духа, якою були наділені учні Христа, перебувала б у ній. Тоді б хворі зцілялися, бісам було заборонено і вони були вигнані; Церква була б могутньою і вселяла б жах у своїх ворогів.

Я бачила, що безліч людей визнавали ім'я Христа, проте Бог не визнавав їх Своїми. Він не був прихильним до них. Сатана, здавалося, прийняв релігійний вигляд і дуже бажав, щоб люди вважали себе християнами. Йому дуже хотілося, щоб вони вірили в Ісуса, Його розп'яття й воскресіння. Диявол та його ангели самі вірять у це і тремтять. Але якщо

ця віра не веде до добрих учинків і не спонукає її сповідників наслідувати самовіддане життя Христа, він спокійний, бо вони прийняли тільки ім'я християн, тоді як їхні серця залишаються тілесними. Він може використати їх на своїй службі успішніше, ніж якби вони не визнавали віру. Під ім'ям християн такі люди приховують свою зіпсутість. Вони залишаються з неосвяченими характерами і злими неприборканими пристрастями. Це дає невіруючим підстави кидати в лице Ісуса Христа докори за їхню недосконалість, картати Його та знеславляти тих, котрі володіють чистою, непоганеною релігією.

Служителі проповідують привабливе, приємне, що подобається тілесним віруючим. Саме до цього прагне сатана. Такі служителі не насмілюються проповідувати Ісуса та проголошувати викривальні істини Біблії, інакше тілесні віруючі не стали б їх слухати. Багато хто з таких віруючих заможні, тому їх потрібно втримати в церкві, хоч їм такою ж мірою личить перебувати в ній, як і сатані з його ангелами. В очах світу релігія Ісуса постає популярною й почесною. Людям говорять, що визнавши релігію користуватимуться великою повагою світу. Такі повчання вельми відрізняються від повчань Христа. Його вчення і світ — непримиренні між собою. Ті, хто йшов за Ісусом, мали зректися світу. А ці обтічні, приємні розмови походять від сатани та його ангелів. Вони склали план, а християни за назвою здійснили його. Лицеміри і грішники приєднуються до Церкви. Проповідуються приємні байки, які охоче приймаються. Але якби Істину проповідували в її чистоті, вона швидко вигнала б лицемірів та грішників. Однак між так званими послідовниками Христа і світом не існує різниці. Я бачила: якби хибне покривало було зняте з членів церков, виявилися б такі беззаконня, низькість і зіпсованість, що найбоязкіша Божа дитина без усяких ва-

гань назвала б їх справжнім ім'ям — дітьми їхнього батька, диявола, бо вони чинять його діла. Ісус та все небесне військо з огидою дивилися на цю сцену, однак Бог мав для Церкви вістку — священну і важливу. Якби вона була прийнята, то спричинила б ґрунтовне перетворення в Церкві, пробудила б живе свідчення, яке видалило б лицемірів та грішників і повернуло б Церкві Боже благовоління.

Див. Ісаї 30:8-21; Якова 2:19; Об'явлення 3 розд.

Розділ 22

Уїльям Міллер

Я бачила, що Бог послав Свого ангела, аби вплинути на серце фермера Уїльяма Міллера, котрий не вірив у Біблію, і спонукати його досліджувати пророцтва. Божі ангели неодноразово відвідували цього вибраного мужа, наставляючи його і допомагаючи йому зрозуміти пророцтва, які досі були незрозумілими для Божого народу. Йому була дана початкова ланка в ланцюзі Істини, і він був спонукуваний досліджувати ланку за ланкою, поки не буде вражений і захоплений Божим Словом. Міллер побачив у ньому досконалий ланцюг Істини. Слово, яке раніше не приймав як богонатхненне, тепер відкрилося перед його поглядом у своїй красі та славі. Він бачив, що один текст Святого Письма пояснює інший, і коли йому було щось незрозуміло, він знаходив пояснення в іншій частині Слова. Уїльям приймав священне Боже Слово з радістю, глибокою повагою і шанобливістю.

Досліджуючи пророцтва, він побачив, що мешканці Землі, не відаючи про це, переживають останні події історії світу. Дивлячись на занепад церков, Міллер бачив, що вони відвернули свою любов від Ісуса і звернули до світу; вони шукали світської слави замість Божої слави, прагнули світського багатства замість того, щоб збирати собі скарби на Небесах. Усюди він бачив лицемірство, морок і смерть. Його дух обурився. Бог покликав його залишити свій маєток, як колись покликав Єлисея покинути своїх волів та поле діяльності, щоб іти за Іллею. Із тремтінням Уїльям Міллер почав розкривати таємниці Божого Царства людям. З кожним зусиллям він здобував більше сили. Відкриваючи людям пророцтва, він підвів їх до Другого приходу Христа. Подібно до того як Іван Хреститель проголошував Перший прихід Ісуса й готував шлях для нього, так Уїльям Міллер і ті, хто приєднався до нього, проголосили вістку про Другий прихід Божого Сина.

Я була перенесена назад у часі, у дні апостолів, і мені був показаний улюблений Іван, для якого Бог мав особливу роботу. Сатана сповнився рішучості перешкодити цій роботі, спонукуючи своїх слуг знищити Івана. Та Бог послав ангела і чудовим чином зберіг його. Усі, хто став свідком великої Божої сили, виявленої у звільненні Івана, були здивовані; багато хто переконалися, що Бог перебував з ним і його свідчення про Ісуса вірне. Люди, котрі прагнули знищити Івана, побоювалися робити нові спроби вбити його, і йому було дозволено далі страждати за Ісуса. Іван був хибно звинувачений своїми ворогами і незабаром засланий на пустинний острів, куди Господь послав Свого ангела, щоб відкрити йому майбутні події Землі. Івану був показаний стан Церкви протягом усіх століть до кінця світу, її відступництво від віри й те становище, яке вона повинна зайняти, якщо бажає дого-

дити Богові і стати переможницею. До Івана з Небес зійшов ангел, зодягнутий у велич. Його обличчя сяяло прекрасною славою Неба. Він відкрив апостолові хвилюючі захоплюючі події, пов'язані з Божою Церквою, а також небезпеки й сутички, через які їй доведеться пройти. Іван бачив, що Божі діти переживатимуть вогняні випробування, але вийдуть з них чистими, вірними і, зрештою, славними переможцями, спасеними в Царстві Христа. Ангел випромінював радість і надзвичайну велич, коли показав Іванові остаточну перемогу Церкви. Споглядаючи тріумфальне спасіння Церкви, Іван був захоплений; вражений величністю цієї картини, він з глибокою шаную і благоговінням упав до ніг ангела, аби поклонитися йому. Ангел відразу підвів його і, м'яко дорікнувши, сказав: «Гляди, не *роби цього!* Я співраб твій та твоїх братів, що мають свідчення Ісуса. Богові вклонися! Бо свідчення Ісуса — це дух пророцтва». Тоді ангел показав Іванові небесне Місто у всій його величі й сяючій славі. Іван був захоплений і вражений славою Міста. Забувши про отриманий від ангела докір, він знову впав до його ніг, щоб поклонитися, але той знову м'яко докорив його: «Гляди, не *роби цього!* Я співраб твій і твоїх братів — пророків і тих, що зберігають слова цієї книги. Богові поклонися!»

Проповідники й народ вважали книгу Об'явлення таємничою і менш важливою, ніж інші частини Святого Письма. Однак я бачила, що ця книга в дійсності є відкриттям, даним для особливої користі тих, хто живе в останні дні, аби настановити в розумінні їхнього справжнього становища й обов'язку. Бог звернув думку Уїльяма Міллера на пророцтва і дав йому велике світло щодо книги Об'явлення.

Якби народ зрозумів видіння Даниїла, то міг би краще збагнути видіння Івана. Однак слушного часу Бог спонукав Свого вибраного слугу в силі Святого

Духа ясно відкрити пророцтва й показати, що між видіннями Даниїла, Івана та іншими частинами Біблії існує гармонія, а також донести священні застереження Слова до сердець народу, щоби приготувати його до Приходу Сина Людського. Глибокі, серйозні переконання наповнювали свідомість усіх слухачів Міллера; служителі й народ, грішники і безбожники зверталися до Господа, аби бути готовими встояти в день суду.

Божі ангели супроводжували Уїльяма Міллера в його місії. Він був твердий і відважний, безстрашно проголошуючи довірену йому вістку. Світ, що погруз у гріхах, та холодна, просякнута світським духом Церква — цього було достатньо для нього, щоб мобілізувати всі свої сили, з готовністю зносячи важку працю, нестатки і страждання. Хоч Уїльям зустрів опір з боку так званих християн, нападки сатани і його ангелів, проте не перестав проповідувати вічне Євангеліє натовпові людей всюди, куди його запрошували, голосно провіщаючи: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!»

Див. І царів 19:16-21; Даниїла 7-12 розд.; Об'явлення 1 розд.; 14:7; 19:8-10; 22:6-10

Розділ 23

Вістка першого ангела

Я бачила, що відносно проголошення часу в 1843 році була воля Бога. Його намір полягав у тому, щоб збудити народ і привести його до випробувального моменту, коли йому належить зробити свій вибір. Служителі були впевнені і переконані в правильності позиції, зайнятої щодо пророчих періодів; залишивши свою гордість, свою платню та свої церкви, вони йшли з місця на місце, проголошуючи цю вістку. Однак оскільки небесна вістка знайшла відгук у серцях тільки деяких, хто називав себе служителями Христа, ця робота була покладена на багатьох інших, котрі не були проповідниками. Одні залишали свої поля, щоб сповіщати вістку, у той час як інші були покликані від своїх крамниць і торгівлі. Навіть деякі професійні працівники були змушені залишити своє заняття задля участі в непопулярній праці проголошення вістки першого ангела. Служителі відмовлялися від своїх сектантських по-

глядів і почуттів, об'єднуючись у проголошенні Приходу Ісуса. Куди б не проникала вістка, усюди вона хвилювала народ. Грішники каялися, плакали й молилися про прощення; ті, чиє життя було позначене нечесністю, прагнули відшкодувати завдані збитки.

Батьки відчували глибоке занепокоєння долею власних дітей. Люди, котрі прийняли вістку, працювали над своїми ненаверненими друзями й родичами. У той час як їхні душі схилялися під тягарем урочистої вістки, вони застерігали їх та умовляли приготуватися до Приходу Сина Людського. Однак деякі були настільки запеклими, що не приймали вагомих доказів тих, хто намагався донести до їхньої свідомості щирі застереження. Така очищувальна робота відвертала людей від усього світського, викликаючи небачене досі посвячення. Тисячі людей приймали істини, які проповідував Уільям Міллер, і Божі служителі підіймалися в душі й силі Іллі для проголошення вістки. Глашатаї цієї урочистої вістки подібно до Івана, Предтечі Ісуса, відчували, що змушені покласти сокиру до коріння дерев та закликати народ приносити гідні плоди покаяння. Їхнє свідчення мало на меті пробудити церкви і справити на них сильний вплив, виявляючи справжній характер цих церков. Коли вони піднесли свій голос в урочистому застереженні втікати від майбутнього гніву, багато хто з людей у церквах прийняв цю цілющу вістку, побачив своє відступництво і з гіркими сльозами каяття, з великим душевним болем упокорилися перед Богом. Коли Божий Дух спочив на них, вони приєдналися до проголошення вістки: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!»

Проповідь про точний час викликала сильний опір з боку всіх класів людей, від служителів за кафедрою до найбільш зухвалих, запеклих грішників. «Про той же день і годину не знає ніхто», — можна було чути від

лицемірних проповідників та зухвалих насмішників. Ані одні, ані інші не хотіли навчатися й виправлятися на підставі текстів, які вказували на рік, коли, як вірили провісники, завершаться пророчі періоди, та на ознаки, котрі сповіщали, що Прихід Христа близько, при дверях. Багато хто з пастирів отари, які говорили про свою любов до Ісуса, заявляли, що вони не проти проповіді про Прихід Христа, а заперечують тільки проти визначення часу. Боже всевидюче око читало їхні серця. Їх не тішила думка про близькість Приходу Ісуса. Вони знали, що їхнє нехристиянське життя не витримає випробування, бо вони не бажали прямувати прокладеним шляхом покори. Ці псевдопастирі заважали Божій роботі. Істина, проголошена з переконливою силою, пробудила народ, і, подібно до в'язничного сторожа, вони запитували: «Що потрібно мені робити, аби спастися?» Але псевдопастирі стали між Істиною й народом, проповідуючи приємне, щоб відвести їх від Істини. Вони об'єдналися із сатаною та його ангелами, вигукуючи: «Мир, мир!», у той час як миру не було. Я бачила, що Божі ангели відзначали все це і одяг непосвячених пастирів був залитий кров'ю душ. Люди, які любили безтурботність і задовольнялися своєю віддаленістю від Бога, не бажали залишити свою тілесну недбалість.

Багато хто зі служителів самі не заважали сприйняти цю спасенну вістку, а також перешкоджали тим, хто міг би її прийняти. Кров душ перебуває на них. Проповідники й народ об'єдналися, аби протистояти цій небесній вістці. Вони переслідували Уїльяма Міллера і тих, хто об'єднався з ним у роботі. Поширювалися фальшиві чутки, щоб завадити його впливові. У різний час після того, як він ясно проголосив Боже-ственне застереження, доносячи до сердець слухачів проникливі істини, проти нього запалав сильний гнів, і коли він залишав місця зібрань, деякі підстерігали

його, щоб позбавити життя. Однак ангелам Божим було доручено охороняти його життя, і вони відводили його від розлюченого натовпу в безпечне місце. Робота цього проповідника ще не була завершена.

Найбільш посвячені люди радісно приймали вістку. Вони знали, що вона від Бога і була передана слушного часу. Ангели з глибокою зацікавленістю спостерігали за наслідками проголошення небесної вістки, і коли церкви відвернулися від неї й відкинули її, вони із сумом радилися з Ісусом. Він відвернув Своє лице від цих церков і наказав Своїм ангелам ретельно оберігати дорогоцінні душі, які не відкинули свідчення, оскільки для них мала засяяти ще одна вістка.

Я бачила: якби ті, хто сповідував християнство, полюбили з'явлення свого Спасителя, якби всі їхні почуття належали Йому і вони розуміли, що ніщо у світі не може зрівнятися з Ним, то з радістю вітали б перше повідомлення про Його Прихід. Однак неприязнь, яку вони виявили, почувши про Прихід свого Господа, була незаперечним доказом того, що вони не люблять Його. Сатана і його ангели раділи й кинули в обличчя Христу та Його ангелів докір, що народ, який визнає Його, має так мало любові до Ісуса і не бажає Його Другого приходу.

Я бачила Божий народ у радісному очікуванні свого Господа. Але Бог вирішив випробувати їх. Його рука приховала помилку в обчисленні пророчих періодів. Ті, хто очікував свого Господа, не побачили її, і найбільш учені мужі, які протистояли обчисленню часу, також не змогли її зауважити. За Божим задумом Його народ мав пережити розчарування. Час минув, і віруючі, котрі з радісними надіями чекали свого Спасителя, засмутилися й зажурилися, тоді як ті, хто не полюбив з'явлення Ісуса, але прийняли вістку через страх, були задоволені, що Він не прийшов очікуваної пори. Їхнє визнання не торкнулося серця і не очистив

ло життя. Призначений час був добре розрахований, щоб виявити такі серця. Вони були серед перших, хто відступив і висміював засмучених і розчарованих, котрі справді полюбили з'явлення свого Спасителя. Я побачила Божу мудрість у тому, що Він випробував Свій народ і піддав його перевірці, аби виявити тих, які відступлять і відвернуться під час випробування.

Ісус та весь небесний сонм зі співчуттям і любов'ю дивилися на віруючих, які радісно очікували й бажали побачити Того, Кого любила їхня душа. Ангели витали над ними, щоби підтримати їх у час випробування. Ті, хто знехтував небесною вісткою і не прийняв її, були залишені в темряві; Божий гнів запалав на них, бо вони не захотіли прийняти послане з небес світло. А вірні, хоч і розчаровані, котрі не могли зрозуміти, чому не прийшов їхній Господь, не були залишені в темряві. Вони знову звернулися до Біблії, щоб досліджувати пророчі періоди. Господня рука відкрила числа, і помилка була пояснена. Вони побачили: пророчі періоди простягнулися до 1844 року, а наведений ними доказ, що пророчі періоди закінчилися в 1843 році, говорив на користь того, що вони закінчуються в 1844 році. Світло Божого Слова освітило їхнє становище, і вони виявили час зволікання — «це видіння... хоч би й забарилось, ти його жди: воно бо збудеться напевно, не спізниться». У своїй любові до скорого Приходу Ісуса вони не зауважили зволікання видіння, розрахованого на те, щоб виявити щирість очікування. І знову вони обчислили дату. Проте я бачила, що багато хто з них все ж не могли відійти від свого болісного розчарування та знайти ті завзяття й силу, якими вирізнялася їхня віра в 1843 році.

Сатана і його ангели торжествували над ними, а ті, хто не бажав прийняти вістку, поздоровляли себе з тим, що виявили такі далекоглядність і мудрість, не прийнявши помилки, як вони це називали. Такі

люди не усвідомлювали, що відкидали Божу пораду, співпрацюючи із сатаною та його ангелами, аби непокоїти Божий народ, котрий живе згідно з небесною вісткою.

Божі діти, які вірили в цю вістку, були пригноблені у церквах. Деякий час членів церков стримував страх, тому вони не виявляли справжніх почуттів свого серця, проте з часом їхні дійсні почуття виявилися. Вони бажали примусити замовкнути свідчення, проголошувати яке віруючі вважали своїм обов'язком, а саме: пророчі періоди сягають 1844 року. Віруючі чітко пояснювали свою помилку і представили причини, чому чекають Господа в 1844 році. Противники не могли навести жодних аргументів проти викладених вагомих причин. Гнів церков запалав проти Божих дітей. Недруги вирішили не слухати жодних доказів, заглушити їхнє свідчення в церквах, щоб і інші не могли його почути. Тих, хто наважився не приховувати від інших даного їм Богом світла, виключали з церков; однак Ісус був з ними, і вони раділи у світлі Його лиця. Вони були приготовлені до прийняття вістки другого ангела.

Див. Даниїла 8:14; Авакума 2:1-4; Малахії 3 і 4 розд.; Матвія 24:36; Об'явлення 14:6-7

Розділ 24

Вістка другого ангела

Щеркви не побажали прийняти світло вістки першого ангела, і коли вони відкинули небесне світло, то втратили Боже благовоління. Вони сподівалися на власну силу і внаслідок опору першій вістці опинилися в такому становищі, що не могли побачити світла вістки другого ангела. Проте пригноблені улюблені Божі відгукнулися на вістку: «Упав Вавилон» і залишили невірні церкви.

Незадовго до закінчення вістки другого ангела я бачила велике світло з неба, яке освічувало Божий народ. Промені цього світла здавалися яскравими, як сонце. І я чула голоси ангелів, які вигукували: «Ось Молодий, виходьте йому назустріч!»

Цей опівнічний поклик прозвучав для того, щоб надати сили вістці другого ангела. З Небес були послані ангели, аби пробудити розчарованих святих та підготувати їх до прийдешньої великої роботи. Найбільш обдаровані мужі не були першими, хто прийняв

цю вістку. Ангели були послані до покірних посвячених душ та спонукали їх піднести поклик: «Ось Молодий, виходьте йому назустріч!» Люди, котрим був довірений поклик, поспішили, в силі Святого Духа поширюючи вістку та пробуджуючи своїх розчарованих братів. Поклик звіщався не з допомогою мудрості й ученості людської, а силою Божою, і Його святі, почувши поклик, не могли опиратися йому. Найбільш духовні першими прийняли цю звістку, а колишні керівники Божої справи були останніми, хто прийняв її і допомагав проголошувати поклик: «Ось Молодий, виходьте йому назустріч!»

У кожній частині країни було дароване світло щодо вістки другого ангела, і поклик зворушив серця тисяч. Він переходив від міста до міста, від села до села, доки Божий народ, що очікував, не був цілком пробуджений. Багато хто не дозволило, щоб вістка проникла в церкви, і велика група людей, яка мала живе свідчення, залишила ці невірні церкви. Через Опівнічний поклик була здійснена велика робота. Вістка випробовувала серця, спонукуючи віруючих набувати особисті живі досвіди. Вони знали, що не зможуть поклатися один на одного.

Святі з нетерпінням очікували свого Господа в пості, пильнуванні і безперестанній молитві. Навіть деякі грішники із жахом очікували цієї години, у той час як велика маса людей, здавалося, опиралася вістці, виявляючи дух сатани. Вони знущалися й насміхалися над святими, і всюди було чути: «Про той же день і годину не знає ніхто». Злі ангели раділи навколо них, спонукаючи їх зробити жорстокими свої серця й відкинути кожний промінь небесного світла, щоб міцніше тримати їх у пастці. Багато людей, котрі стверджували, що очікують свого Господа, не мали жодної частки у цій справі. Слава Божа, свідками якої вони були, покора й глибоке посвячення вірних душ,

а також незаперечна сила доказів спонукала їх стверджувати, що вони прийняли Істину. Проте ці люди не були навернені, не були готові. Усюди серед святих відчувався дух піднесеної серйозної молитви. На них спочивала свята урочистість. Ангели з глибокою зацікавленістю спостерігали за наслідками, облагороджуючи тих, хто прийняв небесну вістку, відволікаючи їх від усього земного, щоб вони рясно черпали з джерела спасіння. Народ Бога був прийнятий Ним. Ісус дивився на них із задоволенням. Його образ відображався в них. Вони принесли повну жертву, виявили досконале посвячення й очікували перевтілення у безсмертя. Проте Божим дітям належало знову пережити гірке розчарування. Час, в який вони очікували визволення, минув. Вони все ще залишалися на Землі, і наслідки прокляття ніколи ще не здавалися їм більш очевидними. Вони полюбили Небо і в солодкому очікуванні скуштували безсмертного визволення, проте їхні сподівання не здійснилися.

Страх, що охопив багатьох людей, минув не відразу. Вони не відразу висловили своє торжество над розчарованими. Проте, не відчуваючи жодних видимих ознак Божого гніву, оправилися від страху, відновивши свої знуцання й насмішки. Божий народ знову був перевірений і випробуваний. Світ сміявся, глумився і дорікав їм; а ті, хто непохитно вірив, що Ісус прийде тепер, воскресить мертвих, перетворить живих святих, прийме Царство і володітиме ним навіки, почували себе подібно до учнів Христа: «Узяли мого Господа і не знаю, де поклали Його!»

Див. Матвія 24:36; 25:6; Івана 20:13; Об'явлення 14:8

Розділ 25

Адвентистський рух, представлений у видінні

Я бачила багато груп, які ніби були зв'язані узами. Багато хто в цих групах перебував у повній темряві. Їхні очі були звернені до землі, і, здавалося, не було жодного зв'язку між ними й Ісусом. Серед усіх цих різних груп я бачила окремих людей, обличчя яких сяяли й очі були звернені до неба. Їм були даровані промені світла від Ісуса, подібні до променів сонця. Ангел наказав мені подивитися уважно, і я побачила, що кожну людину, яка мала промінь світла, оберігав ангел, у той час як злі ангели оточили тих, хто перебував у темряві. Я почула гучний голос ангела: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!»

Чудове світло спочивало на цих групах, просвічуючи всіх, хто приймав його. Деякі з тих, що перебували

в темряві, отримали світло й раділи; водночас інші чинили опір світлу з неба і говорили, що це — обман, аби збити їх зі шляху. Світло відійшло від них, і вони були залишені в мороці. Люди, котрі прийняли промені від Ісуса, з радістю плекали дорогоцінне світло, а воно дедалі більше зливалось на них. Їхні обличчя були освічені й сяяли святою радістю, а погляди з великою зацікавленістю були звернені вгору до Ісуса. Їхні голоси звучали в гармонії з голосом ангела: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!» Коли вони посилили поклик, я побачила, що люди, котрі перебували в темряві, штовхали їх боками й плечима. Тоді багато тих, хто плекав священне світло, розірвали узи, що зв'язували їх, та відокремилися від групи. Оскільки багато людей розривали ці узи, шановані мужі, що належали до різних груп, проходили по групах — деякі з приємними словами, а інші з гнівними поглядами і погрожуючими жєстами, — зміцнювали ослаблі узи, постійно повторюючи: «З нами Бог. Ми перебуваємо у світлі. У нас істина». Я запитала, хто ці мужі. Мені було сказано, що це — служителі й керівники, котрі самі відкинули світло і не бажали, щоб інші прийняли його. Я бачила людей, які зберігали світло, із зацікавленням та палким бажанням дивлячись угору в очікуванні Ісуса, Котрий прийде і забере їх до Себе. Незабаром над тими, хто тішився світлом, пройшла хмара, і їхні обличчя виглядали сумними. Я запитала про значення хмари. Мені було показано, що це було їхнє розчарування. Очікуваний час приходу Спасителя минув, а Ісус не прийшов. Вони впали духом, а мужі, яких я зауважила раніше, служителі й керівники, раділи. Люди, котрі відкинули світло, сильно тріумфували, у той час як сатана і його злі ангели також раділи навколо них.

Тоді я почула голос іншого ангела, що говорив: «Упав, упав Вавилон!» Світло засяяло на тих, хто пе-

реживав занепад духу, і вони знову, палко бажаючи Його з'явлення, прикували свої погляди до Ісуса. Я побачила, що безліч ангелів говорили з другим ангелом, який сповіщав: «Упав, упав Вавилон!» Ці ангели піднесли свої голоси і разом з другим ангелом вигукнули: «Ось Молодий, виходьте Йому назустріч!» Мелодійні голоси ангелів, здавалося, проникали всюди. Надзвичайно яскраве і славне світло сяяло навколо тих, хто зберігав послане їм світло. Їхні обличчя сяяли прекрасною славою, і вони об'єдналися з ангелами в поклик: «Ось Молодий, виходьте назустріч Йому!» Коли вони одностайно проголошували поклик серед різних груп, люди, що відкидали світло, штовхали та із сердитим виглядом висміювали їх. Проте Божі ангели махали своїми крилами над переслідуваними, водночас сатана і його ангели намагалися оповити їх темрявою та спонукати відкинути небесне світло.

Тоді я почула голос, звернений до тих, кого штовхали і над ким сміялися: «Тому вийдіть з-поміж них і відділіться, і до нечистого не доторкайтесь». Багато хто розірвав узи, що зв'язували їх і, підкоряючись голосу, залишили тих, хто перебував у темряві, а об'єдналися з тими, котрі вже раніше розірвали узи, радісно приєднуючи до них свої голоси. Я чула голос ревної, болісної молитви тих небагатьох, які ще залишалися в групах у темряві. Проповідники й керівники обходили різні групи, міцно затягуючи узи; проте я чула цей голос ревної молитви. Тоді я побачила молільників, котрі простягали свої руки за допомогою до тієї з'єднаної групи, яка була вільна й раділа Богом. Вони відповідали їм, серйозно дивлячись у небо і вказуючи вгору: «Вийдіть з-поміж них і відділіться». Я бачила деяких, що намагалися звільнитися і, врешті-решт, розірвали узи, які зв'язували їх. Вони чинили опір зусиллям керівників зміцнити узи та не звертали уваги на повторювані твердження:

«З нами Бог. У нас істина». Люди продовжували залишати групи в темряві та приєднувалися до вільної групи, яка опинилася на відкритому полі, що підвищувалося над землею. Їхні погляди були звернені вгору, на них спочивала слава Божа, і вони голосно хвалили Господа. Вони були єдині і, здавалося, оповиті небесним світлом. Навколо цієї групи знаходилися деякі, що потрапили під вплив світла, однак особисто не об'єдналися з нею. Усі, що зберігали пролите на них світло, з напруженою цікавістю дивилися вгору. Ісус споглядав їх із лагідним схваленням. Вони очікували Приходу Ісуса, палко бажаючи Його з'явлення. Жодного довгого погляду вони не кинули на Землю. Знову я побачила, як хмара спустилася на тих, хто очікував, і вони звернули свої втомлені очі вниз. Я поцікавилася причиною такої зміни. Ангел, що супроводжував мене, відповів: «Вони знову розчаровані у своїх очікуваннях. Ісус ще не може прийти на Землю. Їм належить ще постраждати за Ісуса і пережити великі випробування. Вони повинні залишити людські омани й традиції, цілком навернутися до Бога та Його Слова. Їм необхідно бути очищеними, вибіленими і випробуваними. Хто витримає це тяжке випробування, ті отримають вічну перемогу».

Ісус не прийшов на Землю, як сподівалася група, що радісно очікувала, для очищення святині, тобто Землі, вогнем. Я бачила, що їхнє обчислення пророчих періодів було правильним. Пророчий час завершився 1844 року. Їхня помилка полягала в нерозумінні того, що являли собою святиня та її очищення. Насправді Ісус увійшов до Святого Святих, щоб очистити Святиню наприкінці днів. Я знову подивилася на розчаровану групу, що очікувала. Вони були засмучені. Вони ретельно досліджували докази своєї віри, простежуючи підрахунки пророчих періодів, однак не

могли виявити помилку. Час сповнився, але де був їхній Спаситель? Вони згубили Його.

Тоді мені було показано розчарування учнів Христа, коли вони прийшли до гробу і не знайшли тіла Ісуса. Марія сказала: «Бо взяли мого Господа і не знаю, де поклали Його!» Ангели повідомили засмученим учням, що їхній Господь воскрес та очікує їх у Галилеї.

Я бачила: з глибоким співчуттям дивлячись на Своїх розчарованих дітей, Ісус послав Своїх ангелів скерувати їхній розум таким чином, щоб вони могли знайти Його й піти за Ним туди, де Він перебував. Вони мали зрозуміти, що Земля не є святинею, натомість Христос повинен увійти в Святе Святих Небесної Святині, щоб очистити його, здійснити особливе примирення за Ізраїль та прийняти Царство Отця. А потім Він повернеться на Землю і забере їх, щоб вони вічно пробували з Ним. Розчарування учнів дозволяє добре уявити собі розчарування тих, хто очікував Господа 1844 року. Я була перенесена в минуле, коли Христос урочисто в'їжджав до Єрусалима. Обрадувані учні вважали, що тепер Йому належить прийняти Царство і владарювати як земному князю. З великими сподіваннями вони прямували за своїм Царем, зрізали прекрасні пальмові гілки, знімали свій верхній одяг і, сповнені ентузіазму й завзяття, стелили його на дорозі. Одні йшли попереду, інші простували за Ним, вигукуючи: «Осанна Синові Давидовому! Благословенний Той, Хто йде в Ім'я Господнє! Осанна на висотах!» Таке збудження занепокоїло фарисеїв, і вони бажали, щоб Ісус заборонив своїм учням. Проте Він сказав їм: «Кажу вам, коли вони замовкнуть, кричатиме каміння». Мало виконатися пророцтво Захарії 9:9, проте я бачила, що учням належало пережити гірке розчарування. Через кілька днів вони прямували за Ісусом на Голгофу і споглядали

Його, закривавленого й спотвореного на жахливому хресті. Учні стали свідками Його мученицької смерті, а потім поклали Його в гріб. Їхні серця були обтяжені смутком, очікування не збулися в жодній деталі, а надії померли разом з Ісусом. Однак коли Він воскрес із мертвих і з'явився Своїм засмученим учням, їхні надії ожили. Вони втратили свого Спасителя, але потім знову знайшли Його.

Я бачила, що розчарування віруючих у Прихід Господа 1844 року не прирівнюється до розчарування учнів. У вістках першого і другого ангелів виконалося пророцтво. Вони були дані в належний час та здійснили призначену для них Богом справу.

Див. Даниїла 8:14; Матвія 21:4-16; 25:6; Марка 16:6,7; Луки 19:35-40; Івана 14:1-3; 20:13; 2Коринтян 6:17; Об'явлення 10:8-11; 14:7-8

Розділ 26

Тіше вигіння

Мені була показана зацікавленість, яку все Небо виявляло до справи, що здійснюється на Землі. Ісус доручив могутньому ангелові спуститися на Землю та застерегти її жителів, щоб вони приготувалися до Його Другого приходу. Я бачила, як могутній ангел покинув присутність Ісуса на Небі. Йому передувало надзвичайно яскраве дивне світло. Мені було сказано, що його місія полягала в тому, щоб освітити Землю своєю славою і попередити людину про прийдешній Божий гнів. Багато хто отримав світло. Деякі, здавалося, були дуже серйозні, тоді як інші переживали радість і захоплення. Світло зливалось на всіх, але одні виявилися тільки під сяйвом цього світла, не прийнявши його щиро. Однак усі, хто прийняв його, звернули свої погляди до неба і прославляли Бога. Багато хто сповнився сильного гніву. Служителі й народ об'єдналися з низькими людьми, які запекло опиралися світлу, пролитому могутнім

ангелом. Ті, хто прийняв його, відокремилися від світу й тісно об'єдналися.

Сатана і його ангели були зайняті тим, що намагалися відволікти розуми всіх, кого тільки можливо, від світла. Група, що відкинула світло, була залишена в темряві. Я бачила ангела, який з найглибшим зацікавленням спостерігав за народом, що називає себе Божим, аби відзначити характер, сформований ними, коли їм була представлена вістка небесного походження. А оскільки дуже багато людей, котрі заявляли про любов до Ісуса, відвернулися від небесної вістки з презирством, насмішками і ненавистю, ангел із пергаментом у руці зробив відповідний запис про ці ганебні дії. Усе Небо сповнилося обурення, бо Ісусом знехтували Його уявні послідовники.

Я бачила розчарування віруючих. Вони не побачили свого Господа в очікуваний час. Божий намір полягав у тому, щоби приховати майбутнє та підвести Свій народ до прийняття рішення. Без цього чинника часу робота, призначена Богом, не була б виконана. Сатана відводив розуми дуже багатьох людей у далеке майбутнє. Проголошення часу Приходу Христа мало спонукати розум до серйозного приготування тепер. Оскільки час минув, люди, котрі не прийняли повністю світла ангела, об'єдналися з тими, хто зневажав небесну вістку, і почали глузувати з розчарованих. Я бачила, що ангели на Небесах радилися з Ісусом. Вони відзначили стан так званих послідовників Христа. Призначений час надійшов, перевірили й випробували їх; багато хто був зважений на вазі і знайдений легким. Усі вони голосно заявляли, що є християнами, проте ні в чому не наслідували Христа. Сатана радів, бачачи стан уявних послідовників Ісуса. Вони потрапили в його пастку. Він спонукав більшість людей залишити пряму дорогу, і тепер вони намагалися досягнути Небес іншим шляхом. Ангели бачили на

Сіоні чистих, непорочних та святих упереміш із грішниками й закоханими у світ лицемірами. Ангели пильнували над тими, хто справді полюбив Ісуса, проте розтлінні впливали на святих.

Уявні брати забороняли говорити про Прихід Ісуса тим, чиї серця горіли палким бажанням побачити Його. Ангели бачили це все і співчували останкові, що полюбив Прихід Ісуса. Іншому могутньому ангелові було доручено зійти на Землю. Ісус уклав у його руку письмена, і, зійшовши на Землю, ангел вигукнув: «Упав, упав Вавилон!» Тоді я бачила, що розчаровані знову підбадьорилися, підвели очі до неба, з вірою й надією чекаючи Приходу свого Господа. Однак багато хто, здавалося, перебував у заціпенінні, неначе в сплячому стані, але я могла бачити на їхніх обличчях сліди глибокого смутку. З допомогою Біблії розчаровані побачили, що знаходяться в часі зволікання і їм необхідно терпляче чекати виконання видіння. Аргументи, що спонукали їх очікувати Господа в 1843 році, були причиною очікування Його і в 1844. Я бачила, що більшість людей уже не мали тієї енергії, якою була позначена їхня віра в 1843 році. Розчарування охолодило їхню віру. Та коли розчаровані об'єдналися в поклик другого ангела, небесне військо дивилося на Землю з глибокою зацікавленістю, відзначаючи вплив вістки. Вони бачили, як ті, що називали себе християнами, обрушували глузування й презирство на розчарованих. Коли з уст насмішників зірвалися слова: «Ви ще не вознеслися!», ангел записав їх. Ангел сказав: «Вони насміхаються над Богом».

Моя увага була звернена на вознесіння Іллі. Його плащ упав на Єлисея, і нечестиві діти (або молоді люди) прямували за ним, глузуючи й кричачи: «Возносись, лисий! Возносись, лисий!» Вони навчилися цього від своїх батьків. Вони насміхалися над Богом, і там же спіткало їх покарання. Людей, котрі сміялися

і знущалися над думкою про вознесіння святих, також спіткають Божі кари, і вони зрозуміють, що це не дрібниця — поводитися з Ним легковажно.

Ісус доручив іншим ангелам швидко летіти, щоб оживити і зміцнити згасаючу віру Свого народу, приготувати їх до розуміння вістки другого ангела та важливої події, яка незабаром має відбутися на Небі. Я бачила, що ці ангели отримали великі влади та світло від Ісуса і швидко рушили до Землі, щоб виконати своє доручення й допомогти другому ангелові в його роботі. Коли ангели вигукнули: «Ось Молодий, виходьте Йому назустріч!» — на Божий народ засяяло велике світло. Після цього я побачила, як розчаровані піднялися і разом з другим ангелом проголошували: «Ось Молодий, виходьте Йому назустріч!» Світло від ангелів усюди проникало крізь морок. Сатана і його ангели намагалися перешкодити поширенню світла та наслідкам його дії. Вони сперечалися з Божими ангелами, заявляючи, що Бог обманув людей і ангели з усім своїм світлом та владою не можуть примусити людей повірити в Прихід Ісуса. Божі ангели продовжували свою роботу, хоч сатана намагався загородити їм шлях та відволікти розуми людей від світла. Ті, хто прийняв світло, виглядали дуже щасливими. Вони не зводили очей з неба, палко бажаючи з'явлення Ісуса. Деякі переживали великий смуток, плакали й молилися. Їхні очі, здавалося, були звернені на самих себе, і вони не наважувалися подивитися вгору.

Дорогоцінне світло з неба розігнало темряву перед ними, і їхні погляди, прикуті у відчаї до самих себе, звернулися вгору, — тоді в кожній їхній рисі відобразилися вдячність і свята радість. Ісус й увесь ангельський сонм зі схваленням дивилися на цих вірних, що очікували.

Люди, котрі відкинули світло першої ангельської вістки і повстали проти нього, втратили це світло і

другу вістку, тому не могли отримати користі від сили й слави, що супроводжували вістку: «Ось Молодий!» Ісус відвернувся від них із несхваленням. Вони знехтували Ним і відкинули Його. Божі діти, котрі прийняли вістку, були оповиті хмарою слави. Вони очікували, пильнували й молилися, щоб знати Божу волю. Вони дуже боялися засмутити Його. Я бачила, що сатана і його ангели прагнули приховати Божественне світло від народу Божого. Але доки ті, хто чекав, берегли світло і звертали свої погляди не на земне, а на Ісуса, сатана був безсилий позбавити їх цього дорогоцінного світла. Дарована з Небес вістка викликала в сатани та його ангелів лють; а ті, хто заявляли про свою любов до Ісуса, але знехтували Його Приходом, насміхалися над вірними віруючими. Проте ангел відзначав кожному образу, кожному зневагу, кожному наругу, прийняті вірними від своїх уявних братів. Дуже багато людей піднесли свої голоси в поклику: «Ось Молодий!» — та залишили своїх братів, які не любили з'явлення Ісуса і не бажали, щоб їм говорили про Його Другий прихід. Я бачила, що Ісус відвернув Своє обличчя від тих, хто відкидав і нехтував Його Приходом, а потім наказав Своїм ангелам вивести Свій народ із середовища нечистих, щоб їм не опоганитися. Тепер ті, хто підкорився вістці, були вільні та єдині. Святе, чудове світло сяяло на них. Вони відреклися від світу, усунувши свою прихильність до нього та пожертвувавши земними інтересами. Вони залишили свої земні скарби і з нетерпінням поглядали на небо, чекаючи побачити улюбленого Спасителя. Їхні обличчя світилися святою радістю, засвідчуючи про мир і відраду в серці. Ісус наказав Своїм ангелам піти й зміцнити їх, оскільки година їхнього випробування наближалася. Я бачила, що ці, хто очікував, ще не були випробувані належним чином. Вони не були вільні від помилок. Я бачила милосердя і доброту Бога, вияв-

лені в тому, що Він послав застереження мешканцям Землі та повторні вістки, аби привести їх до чинника часу, пробудивши до ретельного дослідження самих себе, щоб вони могли очиститися від помилок, переданих від язичників і папської системи. За допомогою цих вісток Бог приводив Свій народ туди, де міг діяти для них з більшою силою і вони мали змогу дотримуватися усіх Його Заповідей.

Див. 2Царів 2:11-25; Даниїла 8:14; Авакума 2:1-4; Матвія 25:6; Об'явлення 14:8; 18:1-5

Розділ 27

Святиня

Потім мені було показане болісне розчарування Божого народу. Вони не побачили Ісуса в очікуваний час і не знали, чому їхній Спаситель не прийшов. Вони не могли знайти жодного пояснення, чому пророчий час не закінчився. Ангел сказав: «Хіба Слово Боже не збулося? Невже Бог не зміг виконати Свої обіцяння? Ні, Він виконав усе, що обіцяв. Ісус постав, зачинив двері Святого в Небесній Святині, відчинив двері у Святе Сятих і увійшов туди, щоб очистити Святиню. Ангел сказав: «Усі, хто терпляче очікує, зрозуміють таємницю». Людина припустилася помилки, але з боку Бога не було прорахунку. Виконалося все, що Він обіцяв; однак людина помилково вірила, що Земля є святинею, яка має бути очищена наприкінці пророчих періодів. Очікування людей зазнали невдачі, однак у жодному разі не Божі обітниці. Ісус послав Своїх ангелів, щоб провадити розчарованих та спрямувати їхні погляди

на Святе Святих, куди Він увійшов, аби очистити Святиню і здійснити особливе примирення за Ізраїль. Ісус сказав ангелам, що всі, хто знайшов Його, зрозуміють роботу, яку Він повинен здійснити. Я бачила, що Ісус, перебуваючи у Святому Святих, поєднався в шлюб з Новим Єрусалимом, а після завершення Свого служіння у Святому Святих Він із царською владою зійде на Землю й візьме до Себе дорогоцінні душі, які терпляче очікують Його повернення.

Тоді мені було показано, що насправді мало місце на Небі в 1844 році, коли закінчилися пророчі періоди. Я бачила: коли служіння Ісуса у Святому завершилося і Він зачинив двері цього відділення, велика темрява огорнула людей, які чули, але відкинули вістки про Прихід Христа, і вони згубили Його з очей. Тоді Ісус одягнувся в дорогоцінні шати. По подолу Його ризи навколо були дзвінок і яблуко, дзвінок і яблуко. З Його плечей звисав нагрудник чудової роботи. Коли Він рухався, нагрудник сяяв подібно до діамантів, від чого виділялися букви, що виглядали подібно до імен, написаних чи вирізаних на нагруднику. Коли все убрання було одягнуте на Ісуса, зокрема й головний убір, подібний до вінця, ангели оточили Господа і вогняна колісниця понесла Його за другу завісу. Тоді мені було наказано звернути увагу на два відділення Небесної Святині. Завіса, або двері були відчинені, і мені було дозволено увійти. У першому відділенні я побачила світильник із сімома лампадами, що мав багатий і славний вигляд, а також стіл з показними хлібами, жертovníк на кадіння фіміаму й кадильницю. Усі предмети відділення були подібними до чистого золота й відображали образ того, хто входив у це місце. Завіса, що розділяла два відділення, була прекрасною: різнокольорова, з різного матеріалу, оброблена червоною каймою, з витканими золотими фігурами ангелів. Завіса була піднята — і я подивилася в друге відділен-

ня. Там я побачила ковчег, що мав вигляд широкого золота. Зверху ковчег оздоблював вінець чудової роботи. Він був із чистого золота. У ковчезі знаходилися кам'яні скрижалі, які містили Десять Заповідей. На кожному кінці ковчега підносився прекрасний херувим із розпростертими над ковчегом крилами. Їхні крила були підняті вгору і торкали одне одного над головою Ісуса, коли Він стояв біля ковчега. Їхні обличчя були звернені одне до одного, і вони дивилися вниз на ковчег, символізуючи собою все небесне воїнство, яке уважно споглядає Божий Закон. Між херувимами знаходилася золота кадильниця. Коли молитви святих із вірою підносилися до Ісуса і Він представляв їх Своему Отцеві, приємні пахощі виходили від фіміаму. Вони були подібні до аромату найпрекрасніших квітів. Над тим місцем перед ковчегом, де стояв Ісус, сяяла надзвичайна сліпуча слава, на яку я не могла дивитися. Вона виглядала як престол, де перебував Бог. Коли фіміам піднявся до Отця, прекрасна слава відійшла від престолу Отця до Ісуса, а від Нього злилася на тих, чії молитви підносилися як запашний фіміам. Світло й слава рясно злилися на Ісуса, осяяли престол благодаті, і хмара слави наповнила храм. Я не могла довго дивитися на славу. Жодний язик не спроможний описати її. Я була вражена і відвернулася від величі та слави цієї сцени.

Мені була показана земна святиня, яка складалася з двох відділень. Вона нагадувала небесну. Мені було сказано, що земна святиня — образ небесної. Предмети першого відділення земної святині були такі самі, як ті, що знаходилися в першому відділенні Небесної. Завіса була піднята, і, подивившись у святе святих, я побачила, що предмети були такі самі, як і в Святому Святих Небесної Святині. В обох відділеннях земної святині служили священики. У першому відділенні священик служив щодня протягом року, а

до святого святих заходив тільки раз на рік, щоб очистити його від внесених туди гріхів. Я бачила, що Ісус служив в обох відділеннях Небесної Святині. Він увійшов до Небесної Святині із жертвою власної крові. Земні священники припиняли своє служіння з причини смерті, тому не могли служити довго, але я бачила, що Ісус — Священик навіки. Через жертви і дари, які приносилися в земну святиню, сини Ізраїлю мали покладатися на заслуги майбутнього Спасителя. Завдяки Божій мудрості нам було дано детальний опис цієї роботи, щоб, дивлячись на неї, ми могли зрозуміти служіння Ісуса в Небесній Святині.

У час розп'яття, коли Ісус помирав на Голгофі, Він вигукнув: «Звершилося» — і завіса храму роздерлася надвоє згори дотолу. Це мало показати, що служіння в земній святині назавжди закінчилося, Бог більше не зустрічатиметься з народом у земному храмі та не прийматиме їхні жертви. Тоді була пролита кров Ісуса, з якою Він Сам повинен був служити в Небесній Святині. Як священники в земній святині входили до святого святих один раз на рік, щоб очистити святиню, так Ісус увійшов у Святе Святих Небесної Святині в 1844 році (тобто наприкінці 2300 днів, про які йдеться у 8-му розділі книги Даниїла), щоб здійснити остаточне примирення за всіх, хто скористається з Його посередництва, та очистити Святиню.

Див. Вихід 25-28 розд.; Левит 16 розд.; 2 Царів 2:11; Даниїла 8:14; Матвія 27:50,51; Євреям 9 розд.; Об'явлення 21 розд.

Розділ 28

Вістка третього ангела

К оли завершилося служіння Ісуса у Святому й Він перейшов до Святого Святих і став перед ковчегом, що містить Божий Закон, тоді Він послав на Землю іншого могутнього ангела з третьою вісткою. Ісус уклав пергамент у руки ангела, і той, зійшовши на Землю у величчій силі, проголосив страшне попередження, найбільш жахливу загрозу, будь-коли дану людині. Метою цієї вістки було закликати Божих дітей до пильності, показати їм прийдешній час спокуси і скорботи. Ангел сказав: «Вони будуть утягнуті в рукопашний бій зі звіром та його образом. Їхня єдина надія на вічне життя полягає в тому, щоб залишатися непохитними. Хоч їхньому життю загрожує небезпека, вони повинні міцно триматися Істини». Третій ангел завершує свою вістку такими словами: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» Повторивши ці слова, він указав на Небесну Святиню. Думки всіх, хто приймає цю вістку,

звернені на Святе Святих, де Ісус стоїть перед ковчегом, здійснюючи Своє остаточне заступництво за всіх, для кого ще триває милість, а також для тих, хто через незнання порушив Божий Закон. Це примирення здійснюється як для померлих, так і для живих праведників. Ісус здійснює примирення для тих, хто помер, не отримавши світла про Божі Заповіді, хто грішив через незнання.

Після того як Ісус відчинив двері у Святе Святих, було видно світло про суботу. Божий народ мав зазнати перевірки й випробування, подібно до того, як Бог випробовував дітей Ізраїлю в давнину, аби бачити, чи будуть вони дотримуватися Його Закону. Я бачила, як третій ангел вказував угору, показуючи розчарованим шлях до Святого Святих Небесної Святині. Вірою вони прямували за Ісусом у Святе Святих. Там знову знайшли Ісуса, і в них знову з'явилися радість та надія. Я бачила, як вони оглядалися назад, аналізуючи минуле й увесь свій шлях від проголошення вістки про Другий прихід Ісуса до закінчення часу в 1844 році. Божі діти побачили пояснення своєму розчаруванню, тому радість і впевненість знову надихнули їх. Третій ангел освітив минуле, теперішнє й майбутнє, і вони знають, що Бог справді вів їх у Своєму незбагненному Провидінні.

Мені було показано, що останок пішов за Ісусом у Святе Святих, споглядав ковчег, престол благодаті і був зачарований їхньою славою. Ісус підняв кришку ковчега — і ось там були кам'яні скрижалі з написаними на них Десятьма Заповідями. Прослідкувавши поглядом живі письмена, вони з тремтінням відступили назад, коли серед Десятьох святих повелінь побачили Четверту Заповідь, оточену ореолом слави й освітлену більш яскравим світлом, ніж інші Дев'ять. Вони не знаходять там жодного повідомлення про те, що субота була скасована або замінена

першим днем тижня. Вона проголошує те саме, що було сповіщене Божими вустами в урочистій страшній величі на горі, коли навкруги палахкотіли блискавки, гуркотів грім і вона була написана Його святим перстом на кам'яних скрижалях. «Шість день праці і роби всю працю свою, а день сьомий — субота для Господа, Бога твого». Божі діти вражені, бачачи опіку, виявлену до Десяти Заповідей. Вони зауважують, що Заповіді знаходяться поблизу Єгови, осяяні і захищені Його святістю. Вони усвідомлюють, що зневажали Четверту Заповідь Десятіслів'я, святкуючи день, переданий їм язичниками і папством, замість освяченого Єговою дня. Вони упокорюються перед Богом і сумують через свої минулі гріхи.

Я бачила: коли Ісус приносив Своєму Отцеві їхні визнання й молитви, у кадилі курився фіміам. Коли підносився фіміам, яскраве світло спочивало на Ісусі й престолі благодаті. Тоді щирі молільники, котрі стривожилися, виявивши себе порушниками Божого Закону, були благословенні, а їхні обличчя сяяли надією й радістю. Вони долучилися до роботи третього ангела, піднесли свої голоси і проголошували урочисте застереження. Спочатку тільки небагато хто прийняв вістку, але вони продовжували енергійно сповіщати застереження. Тоді я побачила, що багато людей прийняли вістку третього ангела та об'єднали свої голоси з першими глашатаями цього застереження. Вони славили Бога і звеличували Його дотриманням освяченого Ним дня спокою.

Багато осіб, котрі прийняли третю вістку, не мали досвіду у двох попередніх вістках. Сатана розумів це і недоброзичливо дивився на них, бажаючи знищити їх. Але третій ангел вказував на Святе Святих, і ті, хто пережили досвід попередніх вісток, показували їм шлях до Небесної Святині. Багато людей побачили досконалий ланцюг Істини в ангельських вістках та з

радістю прийняли її. Вони сприймали їх почергово, вірою прямуючи за Ісусом у Небесну Святиню. Ці вістки були представлені мені як якір, що тримає корабель Церкви. Люди, які приймали і розуміли їх, захищені від багатьох обманів сатани.

Після великого розчарування в 1844 році сатана і його ангели розгорнули активну діяльність, розставляючи сіті, аби похитнути віру Церкви. Вони діяли на розуми людей, котрі мали особистий досвід у цих вістках. Такі люди мали покірний вигляд. Вони змінили першу і другу вістки та вказували на їхнє виконання в майбутньому, у той час як інші вказували на далеке минуле, заявляючи, що вони вже виконалися. Ці особистості бентежили розум недосвідчених і підривали їхню віру. Деякі досліджували Біблію, прагнучи створити свою, не залежну від Церкви віру. Сатана тішився цим, оскільки знав, що людей, які розірвали зв'язок з якорем, він зможе піддати різним оманам і захопити вітрами вчень. Багато віруючих, котрі займали провідне місце в проголошенні першої і другої вісток, відреклися від них, тому в Церкві мали місце розділення й замішання. Тоді я побачила Уїльяма Міллера. Він виглядав розгубленим, зігнутим під тягарем скорботи і страждання за свій народ. Він бачив, що члени групи, в якій у 1844 році панували єдність і любов, втрачали любов та протистояли одне одному. Міллер бачив, що вони впадають в холодний відступницький стан. Горе виснажило його сили. Я бачила, як керівні мужі спостерігали за Уїльямом Міллером, побоюючись, що він прийме вістку третього ангела й Божі Заповіді. І коли він схилився до небесного світла, ці люди склали плани, щоб відвернути його розум. Я бачила, що люди чинили на нього тиск, щоб утримати його розум у темряві і зберегти його вплив серед них. Нарешті Уїльям Міллер підніс свій голос проти світла з Неба. Він не прийняв

вістки, яка б цілком пояснила його розчарування, пролила світло і славу на минуле, оживила його виснажені сили, осяяла надією й надихнула його прославляти Бога. Він покладався на людську мудрість замість Божественної, проте, будучи надломленим ревною працею у справі Свого Вчителя та старістю, ніс меншу відповідальність, ніж ті, які втримали його від Істини. Вони є відповідальними, на них лежить гріх. Якби Уїльям Міллер побачив світло третьої вістки, чимало з того, що здавалося йому темним і таємним, стало б зрозумілим. Оскільки його брати висловлювали таку глибоку любов і зацікавленість щодо нього, він вважав, що не зможе відірватися від них. Його серце було сприйнятливим до Істини, але він дивився на своїх братів. Вони опиралися їй. Чи міг він відокремитися від тих, хто стояв з ним пліч-о-пліч у проголошенні Приходу Ісуса? Він думав, що вони аж ніяк не зіб'ють його зі шляху.

Бог допустив, щоб Міллер опинився під впливом сатани і дозволив смерті виявити свою владу над ним. Він сховав його в могилі від тих, які постійно відводили його від Бога. Мойсей припустився помилки в той час, коли збирався увійти до Обіцяного краю. Я бачила: коли Уїльям Міллер був близький до того, щоб увійти до небесного Ханаану, він також припустився помилки, дозволивши своєму впливові стати проти Істини. До цього його привели інші. Інші повинні будуть відповісти за це. Однак ангели оберігають дорогоцінний прах цього Божого слуги, і він вийде при звуці останньої труби.

Розділ 29

Надійна основа

Я бачила добре захищену, стійку групу людей, котрі не схвалювали тих, хто хотів похитнути утверджену віру Церкви. Бог дивився на них зі схваленням. Мені були показані три послідовні сходи — першу, другу і третю вістки ангелів. Ангел сказав: «Горе тому, хто змінить навіть найменше в цих вістках. Правильне розуміння вісток життєво важливе. Доля душ залежить від того, чи вони будуть прийняті». Я була знову проведена через ці вістки, і побачила, за яку велику ціну Божий народ придбав свій досвід. Він був завойований багатьма стражданнями і жорстокою боротьбою. Крок за кроком Бог провадив їх, поки не поставив на твердій, непохитній основі. Потім я побачила, як люди підходили до цієї основи і досліджували її фундамент, перш ніж ступити на нього. Одні з радістю відразу ж ставали на нього. Інші почали шукати вади у фундаменті. Вони бажали, аби були зроблені покращення, тоді основа

стала би більш досконалою, а люди — набагато щасливішими. Деякі зійшли з основи й розглядали її, а потім, знайшовши в ній хиби, оголосили, що вона була неправильно закладена. Я бачила, що майже всі твердо стояли на основі і застерігали тих, хто зійшов з неї, припинити свої скарги, оскільки Архітектором був Бог і вони боролися проти Нього. Вони розповіли про чудову Божу роботу, яка привела їх до твердої основи, і, одноставно звівши очі до неба, голосно прославляли Бога. Це подіяло на деяких з тих, хто скаржився і залишив свою основу, і вони знову з покірним виглядом стали на неї.

Моя увага була звернена на проголошення Першого приходу Христа. Іван був посланий у душі й силі Іллі приготувати шлях до Приходу Ісуса. Тим, хто відкинув свідчення Івана, не принесло користі вчення Ісуса. Їхній опір проголошенню Його Першого приходу привів до того, що вони не могли з готовністю прийняти найвагоміший доказ того, що Він — Месія. Сатана спонукав тих, хто відкинув вістку Івана, піти ще далі — відкинути Ісуса й розіп'яти Його. Цим самим вони поставили себе в таке становище, що не змогли отримати благословення в день П'ятдесятниці, яке вказало б їм шлях у Небесну Святиню. Розірвана завіса в храмі свідчила про те, що Бог більше не прийматиме юдейські жертвоприношення й обряди. Велика Жертва була принесена та прийнята; і Святий Дух, Який зійшов у день П'ятдесятниці, спрямував думки учнів від земної святині до Небесної, куди Ісус увійшов із власною кров'ю і злив на Своїх учнів благословення Викуплення. Юдеї були залишені в цілковитій омані й темряві. Вони втратили все світло, яке могли мати щодо Плану спасіння, продовжуючи покладатися на свої даремні жертви і приношення. Вони не могли скористатися посередництвом Христа у Святому. Небесна Святиня зай-

няла місце земної, проте вони нічого не знали про шлях до цієї Небесної Святині.

Багато людей із жахом дивляться на те, як євреї повелися з Ісусом, відкинувши і розіп'явши Його. Читаючи опис жорстокого, ганебного ставлення до Нього, вони думають, що люблять Христа і не зреклися б Його, як Петро, не розіп'яли б, подібно до юдеїв. Однак Бог, Свідок співчуття, яке вони немовби мають до Його Сина, перевірів та випробував їхню любов до Ісуса, про яку вони заявляють.

Усе Небо з глибоким зацікавленням спостерігало за прийняттям вістки. Проте багато з тих, хто заявляє про любов до Ісуса і проливає сльози при читанні історії хреста, замість того, щоби з радістю прийняти вістку, запалюється гнівом, насміхається над Благою вісткою про Прихід Ісуса й оголошує її оманюю. Вони не захотіли долучитися до тих, хто полюбив Його Прихід, але ненавиділи їх та виганяли з церков. Люди, котрі відкинули першу вістку, не могли отримати користі від другої вістки й опівнічного поклику, який мав приготувати їх вірою увійти з Ісусом до Святого Святих Небесної Святині. Відкинувши дві попередні вістки, вони не змогли побачити світла у вістці третього ангела, що вказувала шлях до Святого Святих. Я бачила, що номінальні церкви розіпнули ці вістки, як юдеї розіпнули Ісуса; тому не знали ні про подію, що відбулася на Небі, ні про шлях до Святого Святих. Вони не могли скористатися з посередництва Ісуса в Святині. Подібно до юдеїв, які приносили даремні жертви, вони підносили свої марні молитви в залишене Ісусом відділення. Сатана, вдоволений облудою так званих послідовників Христа, міцно тримає їх у своїх сітках. Приймаючи на себе релігійний вигляд, він приваблює думки цих позірних християн до себе і своєю силою чинить ознаки й фальшиві чудеса. Деяких він обманював одним шляхом, інших – іншим. Він при-

готував різні омани, щоб діяти на різні розуми. Деякі з жахом дивляться на один обман, тоді як з готовністю приймають інший. Багатьох сатана обманює за допомогою спіритизму. Він також приходив як ангел світла і поширює свій вплив на Землі. Усюди я бачила фальшиві реформації. Церкви були в піднесеному настрої і вважали, що Бог чудовим чином діє для них, тоді як це був інший дух. Такі явища минуть, залишивши світ і церкву в гіршому стані, ніж раніше.

Я бачила, що Бог має чесних дітей серед номінальних адвентистів та грішних церков; перш ніж будуть вилиті кари, служителі й народ будуть викликані з цих церков і з задоволенням приймуть Істину. Сатана знає про це, тому перш ніж пролунає гучний поклик третього ангела, він викличе збудження в релігійних організаціях, аби ті, хто відкинув Істину, думали, що Бог з ними. Він сподівається обманути чесних людей і схилити їх до думки, ніби Бог усе ще діє в цих церквах. Однак світло засяє, і всі чесні люди залишать грішні церкви та прилучаться до останку.

Див. Матвія 3 розд.; Дії 2 розд.; 2Коринтян 11:14; 2Солунян 2:9-12; Об'явлення 14:6-12

Розділ 30

Спіритизм

Я бачила обман, викликаний таємним постукуванням. Сатана має силу імітувати з'явлення неначе наших родичів і друзів, які поспули в Ісусі. Усе виглядає так, ніби вони самі присутні; промовляються знайомі нам слова, які колись вони говорили ще за життя. Це робиться з метою обманути світ і спіймати людей у сіті омани.

Я бачила, що святі повинні мати ґрунтовне розуміння істини для теперішнього часу, яке необхідно підтримувати за допомогою Писання. Вони повинні розуміти стан померлих, оскільки бісівські духи з'являтимуться їм, видаючи себе за улюблених друзів і родичів, котрі сповіщають небіблійні доктрини. Злі духи зроблять усе можливе, аби завоювати їхню довіру, і для підтвердження своїх слів звершуватимуть перед ними чудеса. Божий народ має бути підготовлений протистояти цим духам біблійною істиною про те, що мертві нічого не знають і що це — бісівські духи.

Я бачила: ми повинні ретельно досліджувати основу нашої надії, адже нам доведеться її аргументувати за допомогою Писання, коли побачимо поширення цієї омани і змушені будемо зустрітися з нею віч-на-віч. Якщо ми не підготуємося до цього, то будемо зловлені в пастку і переможені. Однак якщо зробимо все можливе зі свого боку, аби підготуватися до майбутньої сутички, Бог виконає Свою частину роботи і Його всесильна рука захистить нас. Він швидше пошле всіх ангелів від славного престолу для утворення огорожі навколо вірних душ, аніж допустить, щоб вони були обмануті і зведені фальшивими чудесами сатани.

Я бачила, з якою швидкістю розповсюджувалася ця омана. Мені був показаний поїзд, що рухається із блискавичною швидкістю. Ангел звелів мені уважно подивитися. Я зупинила свій погляд на поїзді. Здавалося, ніби весь світ перебуває в ньому. Тоді він показав мені вожатого поїзда, який виглядав гідною, порядною людиною, на котрого всі пасажери дивилися з повагою. Я була здивована і запитала ангела, що супроводжував мене, хто це. Він сказав: «Це сатана. Він — вожатий поїзда в образі ангела світла. Сатана поневолив світ. Людей вводять у сильну омани, щоб вони повірили неправді і були приречені. Помічник диявола, найвищий у чині після нього, є машиністом, а інші його спільники зайняті на різних посадах, які можуть йому знадобитися, і всі вони із блискавичною швидкістю рухаються до загибелі». Я запитала ангела, чи не залишилося кого-небудь. Він звелів мені поглянути в протилежному напрямі, і я побачила невелику групу, що прямувала вузькою стежкою. Усі здавалися міцно згуртованими та з'єднаними Істиною.

Ця невелика група виглядала змученою турботами, неначе вони пройшли крізь суворі випробування й боротьбу. Здавалося, ніби сонце щойно вийшло з-за

хмари й освітило їхні обличчя, від чого в них був радісний вигляд, немов вони вже здобули перемогу.

Я бачила, що Бог дав світові можливість побачити пастку. Вже це одне було достатнім доказом для християн, навіть якби не було жодних інших доказів. Не робиться різниці між тим, що є цінним, а що — ницим.

Томас Пейн, чиє тіло вже перетворилося на порох і який буде пробуджений наприкінці тисячі років при другому воскресінні, щоб отримати відплату й зазнати другої смерті, за словами сатани, перебуває на Небі і високо піднесений там. Сатана використовував його на Землі, скільки міг, і тепер продовжує чинити ту саму роботу, стверджуючи, що Томас Пейн звеличений та прославлений і як навчав на Землі, так тепер навчає на Небі. Диявол також заявляє: деякі з тих, котрі, живучи на Землі, із жахом дивилися на життя, смерть і спотворене вчення Пейна, тепер навчаються від того, хто був одним із найбільш мерзенних, зіпсутих людей та зневажав Бога і Його Закон.

Батько неправди осліплює й обманює світ, посилюючи своїх ангелів говорити від імені апостолів, щоб складалося враження, ніби апостоли суперечать тому, що писали за повелінням Святого Духа, живучи на Землі. Ці фальшиві ангели представляють апостолів, які неначебто спотворюють свої вчення й оголошують їх фальсифікованими. Таким чином він може повергнути весь світ і так званих християн, котрі носять ім'я, неначе живі, але самі мертві, у сумнів щодо Божого Слова; бо воно стоїть перешкодою на його шляху і загрожує зруйнувати його плани. Тому диявол примушує людей сумніватися в Божественному походженні Біблії, а потім представляє безбожника Томаса Пейна як такого, котрий після смерті був узятий на Небо, перебуває в союзі зі святими апостолами, яких ненавидів на Землі, і неначебто повчає світ.

Кожному зі своїх ангелів сатана доручає відігравати певну роль. Він наказує їм бути хитрими, спритними й підступними. Він доручає одним з них виконувати роль апостолів і говорити за них, тоді як інші повинні зображувати безбожників та нечестивих, котрі померли, проклинаючи Бога, однак тепер стали дуже релігійними. Не робиться різниці між найсвятішими апостолами та найнижчими безбожниками. Одні й інші навчають того самого. І неважливо, кого сатана примушує говорити, тільки б його мета була досягнута. Він був так близько пов'язаний із Пейном на Землі, так допомагав йому, що для нього зовсім не важко знати вживані ним слова і навіть почерк одного зі своїх відданих дітей, який так вірно служив йому, досить успішно виконуючи його наміри. Сатана надиктував багато його праць, і для нього не складає жодних труднощів диктувати через своїх ангелів вислови, які неначе походять від Томаса Пейна, котрий був за життя його відданим слугою. Однак це — шедевр сатани. Усе це вчення, яке буцімто походить від апостолів, святих і нечестивих померлих людей, випливає безпосередньо від його сатанинської величності.

Цього повинно бути досить, аби зняти покривало з розуму і побачити темну таємничу роботу сатани: зі святими апостолами й ангелами у славі він помістив того, кого так сильно полюбив і котрий так явно ненавидів Бога. Фактично цим диявол говорить світові й безбожникам: «Немає значення, наскільки ти нечестивий та чи віриш ти в Бога і Біблію. Живи, як тобі подобається, Небеса — твій дім; тому що всі знають: якщо Томас Пейн перебуває на Небі і посідає таке високе становище, то й вони, певна річ, потраплять туди». Ця омана така явна, що всі можуть побачити її, якщо забажають. Тепер сатана чинить те, що з часу свого падіння намагався зробити через особистості подібні до Томаса Пейна. За допомогою своєї сили й

фальшивих чудес він підриває підставу християнської надії й усуває світло, що освічує вузький шлях на Небо. Він примушує світ вірити, що Біблія нічим не краща за збірку оповідань, що вона не богонатхненна, водночас пропонуючи дещо інше, що має зайняти її місце, а саме «Духовні прояви»!

Цей канал цілком присвячений йому і перебуває під його контролем, тому сатана може примусити світ повірити в те, що забажає. Книгу, яка повинна судити його та його послідовників, він відсуває у тінь, бажаючи втримати її там. Спасителя світу сатана представляє не більше, ніж звичайною людиною. І як римська варта, що охороняла гріб Ісуса, поширювала фальшиве повідомлення, вкладене в їхні уста первосвящениками й старійшинами, так і бідні обмануті послідовники цих уявних духовних проявів повторюють та намагаються довести, що немає нічого надприродного в народженні нашого Спасителя, Його смерті й воскресінні. Відтіснивши Ісуса з Біблією у тінь, бажаючи втримати Його там, вони привертають увагу світу до себе та своїх оманливих чудес, заявляючи, що вони набагато перевершують діла Христа. Таким чином світ уловлюється в сіті, заспокоюючи себе безпекою; він не виявить цієї жажливої помилки, доки не зіллється сім останніх кар. Сатана сміється, дивлячись на успішне здійснення свого плану та світ, що перебуває в пастці.

Див. Екелезіаста 9:5; Івана 11:1-45; 2Солунян 2:9-12; Об'явлення 13:3-14

Розділ 31

Жагібність

Я бачила, що сатана і його ангели радилися разом. Він наказав їм піти й розставити сіті саме для тих, котрі очікують Другого приходу Христа і дотримуються всіх Божих Заповідей. Сатана сказав своїм ангелам, що всі церкви сплять. Він докладе більше сил та намножить оманливі чудеса, щоб утримати їх. «Однак секту тих, хто дотримується суботи, ми ненавидимо. Вони безперервно діють проти нас і віднімають наших підлеглих, аби виконувати цей ненависний Божий Закон.

Ідіть і зробіть власників земель та грошей запамороченими турботами. Якщо вам вдасться зробити ці речі предметами їхньої любові, такі люди вже належать нам. Вони можуть визнавати, що їм подобається, тільки би про гроші турбувалися більше, ніж про успіх Христового Царства та поширення істин, які ми ненавидимо. Змалюйте перед ним світ у найпривабливішому світлі, щоб вони полюбили й обожнювали

його. Ми повинні по можливості зберегти всі засоби в наших лавах. Чим більше засобів у вірних, тим більше вони будуть шкодити нашому царству, викрадаючи наших підданих. Коли вони призначають зібрання в різних місцях, ми знаходимося в небезпеці. Тоді будьте дуже пильними. Відволікайте їх будь-якими засобами. Знищуйте їхню любов один до одного. Позбавляйте мужності і розчаруйте їхніх служителів, бо ми ненавидимо їх. Пропонуйте будь-яке пристойне виправдання власникам засобів, щоб вони не віддавали їх. Якщо можливо, тримайте під контролем фінансові питання, доведіть їхніх служителів до нестатків й убогості. Це послабить їхню мужність та завзяття. Боріться за кожний дюйм землі. Зробіть зажерливість і любов до земних скарбів головними рисами їхньої вдачі. Поки ці риси переважатимуть, спасіння й благодать залишатимуться зневаженими. Оточіть їх усілякими приманками, і вони обов'язково стануть нашими. Тоді ми будемо спокійними не тільки за них, але й за інших, бо вони не зможуть виявляти свого ненависного впливу, що провадить до Неба. А тих, хто намагатиметься дати, змусьте робити це із невдоволенням, щоб їхні дари були мізерними».

Я бачила, що сатана успішно здійснював свої плани. Коли Господні слуги призначали зібрання, сатана і його ангели, знаючи про їхні наміри, перебували там, щоби перешкоджати Божій роботі. Він постійно діє на умі Божого народу. Одних він провадить таким шляхом, інших — іншим, завжди намагаючись скористатися поганими рисами характеру братів і сестер, збуджуючи та хвилюючи їхні природні нахили. Якщо вони схильні до егоїзму й жадібності, сатана із задоволенням стає поруч та всіма силами намагається зробити так, щоб вони виявили свої непереможені вади. Якщо Божа благодать і світло Істини розтоплять жадібні егоїстичні почуття тільки частково і люди не отрима-

ють над ними повної перемоги, якщо вони не перебувають під спасенним впливом, тоді входить сатана, висушуючи всякий прояв благородства й щедрості, так що вони починають думати, ніби від них вимагають надто багато. Вони втомлюються від благодіяння, забуваючи про велику жертву Ісуса, принесену задля них, щоб викупити їх від влади сатани та безнадійного, тяжкого стану.

Сатана скористався жадібністю й егоїзмом Юди, спонукавши його нарікати з приводу вчинку Марії, яка присвятила миро Ісусові. Юда визнав це великим марнотратством, адже його можна було б продати й роздати гроші жебракам. Він не піклувався про бідних, але визнав цю щедру жертву для Ісуса непомірною. Він оцінив свого Господа в кілька срібняків, за які й продав Його. Я бачила: серед тих, хто стверджував про своє очікування Господа, також були люди, подібні до Юди. Сатана панує над ними, проте вони не знають цього. Бог не може схвалити навіть крупицю жадібності або егоїзму. Він ненавидить ці якості, відкидає молитви й прохання тих, хто володіє ними. Оскільки сатана бачить, що в нього залишилося мало часу, він спонукає таких бути все більш егоїстичними, все більш жадібними, а потім радіє, коли бачить їх зайнятими винятково собою, скупими й себелюбними. Якби очі цих людей могли відкритися, вони побачили б пекельне тріумфування сатани, який торжествує та сміється над безумством тих, хто приймає його намовляння і потрапляє в його сіті. Тоді він та його ангели представляють Ісусові й святим ангелам низькі, зажерливі вчинки цих осіб, кажучи з докором: «Це — послідовники Христа! Вони готуються, аби бути взятими на Небо!» Сатана відзначає їхню відступницьку поведінку, порівнюючи її з Біблією, із текстами, котрі явно засуджують це, а потім докучає небесним ангелам, кажучи: «Вони ідуть за Христом і дотримуються

Його Слова! Вони – плоди жертви Христа і Викуплення!» Ангели з відразою відвертаються від цієї сцени. Бог вимагає від Свого народу постійної дії, але коли вони втомлюються чинити добро і виявляти щедрість, Він утомлюється від них. Я бачила, що Бог дуже незадоволений навіть найменшим проявом егоїзму з боку людей, що іменують себе Його народом, для яких Ісус не пошкодував Свого дорогоцінного життя. Будь-який егоїст і скупий відпадуть дорогою. Подібно до Юди, котрий продав свого Господа, вони продадуть добрі принципи, благородство і щедрість за невелику земну користь. Усі такі будуть просіяні з Божого народу. Хто бажає перебувати на Небі, ті повинні з усією притаманною їм енергією й силою стати подвижниками небесних принципів. Їхні душі не повинні в'янути в егоїзмі, натомість розширювати свою добродійність, використовуючи будь-яку можливість, аби чинити добро одне одному і все більше зростати й зміцнюватися в небесних принципах. Ісус був показаний мені як досконалий Взірець. Його життя, позбавлене егоїстичних інтересів, було позначене безкорисною добродійністю.

Див. Марка 14:3-11; Луки 12:15-40; Івана 2:15-17; Колосян 3:5-16

Розділ 32

Просіювання

Я бачила, як деякі із сильною вірою й болісними вигуками благали Бога. Їхні обличчя були блідими і носили відбиток великої тривоги, що говорило про внутрішню боротьбу. Вираз їхніх обличч свідчив про стійкість та велику ревність; великі краплі поту падали з їхнього чола. Час від часу їхні обличчя освічувалися знаками Божого схвалення, після чого до них знову повертався той самий серйозний, ревний вираз.

Злі ангели юрмилися навколо цих Божих дітей, навіюючи на них морок, щоб сховати Ісуса від їхнього погляду, аби їхні очі були прикуті до оточуючої темряви і вони перестали довіряти Богові, а потім почали нарікати на Нього. Однак єдиний порятунок полягав у тому, щоб тримати свій погляд спрямованим угору. Ангелам було доручено турбуватися про Божий народ, і коли отруйна атмосфера злих ангелів згущувалася навколо цих стурбованих душ, ангели,

підкуванню яких вони були доручені, постійно розганяли густий морок навколо них помахами своїх крил.

Деякі, як я бачила, не брали участі в цьому молінні, яке супроводжувалося душевними стражданнями. Вони здавалися байдужими й безтурботними. Вони не чинили опору темряві навколо них, і вона огорнула їх, подібно до густої хмари. Ангели Божі залишили їх і поспішили на допомогу ревним душам, котрі молилися. Я бачила Божих ангелів, що поспішали на допомогу тим, які з усіх сил чинили опір злим ангелам і намагалися допомогти собі, наполегливо кличучи до Бога. Однак ангели залишили тих, хто не докладав жодних зусиль, аби допомогти собі, і я втратила їх з очей.

У той час як молільники продовжували ревно кликати, час від часу їх відвідував промінь світла від Ісуса, підбадьорюючи їхні серця й освічуючи обличчя.

Я запитала про значення побаченого просіювання. Мені було показано, що воно буде викликане прямим свідченням, даним за порадою істинного Свідка лаодикійцям. Воно впливатиме на серце того, хто приймає свідчення, і спонукає його піднести норми та проповідувати чисту Істину. Деякі не зможуть витримати цього прямого свідчення. Вони повстануть проти нього, і це стане причиною просіювання серед Божого народу.

Я бачила, що до свідчення Істинного Свідка не прислухалася і половина. До серйозного свідчення, від якого залежить доля Церкви, поставилися легковажно, якщо не з повною байдужістю. Це свідчення має спричинити глибоке розкаяння, і всі, хто справді його прийме, підкоряться йому й будуть очищені.

Ангел сказав: «Слухай!» Незабаром я почула голос, що звучав неначе безліч музичних інструментів, видаючи досконалі, прекрасні, повні гармонії звуки. Він перевершував усяку музику, яку я будь-коли

чула, і, здавалося, був повний милосердя, співчуття й піднесеної святої радості. Він привів усю мою істоту в трепет. Ангел сказав: «Дивися!» Тоді мою увагу привернула група людей, яких я бачила раніше, котрі були сильно приголомшені. Мені були показані ті, кого я споглядала раніше: вони плакали і молилися в душевній агонії. Я бачила, що група ангелів-хоронителів навколо них зросла удвічі, а люди від голови до ніг були одягнуті в зброю. Вони рухалися в суворому порядку, рішуче, як військо солдат. Їхні обличчя носили відбиток суворої боротьби, через яку вони пройшли, – перенесеної ними жорстокої битви. Проте їхні лица з відбитком суворої внутрішньої боротьби тепер сяяли світлом і славою Небес. Вони здобули перемогу, і це викликало в них глибоку вдячність, святу таємну радість.

Число людей у групі зменшилося. Деякі були просіяні й відпали в дорозі. Безтурботні і байдужі – які не приєдналися до людей, котрі цінували перемогу і спасіння так високо, що були готові страждати, наполегливо домагатися їх і благодати про них, – не отримали перемоги й спасіння, залишившись позаду в темряві. Однак їхнє число негайно поповнилося тими, хто прийняв Істину і став до лав. Злі ангели все ще тіснилися навколо них, проте не мали над ними жодної влади.

Я чула, що зодягнені в зброю проголошували Істину з великою силою. Це подіяло. Я споглядала тих, що були зв'язані: деякі жінки були зв'язані своїми чоловіками, а діти – батьками. Щирі душі, яких стримували та яким перешкоджали слухати Правду, тепер рішуче схопилися за проголошувану Істину. Будь-який страх перед родичами зник. Тільки Істина була для них вище за все. Вона була дорожчою й ціннішою за життя. Вони прагнули і бажали Правди. Я запитала, що спричинило таку велику зміну. Ангел відповів: «Це

— пізній дощ; приємність від Господнього лиця; гучний поклик третього ангела».

Велика сила супроводжувала цих вибраних. Ангел сказав: «Дивися!» Моя увага була звернена на нечестивих та невіруючих. Усі вони були збуджені. Завзяття й сила Божого народу викликали в них роздратування і гнів. Сум'яття, сум'яття панувало навкруги. Я бачила, що були вжиті заходи проти цієї групи, яка мала силу й Боже світло. Морок згустився навколо них, але вони стояли, покладаючись на Бога та отримуючи від Нього схвалення. Я побачила серед них замішання. Потім я почула, як вони ревно кликали до Бога. Удень і вночі не переставали призивати Бога. Я чула ці слова: «Хай буде, о Боже, Твоя воля! Якщо Твоє Ім'я буде прославлене, відкрий шлях спасіння Твоєму народові! Звільни нас від язичників, що оточили нас! Вони визначили нам смерть; але рамено Твоє може дати спасіння». Це все, що я запам'ятала з їхніх слів. Вони, здавалося, глибоко усвідомлювали власну негідність та виявляли повне підкорення Божій волі; проте кожний, без винятку, ревно кликав і, подібно до Якова, боровся за звільнення.

Незабаром після того, як вони почали ревно кликати, ангели, сповнившись співчуття, хотіли було визволити їх. Проте високий ангел-командувач не дозволив їм. Він сказав: «Божа воля ще не виконана. Вони мають випити чашу. Вони повинні хреститися хрещенням».

Згодом я почула Божий голос, від якого захиталися небо й земля. Стався могутній землетрус. Усюди хитаються й руйнуються будівлі. Тоді я почула тріумфальний поклик перемоги — гучний, мелодійний, ясний. Я дивилася на цю групу, котра ще недавно перебувала в такому горі і рабстві. Вони були звільнені з полону. Чудове світло осявало їх. Якими гарними вони виглядали! Уся втома і сліди турбот минули. На

кожному обличчю — здоров'я і краса. Їхні вороги-язичники, що оточували їх, падали немов мертві. Вони були не здатні витримати світло, що сяяло на звільнених святих. Ці світло й слава залишаються на них, доки Ісус не з'являється на хмарах небесних і група випробуваних вірних раптом, миттєво, змінюється від слави в славу. Могили відкриваються, і зодягнені в безсмертя святі виходять із вигуком: «Перемога над смертю й могилою!» Разом із живими святими вони були підхоплені на зустріч зі своїм Господом у повітрі, водночас кожний безсмертний язик, кожні святі уста видають голосні мелодійні поклики слави і перемоги.

Див. Псалом 86; Осії 6:3; Огія 2:21-23; Матвія 10:35-39; 20:23; Ефесян 6:10-18; 1Солунян 4:14-18; Об'явлення 3:14-22

Розділ 33

Гріхи Вавилона

Я бачила стан різних церков, відколи другий ангел проголосив їхнє падіння. Вони ставали все більш і більш зіпсутими, проте носили ім'я послідовників Христа. Їх неможливо відрізнити від світу. Їхні проповідники беруть текст зі Слова, але проповідують приємне. Тілесне серце не заперечує проти цього. Тільки дух і сила Істини та спасіння Христа — ось що ненависне для тілесного серця. У популярному служінні немає нічого, що могло б викликати гнів сатани, примусити грішника тремтіти або відкрити серцю й совісті жахливу реальність скорого прийдешнього суду. Нечестиві зазвичай задовольняються лише виглядом справжнього благочестя; вони сприятимуть такій релігії та підтримуватимуть її. Ангел сказав: «Ніщо інше, крім зброї праведності, не зможе побороти сили темряви й перемогти їх». Сатана повністю оволодів церквами. Замість простих, гострих істин Божого Слова за основу беруться

людські висловлювання й діяння. Ангел сказав: «Дружба зі світом та його дух — ворожеча проти Бога». Коли Істина у своїй простоті й силі, якою вона є в Ісусі, сповіщається всупереч духові світу, відразу ж пробуджується дух переслідування. Багато, дуже багато людей, які іменують себе християнами, не пізнали Бога. Тілесне серце не змінилося, тілесні помисли продовжують ворогувати проти Бога. Такі люди — вірні слуги сатани, хоча й прийняли інше ім'я.

Я бачила, що з того часу як Ісус залишив Святе Небесної Святини та ввійшов за другу завісу, церкви були залишені, як були залишені юдеї; вони стали сховищем усяких нечистих і потворних звірів. Я споглядала велике беззаконня й мерзоту в церквах; проте вони називають себе християнами. Їхні визнання, молитви й настанови — гидота перед Богом. Ангел сказав: «Бог не буде присутній у їхніх зібраннях». Вони віддаються егоїзмові, шахрайству й обману без докорів сумління. А всі ці погані якості вони прикривають мантією релігії. Мені була показана гордість номінальних церков. Вони не думають про Бога, їхні тілесні думки зосереджені на собі. Вони прикрашають свої бідні смертні тіла, вдоволено споглядаючи себе. Ісус та ангели дивляться на них із гнівом. Ангел сказав: «Їхні гріхи досягли Неба. Їм приготована доля». Правда і суд довго дрімали, але незабаром вони пробудяться. «У Моїй владі є помста, і Я віддам», — каже Господь. Страшні погрози третього ангела здійсняться, і нечестиві питимуть із чаші Божого гніву. Незліченна кількість злих ангелів перебуває на всій Землі. Церкви й релігійні організації переповнені ними. Вони дивляться на релігійні товариства з торжеством, бо мантія релігії покриває великі злочини й беззаконня.

Усе Небо з обуренням дивиться на людей, чин Божих рук, які опустилися до найнижчих глибин ви-

родження та поставлені своїми ближніми на один рівень із тваринами. А ті, хто називають себе послідовниками дорогого Спасителя, у Котрого завжди пробуджувалося співчуття до людського горя, охоче беруть участь у цьому важкому, кричущому гріху, торгуючи рабами й душами людей. Ангели відзначили все це. Це записано в книзі. Сльози благочестивих рабів і рабинь, батьків, матерів та дітей, братів і сестер зібрані до посудини на Небі. Страждання, людське страждання, перевозять з місця на місце, купують і продають. Бог стримуватиме Свій гнів ще тільки короткий час. Його гнів запалав проти цього народу і, зокрема, проти релігійних організацій, які схвалювали цю жахливу торгівлю й самі долучилися до неї. На таку несправедливість, таке пригноблення, такі страждання багато уявних послідовників лагідного й покірного Ісуса можуть дивитися із безсердечною байдужістю. А багато хто з них самі можуть з огидним задоволенням заповідювати всі ці невимовні страждання, водночас насмілюючись поклонятися Богові. Це жахлива насмішка; сатана тріумфує, дорікаючи Ісусові та Його ангелам за таку суперечність, заявляючи зі злобним торжеством: «Це — послідовники Христа!»

Такі позірні християни читають про страждання мучеників, і сльози течуть по їхніх щоках. Вони дивуються, як люди можуть мати настільки бездушні серця і здатні виявляти таку нелюдську жорстокість щодо своїх ближніх, проте водночас самі тримають своїх ближніх у рабстві. І це ще не все. Вони розривають родинні узи та з дня на день безжально пригнічують своїх ближніх. Вони можуть завдати найбільш нелюдських мук із невблаганною жорстокістю, порівнянною з тією, яку папські прибічники та язичники виявляли до послідовників Христа. Ангел сказав: «Язичникам і папським прибічникам легше буде в день здійснення Божого суду, ніж цим людям». Волання і

страждання пригнічених дійшли до Неба, і ангели стоять вражені жорстоким, неймовірним стражданням і муками, які людина, створена за образом свого Творця, завдає ближньому. Ангел сказав: «Імена таких написані кров'ю, перекреслені ударами батога й залиті болісними, пекучими сльозами страждань. Гнів Божий не припиниться, доки Він не дасть цій країні випити до дна чашу Його люті і не віддасть Вавилоніві удвічі: «Відплатіть їй так, як вона вам платила; удвічі відплатіть за її вчинки! Чашею, якою вона черпала, — зачерпніть їй подвійно!»

Я бачила, що рабовласник повинен буде дати звіт за душу свого раба, якого він тримає у незнанні; усі гріхи раба будуть відшкодовані господарем. Бог не може взяти на Небо раба, котрий жив у незнанні й деградованому стані, нічого не знаючи про Бога і Біблію; який нічого не боїться, окрім батога свого пана, і не був удостоєний навіть того рівня, на якому утримується худоба його господаря. Однак Він поведеться з ним у найкращий спосіб, як тільки може вчинити співчутливий Бог. Він зробить з ним так, ніби його ніколи не було; тим часом як його господар має зазнати сім останніх кар і прокинутися в другому воскресінні, щоб зазнати другої, найжахливішої смерті. Тоді гнів Божий буде вдоволений.

Див. Амоса 5:21; Римлянам 12:19; Об'явлення 14:9,10; 18:6

Розділ 34

Гучний поклик

Я бачила ангелів, що поспішають у різних напрямках. Вони то спускалися на Землю, то підносилися на Небо, готуючись до якоїсь важливої події. Тоді я побачила іншого могутнього ангела, якому було доручено зійти на Землю й об'єднати свій голос із голосом третього ангела, додаючи більше сили і могутності його вістці. Ангел був наділений великою силою й славою і коли зійшов, Земля освітілася від його слави. Світло, яке передувало цьому ангелові та супроводжувало його, проникло всюди, коли він гучним голосом сильно проголосив: «Упав, упав великий Вавилон, *розпусниця!* Вона стала житлом бісів, і оселею всякого нечистого духа, і сховищем усіх нечистих птахів, і сховищем всяких нечистих і потворних звірів». Вістка про падіння Вавилона, як її сповістив другий ангел, повторюється знову, але вже з переліком усього розтління, що проникло в церкви з 1844 року. Служіння

цього ангела розпочинається у відповідний час і приєднується до останньої великої роботи третьої ангельської вістки, яка переростає в гучний поклик. Божий народ усюди готується, щоб вистояти в час спокуси, з якою незабаром зустрінеться. Я побачила велике світло, що спочивало на них; вони об'єдналися у вістці, безстрашно і з великою силою проголошуючи вістку третього ангела.

Були послані ангели, щоб допомагати могутньому ангелові з Неба, і я чула голоси, які, здавалося, лунали всюди: «Вийди з неї, народе Мій, щоб не був ти спільником її гріхів і щоб ти не був захоплений її карами, бо її гріхи досягли неба, і Бог згадав про її злочини». Ця вістка ніби була додатком до третьої вістки та приєдналася до неї, як опівнічний крик приєднався до вістки другого ангела в 1844 році. Божа слава спочивала на святих, котрі терпляче очікували, і вони безстрашно сповіщали останнє урочисте застереження, проголошуючи вістку про падіння Вавилона й закликаючи Божий народ вийти з нього, щоб уникнути його страшної долі.

Світло, що пролилося на тих, хто очікував, проникло всюди; і в церквах люди, котрі мали небагато світла, чули й не відкинули ці три вістки, відгукнулися на заклик та залишили грішні церкви. Від часу проголошення вісток багато хто досягнув віку, коли люди стають відповідальними; світло освітіло їх, і вони мали перевагу обрати життя або смерть. Деякі обрали життя, ставши до лав тих, хто чекав Господа і дотримувався Його Заповідей. Третя вістка мала здійснити свою роботу; з її допомогою всі повинні бути випробувані, і дорогоцінні душі будуть викликані з релігійних організацій. Нездоланна сила діє на чесні серця, водночас вияв Божої могутності вселяє страх у родичів і друзів, стримуючи їх, так що вони не наважуються та й безсилі перешкоджати тим, хто відчуває

на собі дію Божого Духа. Останній поклик доноситься навіть до бідних рабів, і побожні серед них із покірним виглядом, у передчутті свого щасливого звільнення, співають пісні незвичайної радості, а їхні господарі не можуть зупинити їх, бо страх та здивування роблять їх безмовними. Здійснюються великі чудеса, хворі зціляються, ознаки й дива супроводжують віруючих. Бог діє, і кожний святий, не лякаючись наслідків, керується переконанням власного сумління, об'єднавшись із тими, хто дотримується всіх Божих Заповідей; разом вони всюди могутньо проголошують третю вістку. Я бачила, що третя вістка завершиться із владою і силою, яка далеко перевершує опівнічний крик.

Божі слуги, зодягнені силою згори, із просвітленими обличчями, палаючи святим посвяченням, виходять здійснювати свою роботу й проголошувати вістку з Небес. Дорогоцінні душі, розсіяні по всіх релігійних організаціях, відгукнулися на заклик і спішно вийшли з приречених церков, подібно до того, як Лот був поспішно виведений із Содому перед його зруйнуванням. Божий народ був приготований та зміцнений надзвичайною славою, яка зійшла на них великою мірою, готуючи їх встояти в годину спокуси. Безліч голосів, які я чула всюди, говорили: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!»

Див. Буття 19 розділ; Об'явлення 14:12; 18:2-5

Розділ 35

Завершення третьої вістки

Моя увага була звернута на той час, коли вістка третього ангела закінчувалася. Божа сила спочивала на Його народів. Вони виконали свою роботу й були приготовані до майбутньої години випробування. Вони отримали пізній дощ, або утіху від Господнього лица, і живе свідчення поновилося. Останнє велике застереження сповіщалося всюди, викликаючи в жителів Землі, котрі не хотіли приймати його, роздратування й лють.

Я бачила на Небі ангелів, що поспішали в різних напрямках. Із Землі повернувся ангел з приладом писаря на поясі та доповів Ісусові, що його робота виконана, святі перелічені й запечатані. Тоді я побачила, що Ісус, Котрий служив перед ковчегом із Десятьма Заповідями, кинув кадильницю. Він підніс Свої руки і гучним голосом промовив: «Звершилося!» Усе небесне військо склало свої вінці, у той час як Ісус урочисто сповістив: «Неправедний нехай далі чинить не-

праведність, і нечестивий хай ще опоганюється, а праведний нехай далі чинить праведність, і святий хай ще освячується».

Я бачила: тоді справа кожного була вирішена до життя або смерті. Ісус згладив гріхи Свого народу. Він прийняв Царство та здійснив примирення для підданих Свого Царства. Коли Ісус служив у Святині, над померлими праведниками здійснювався суд, а потім і над живими праведниками. Піддані Царства були визначені. Шлюб Агнця здійснився. Царство і велич царська під всім небом були дані Ісусові та спадкоємцям спасіння. Ісус мав правити як Цар царів і Господь господарів.

Коли Ісус виходив зі Святого Святих, я чула дзвін дзвіночків на Його одязі; і коли Він залишив Святиню, темна хмара вкрила мешканців Землі. Більше не було Посередника між грішною людиною й зневаженим Богом. Поки Ісус стояв між Богом і грішником, на людей впливала стримуюча сила; але коли Господь залишив місце між людиною й Отцем, стримуючий вплив був усунений і сатана здобув владу над людьми. Кари не могли бути вилиті в той час, коли Ісус здійснював служіння у Святині. Проте як тільки Його робота там завершилася і заступництво припинилося, не було нічого, що стримувало б Божий гнів, тому він з люттю вибухає над беззахисною головою винуватого грішника, котрий знехтував спасінням і зненавидів викриття. У цей страшний час після завершення посередництва Ісуса святі жили перед очима святого Бога без Заступника. Справа кожного була вирішена, усі дорогоцінні душі були перераховані. Ісус на мить затримався у дверях Небесної Святині, і гріхи, висповідані в той час, поки Він перебував у Святому Святих, Господь поклав на призвідника гріха – диявола. Сатана повинен понести покарання за ці гріхи.

Потім я побачила, як Ісус зняв Свій священицький одяг і зодягнувся у Свій царський одяг, а на Його голові було багато вінців – один вінець в іншому. Оточений сонмом ангелів, Він залишив Небо. На мешканців Землі злилися кари. Деякі хулили й проклинали Бога. Інші спішили до Божого народу і благали навчити їх, як уникнути Божих судів. Однак святі нічого не мали для них. Остання сльоза за грішників була пролита, остання сповнена душевного болю молитва була піднесена, останній тягар був понесений. Лагідний голос милості більше не буде запрошувати їх. Останнє застереження було дане. Коли святі й усе Небо були зацікавлені в їхньому спасінні, вони самі не виявляли до нього інтересу. Життя і смерть були запропоновані їм. Багато хто забажали мати життя, однак не доклали жодних зусиль, аби придбати його. Вони не обрали життя, і тепер не було викупної крові для очищення грішника. Не було співчутливого Спасителя, Який просив би за них, покликуючи: «Пощади, пощади грішника ще трохи!» Усе Небо об'єдналося з Ісусом, коли вони почули страшні слова: «Сповнилося. Звершилося». План спасіння був завершений. Однак тільки небагато хто прийняв цей План. Коли ж ніжний голос милості замовк, страх і жах охопили нечестивих. Зі страхітливою виразністю вони почули: «Надто пізно! Надто пізно!»

Ті, хто не цінував Божого Слова, кидалися назад і вперед. Вони блукали від моря до моря, від півночі до сходу в пошуках Господнього слова. Ангел сказав: «Та не знайдуть його. Ось дні настають, говорить Господь Бог, і голод пошлю Я на землю, не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!» Чого б вони не віддали за одне слово Божого схвалення! Проте ні, вони й далі будуть голодувати і прагнути. День у день ці люди нехтували спасінням, оцінивши земні задоволення й багатства вище, ніж небесні

цінності і скарби. Вони відкинули Ісуса, зневажали Його святих. Нечистий залишиться таким назавжди.

Багато нечестивих, зазнавши кари, дуже розлютились. Це було жахливе видовище. Батьки гірко дорікали своїм дітям, а діти — батькам, брати — сестрам, а сестри — братам. Усюди чулися голосні зойки: «Це ти завадив мені прийняти Істину, яка врятувала б мене від цієї жахливої години!» Люди з гіркою ненавистю звертаються до служителів і дорікають їм, говорячи: «Ви не застерегли нас. Ви сказали, весь світ навернеться, і кричали: «Мир, мир», аби придушити будь-який страх. Ви не сказали нам про цю годину, а тих, хто попереджав, ви називали фанатиками й лихими людьми, які бажають погубити нас». Але я бачила, що служителі не уникнули Божого гніву. Їхні страждання були вдесятеро більшими, ніж страждання їхнього народу.

Див. Єзекіїля 9:2-11; Даниїла 7:27; Осії 6:3; Амоса 8:11-13; Об'явлення 16 розд.; 17:14

Розділ 36

Час неготи для Якова

Я бачила, що святі залишали міста й села, об'єднувалися в групи та поселялися в найбільш відлюдних місцях. Ангели забезпечували їх їжею і водою, а нечестиві страждали від голоду і спраги. Потім я бачила, що керівні мужі Землі радилися разом, а сатана та його ангели були зайняті своєю роботою навколо них. Я бачила, що в різні частини Землі розсилалися копії указу, який дозволяв народам після визначеного часу віддавати на смерть святих, якщо вони не відмовляться від своєї особливої віри та не залишать суботу задля дотримання першого дня тижня. Однак тоді святі були спокійні, сподіваючись на Бога і покладаючись на Його обітницю, що шлях спасіння приготований для них. У деяких місцях, перш ніж указ набув чинності, нечестиві нападали на святих, щоб знищити їх, проте ангели в образі воїнів воювали за них. Сатана хотів мати перевагу, знищивши святих Всевишнього; але

Ісус наказав Своїм ангелам охороняти їх, оскільки Бог буде прославлений укладанням заповіту з тими, хто дотримує Його Закон перед лицем оточуючих їх язичників. Ісус також буде прославлений, коли вірні душі, що так довго очікували Його, будуть узяті на Небо, не побачивши смерті.

Незабаром я побачила святих, котрі переживали велику душевну скорботу. Вони, здавалося, були оточені нечестивими жителями Землі. Виглядало, що все було проти них. Деякі почали побоюватися, що Бог залишив їх гинути від рук нечестивих. Але якби в них відкрився духовний зір, вони побачили б навколо себе Божих ангелів. Потім з'явилося безліч розгніваних нечестивих, а за ними — маса злих ангелів, які квапили нечестивих убити святих. Однак якщо вони спробують наблизитися до них, їм доведеться спочатку пройти крізь групу могутніх святих ангелів, що було неможливим. Божі ангели змушували нечестивих віддалитися, а також примушували злих ангелів, які тіснилися навколо них, відступити назад. Це був час страшної, жахливої агонії для святих. Удень і вночі вони кликали до Бога про визволення. Здавалося, що їхнє спасіння неможливе. Нечестиві вже торжествують, вигукуючи: «Чому ваш Бог не звільнить вас із наших рук? Чому ви не піднесетеся і не врятуєте своє життя?» Святі не звертали на них уваги. Вони боролися з Богом, подібно до Якова. Ангели прагнули звільнити їх, та вони мали ще трохи почекати, випити чашу і хреститися хрещенням. Вірні своєму дорученню ангели продовжували охороняти їх. Надходив час, коли Бог мав явити Свою могутню силу й чудовим чином звільнити Своїх дітей. Бог не потерпить, щоб Його Ім'я було в нарузі серед язичників. На славу Свого імені Він визволить кожного з тих, хто терпляче чекав Його і чиї імена були записані в книзі.

Моя увага була звернута на вірного Ноя. Почалася злива, і прийшов потоп. Ной зі своєю сім'єю увійшов до ковчега, а Бог зачинив за ними двері. Ной чесно попереджав мешканців давнього світу, а вони знущалися й глузували над ним. Коли ж води полилися на Землю і люди один за одним почали тонути, вони побачили, що ковчег, над яким вони так багато насміхалися, безпечно пливе водами, зберігаючи вірного Ноя та його сім'ю. Я бачила, що й Божий народ, який попередив світ про Його майбутній гнів, буде визволений. Вони чесно попередили мешканців Землі, і Бог не допустить, щоб нечестиві знищили тих, які очікували вознесіння на Небо, не забажали схилитися перед наказом звіра та прийняти його знак. Я бачила: якби нечестивим було дозволено знищити святих, то сатана й усі його злі ангели, що ненавиділи Бога, були б задоволені. О, який би це був час торжества для його сатанинської величності — в останній, заключній боротьбі мати владу над Божими дітьми, які так довго чекали побачити Того, Кого полюбили! Люди, котрі насміхалися над думкою про вознесіння святих, стануть свідками турботи Бога про Його народ та їхнього славного звільнення.

Коли святі залишили міста й села, нечестиві переслідували їх. Вони підняли свої мечі, щоб убити святих, але ті зламалися і впали, безсилі, як солома. Божі ангели оточили святих. Вони вдень і вночі кликали про визволення, і їхнє волення долинуло до Бога.

Див. Буття 6 і 7 розд.; Псалом 91; Матвія 20:23; Об'явлення 13:11-17

Розділ 37

Визволення святих

Опівночі Богові було угодно звільнити Свій народ. У той час як безбожники глумилися навкруги них, раптом з'явилося сонце, що засяяло у всій своїй силі, а місяць нерухомо зупинився. Нечестиві з подивом споглядали ці явища. Ознаки й чудеса швидко змінювали одне одного. Здавалося, що все в природі змінило свій природний хід. Святі дивилися на ознаки свого визволення з урочистою радістю.

Річки перестали текти. З'явилися темні важкі хмари, що зіштовхувалися між собою. Однак ясним залишалось одне сяюче місце, звідки виходив Божий голос, подібний до шуму багатьох вод, від якого захиталися небо й земля. Відбувається великий землетрус. Могили відкрилися; ті, хто з вірою помер під час вістки третього ангела і хто дотримувався суботи, вийшли з пороку своїх могил прославленими, щоб почути Заповіт миру, який Бог бажав укласти з виконавцями Його Закону.

Небо, збурюючись, то відкривалося, то закривалося. Гори тремтіли, як очерет від вітру, усюди падали кам'яні брили. Море кипіло, мов казан, викидаючи каміння на сушу. Коли Бог проголошував день і годину Приходу Ісуса, укладаючи вічний Заповіт зі Своім народом, Він виголошував одне речення, потім робив паузу, а Його слова відлунювалися по Землі. Божий Ізраїль стояв зі спрямованими вгору поглядами, слухаючи слова, що виходили з уст Єгови і розкочувалися Землею як звуки найгучнішого грому. Це було жахаюче урочисто. Наприкінці кожного речення святі вигукували: «Слава! Алілуя!» Їхні обличчя були освічені Божою славою і сяяли, як обличчя Мойсея, коли він сходив із Синаю. Нечестиві не можуть дивитися на них через цю славу. І коли було виголошене вічне благословення над тими, хто шанував Бога, свято дотримувався Його суботи, лунає гучний крик перемоги над звіром та його образом.

Потім почався ювілей, коли Земля мала відпочити. Я бачила побожного раба, що переможно підводився, урочисто струшуючи із себе кайдани, якими був скутий, у той час як його нечестивий господар був у сум'ятті і не знав, що робити, бо нечестиві не могли зрозуміти слів Божого голосу. Незабаром з'явилася велика біла хмара. На ній сидів Син Людський.

Коли ця хмара з'явилася вдалині, то виглядала дуже маленькою. Ангел сказав, що це ознака Сина Людського. У міру її наближення до Землі ми могли бачити чудову славу і велич Ісуса, Який ішов, аби перемогти. Почет святих ангелів із сяючими вінцями на головах супроводжував Його. Жодна мова не здатна описати славу тієї сцени. Жива хмара величі й неперевершеної слави ще більше наблизилася, і ми могли ясно споглядати милий образ Ісуса. На Ньому не було тернового вінця, натомість корона слави прикрашала Його святе чоло. На Його одязі і стегні

було написано ім'я: **ЦАР НАД ЦАРЯМИ І ГОСПОДЬ НАД ГОСПОДАРЯМИ**. Його очі, як полум'я вогню, ноги подібні до розжареної міді, а голос звучав наче безліч музичних інструментів. Його обличчя сяяло, як полуденне сонце. Земля тремтіла перед Ним, а небо відійшло, згорнувшись як сувій; кожна гора й острів зрушилися зі своїх місць. «А земні царі, і вельможі, і тисяцькі, і багатії, і сильні, і кожний раб, і кожний вільний сховалися в печерах та в гірських ущелинах, гукаючи до гір та до скель: «Упадіть на нас і сховайте нас від обличчя Того, Хто сидить на престолі, та від гніву Агнця! Бо прийшов великий день Його гніву, — і хто може встояти?»

Ті, котрі ще недавно хотіли стерти вірних Божих дітей з обличчя Землі, змушені споглядати Господню славу, яка спочиває на них. Вони бачать їх прославленими. І серед усього цього жаху чують радісні голоси святих: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію і Він спас нас!» Земля сильно хитається, коли голос Божого Сина викликає померлих святих. Вони відгукуються на поклик і, зодягнуті в славне безсмертя, виходять з окликами: «Перемога! Смерть поглинута перемогою! Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» Тоді голоси живих і воскреслих святих зливаються в тривалих захоплених звитяжних вигуках. Тіла, що зійшли в могилу з ознаками хвороби, повстають із неї в безсмертному здоров'ї й силі. Живі святі були змінені раптово, миттєво і підняті разом з воскреслими для зустрічі з Господом у повітрі. Яка славна зустріч! Друзі, яких розлучила смерть, з'єдналися, аби ніколи більше не розставатися.

По обидва боки хмарної колісниці були крила, а під ними — живі колеса. Коли хмарна колісниця рухалася вгору, колеса вигукували: «Свят!» і крила, рухаючись, вигукували «Свят!», а також почет святих ангелів навколо хмари вигукував: «Свят, свят, свят

Господь Бог всемогутній!» І святі на хмарі вигукували: «Слава, алілуя!» Колісниця піднялася вгору до святого Міста. Перед входом до небесного Міста святі вишикуються, утворюючи квадрат, посередині якого стоїть Ісус. Він вищий за святих та ангелів. Його величну статуру й чудове обличчя можуть бачити всі, хто вишикувався у квадраті.

Див. 2Царів 2:11; Ісаї 25:9; 1Коринтян 15:51-55; 1Солунян 4:13-17; Об'явлення 1:13-16; 6:14-17; 19:16

Розділ 38

Нагорода святих

Після цього я бачила безліч ангелів, які принесли з Міста славні вінці, — вінець для кожного святого з написаним на ньому його ім'ям. Коли Ісус зажадав вінці, ангели дали їх Йому, і милий Ісус Своєю правицею поклав вінці на голови святих. Таким же чином ангели принесли арфи, й Ісус також вручив їх святим. Керівні ангели першими дали тон, і всі голоси піднеслися в подячній, щасливій хвалі; кожна рука, уміло торкаючись струн арфи, видавала мелодійні звуки багатой прекрасної музики. Потім я побачила, як Ісус провадив сонм викуплених до воріт Міста. Він узявся за ворота, і вони відчинилися на своїх блискучих завісах, тоді Ісус наказав народам, що зберегли Істину, увійти. У місті було все, чим міг насолоджуватися зір. Усюди Божі діти споглядали прекрасну славу. Ісус поглянув на Своїх викуплених святих — їхні обличчя сяяли славою. Спрямувавши на них сповнений любові погляд, Він сказав Своїм бага-

тим, мелодійним голосом: «Я дивлюся на подвиг Моєї душі із задоволенням. Ця велична слава — ваша, щоб насолоджуватися нею вічно. Ваші скорботи минули. Більше не буде ні смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, — уже більше не буде». Я бачила, як сонм викуплених схилився і склав свої блискучі вінці до ніг Ісуса. Потім, коли Його чудова рука підняла їх, вони торкнулися своїх золотих арф, і Небеса наповнилися музикою й піснями на честь Агнца.

Після цього я побачила Ісуса, Котрий провадив викуплених до дерева життя, і знову ми почули Його милий голос, прекрасніший за будь-яку музику, яку будь-коли чуло смертне вухо: «А листя дерева — для оздоровлення народів. Їжте їх». На дереві життя були найпрекрасніші плоди, які святі могли вільно їсти. У місті знаходився преславний престол, від якого виходила чиста ріка води життя, світла, мов кришталь. По обидва боки ріки росло дерево життя. На берегах ріки були прекрасні дерева, які приносили плоди, добрі для їжі. Язик надто слабкий, аби намагатися змалювати Небеса. Коли ця картина постає переді мною, я завмираю у здивуванні і, зачарована неперевершеною пишністю й надзвичайною славою, відкладаю перо, вигукуючи: «О, яка любов! Яка надзвичайна любов!» Найбільш піднесена мова не в змозі описати славу Неба та незбагненну глибину любові Спасителя.

Див. Ісаї 53:11; Об'явлення 21:4; 22:1,2

Розділ 39

Спустошення Землі

Після цього я побачила Землю. Нечестиві були знищені, їхні тіла лежали на поверхні землі. Мешканців Землі відвідав гнів Божий у семи останніх карах. Вони кусали свої язики від болю і проклинали Бога. Лжепастирі були головним об'єктом гніву Єгови. Їхні очі погниють у своїх ямках, і язики їхні погнили у своїх устах в живому тілі. Після того як святі були звільнені Божим голосом, лютість нечестивого натовпу обернулася один проти одного. Земля, здавалося, була залита кров'ю, і трупи лежали від одного краю Землі до іншого.

Земля була спустошена. Міста й села, зруйновані землетрусом, лежали в руїнах. Гори зрушилися зі своїх місць, утворюючи великі прірви. Море викинуло великі кам'яні брили на землю, скелі були відірвані від землі й розкидані по її поверхні. Земля нагадувала пустинну дику місцевість. Навколо лежали вирвані з корінням великі дерева. Це – житло

сатани та його злих ангелів протягом тисячі років. Тут вони будуть ув'язнені, блукаючи по зруйнованій поверхні Землі і споглядаючи наслідки свого повстання проти Божого Закону. Протягом тисячі років сатана зможе насолоджуватися результатом викликаного ним прокляття. Обмежений тільки просторами Землі, він не матиме переваги відвідувати інші планети, щоб спокушувати і дратувати їхніх безгрішних мешканців. У цей час сатана буде надзвичайно страждати. Від часу його падіння він постійно вправлявся у злі. Тепер же диявол позбавлений своєї сили та залишений роздумувати про ту роль, яку відіграв від часу свого падіння, із тремтінням і страхом очікуючи жахливого майбутнього, коли повинен буде постраждати за все зроблене ним зло та понести покарання за всі гріхи, учинені під впливом його спокус.

Потім я почула радісні вигуки ангелів і викуплених святих, які звучали, неначе десятки тисяч музичних інструментів; усі раділи, що диявол не буде більше докучати їм та спокушувати їх, а мешканці інших світів були позбавлені його присутності й спокус.

Потім я побачила престולי, на яких сиділи Ісус та викуплені святі. Святі царювали як царі і священники Бога, а мертві нечестиві були суджені. Їхні вчинки порівнювалися із книгою Закону, Божим Словом; вони були суджені відповідно до того, що робили, живучи в тілі. Ісус разом з ангелами відміряли нечестивим міру страждань згідно з їхніми ділами; це було внесено в книгу смерті напроти їхніх імен. Сатана і його ангели також були суджені Ісусом та святими. Покарання сатани буде значно більшим за покарання тих, кого він спокусив. Воно буде настільки більшим від їхнього покарання, що не підлягає навіть порівнянню. Після загибелі всіх зведених ним сатана усе ще житиме і значно довше страждатиме.

Після того як наприкінці тисячі років суд над мертвими нечестивими завершився, Ісус залишив Місто в супроводі почту ангелів. Святі також попрямували за ним. Ісус спускається на велику могутню гору, і як тільки Його ноги торкнулися гори, вона розділилася й стала великою рівниною. Тоді ми подивилися вгору і побачили велике чудове Місто з дванадцятьма підвалинами і дванадцятьма брамами, по три брами на кожному боці й по ангелу біля кожних воріт. Ми вигукнули: «Місто! Велике Місто! Воно спускається від Бога з Небес!» Місто спустилося у всьому своєму блиску й сліпучій славі, розташувавшись на великій рівнині, яку Ісус приготував для нього.

Див. Захарії 14:4-12; Об'явлення 20:2-6, 12; 21:10-27

Розділ 40*Друге воскресіння*

Тепер Ісус у супроводі святих ангелів та викуплених святих покидає Місто. Святі ангели оточили Ісуса й супроводжували Його, за ними прямували викуплені святі. Ісус у надзвичайній, вражаючій величі викликає мертвих нечестивих, і вони виходять із тими самими немічними, хворобливими тілами, з якими зійшли до могили. Яке видовище! Яка картина! У першому воскресінні всі вийшли в розквіті безсмертя, але в другому на всіх видимі всі сліди прокляття. Царі й вельможі Землі виходять разом із простими й невідомими, освіченими і неукраями. Усі дивляться на Людського Сина, і ті, хто зневажав Ісуса і знущався над Ним, б'ючи Його тростиною і покладаючи терновий вінок на Його святе чоло, бачать Господа у всій Його царській величі. Ті, хто плював на Нього під час суду над Ним, тепер відвертаються від Його пильного проникливого погляду та від слави Його обличчя. Ті, хто пробіли цвя-

хами руки й ноги Ісуса, дивляться нині на сліди Його розп'яття. Ті, котрі пробіли списом Його бік, бачать слід своєї жорстокості на Його тілі. Вони знають, що це Той, Кого вони розіп'яли і Кого висміювали в годину Його передсмертних мук. Звучить один протяжний болісний крик, коли вони біжать, щоб сховатися від Царя царів і Господа господарів.

Усі намагаються сховатися в скелях і захистити себе від страшної слави Того, Кого вони колись зневажали. Приголомшені і до болю вражені Його величчю та надзвичайною славою, вони одностайно вигукують із страхітливою виразністю: Благословен, хто гряде в Господне ім'я!»

Тоді Ісус і святі ангели у супроводі всіх святих повертаються до Міста, а повітря наповнюють гіркі зойки й жалібні стогони приречених нечестивих. Після цього я побачила, що сатана знову взявся до роботи. Він пройшов між своїми підданими, зміцнюючи слабких і немічних, заявляючи, що він та його ангели могутні. Він указує на незліченні мільйони воскреслих. Там були доблесні, майстерні в битві воїни й царі, які колись завойовували царства. Там перебували могутні велетні й хоробрі люди, що не програвали жодної битви. Там був гордий, честолюбний Наполеон, чие наближення примушувало тремтіти цілі царства. Там стояли мужі високого зросту, благородної величної статури, які полягли на полі бою, прагнучи завоювань. Коли вони виходять із могил, відновляється хід їхніх думок, перерваних смертю. Їм властивий той самий дух завоювання, з яким вони загинули. Сатана радиться зі своїми ангелами, а потім — із цими царями, завойовниками та сильними мужами. Він оглядає свою величезну армію і повідомляє, що мешканців Міста дуже мало і вони слабкі, тому нечестиві можуть виступити, захопити Місто, вигнати його мешканців та заволодіти багатством і славою.

Сатані вдається обманути їх, і всі негайно починають готуватися до битви. Вони створюють військовою зброю, бо в тій численній армії є чимало умілих людей. Потім із сатаною на чолі величезна армія виступає вперед. Царі й воїни прямують зразу ж за сатаною, за ними по підрозділах рухається все військо. У кожному підрозділі є командир, і коли вони рухаються спотвореною, нерівною поверхнею Землі до святого Міста, у їхніх рядах зберігається порядок. Ісус зачинив ворота Міста, а ця численна армія оточує Місто, шикуючись у бойовому порядку. Вони приготували всі види озброєння, чекаючи жорстокої битви. Нечестиві шикуються навколо Міста. Ісус, усе ангельське воїнство з блискучими вінцями на головах та всі святі, також із сяючими вінцями на головах, виходять на стіну міста. Ісус велично проголошує: «Дивіться, грішники, на нагороду праведних! І споглядайте ви, Мої викуплені, відплату нечестивих!» Величезне ополчення споглядає славний сонм тих, хто стоїть на стінах міста. Коли вони бачать красу їхніх блискучих вінців, їхні сяючі славою обличчя, що відображають образ Ісуса, а потім споглядають неперевершену славу і велич Царя царів і Господа господарів, мужність покидає їх. Вони бачать, які скарб і слава втрачені ними, починаючи усвідомлювати, що відплата за гріх — смерть. Вони бачать сонм щасливих святих, котрих зневажали, які зодягнулися в славу, честь, безсмертя і вічне життя, тоді як самі перебувають зовні міста з усім нечестивим і мерзенним.

Див. Матвія 23:29; Об'явлення 6:15,16; 20:7-9; 22:12-15

Розділ 41

Друга смерть

Сатана прямує в гущу своїх підданих і намагається надихнути величезний натовп до дії. Але на них проливається вогонь з неба від Бога, і великі люди, могутні й благородні мужі, а також бідні й жалюгідні винищуються всі разом. Я бачила, що деякі були знищені швидко, тоді як інші страждали довше. Вони були покарані відповідно до того, що робили, живучи в тілі. Деякі перебували у вогні багато днів, і поки залишалася не знищеною хоча б одна їхня частина, вони переносили всю повноту страждань. Ангел сказав: «Їхня черва не помре й не погасне огонь їхній, доки залишається хоча б частка, яка не стала їх здобиччю».

Але сатана і його ангели страждали довго. Сатана поніс не тільки тягар своїх гріхів та покарання за них, але й гріхи всіх викуплених були покладені на нього; він повинен також страждати за душі, які привів до загибелі. Потім я бачила, що сатана й усі нечестиві

були винищені, і Божа справедливість була задоволена, тоді все небесне воїнство та всі викуплені святі гучним голосом виголосили: «Амінь!»

Ангел сказав: «Сатана — коріння, а його діти — гілки. Тепер і коріння, і гілки знищені. Вони померли вічною смертю. Вони ніколи не воскреснуть, і в Бога буде чистий Всесвіт». Після цього я подивилася і побачила, що вогонь, який знищив нечестивих, спалював усю нечистоту й очищував Землю. Я знову подивилася і побачила Землю очищеною. Не було й сліду прокляття. Спотворена, нерівна поверхня Землі тепер виглядала як рівна широка долина. Увесь Божий Всесвіт був чистий, і велика боротьба назавжди закінчена. Куди б ми не подивилися, на чому б не зупинився погляд, — усе було прекрасне і святе. Весь сонм викуплених, старші й молоді, великі і малі, складають свої сяючі вінці до ніг свого Викупителя та в благоговінні перед Ним падають ниць, поклоняючись вічно Живому. Прекрасна Нова Земля з усією її славою — вічний спадок святих. А царство, і панування, і велич царств під усім небом будуть дані народом святих Всевишнього, які володітимуть ним повіки віків.

Див. Ісаї 66:24; Даниїла 7:26,27; Об'явлення 20:9-15; 21:1; 22:3

Зміст

Передмова	4
Розділ 1. Падіння сатани	7
Розділ 2. Гріхопадіння людини	10
Розділ 3. План спасіння	13
Розділ 4. Перший прихід Христа	18
Розділ 5. Служіння Христа	24
Розділ 6. Переображення	28
Розділ 7. Зрада Христа	32
Розділ 8. Суд над Христом	37
Розділ 9. Розп'яття Христа	44
Розділ 10. Воскресіння Христа	51
Розділ 11. Вознесіння Христа	61
Розділ 12. Учні Христа	63
Розділ 13. Смерть Степана	69
Розділ 14. Навернення Савла	72
Розділ 15. Юдеї вирішують убити Павла	75

Розділ 16. Павло відвідує Єрусалим	79
Розділ 17. Велике відступництво	84
Розділ 18. Таємниця беззаконня	88
Розділ 19. Не життя, а смерть у вічних муках	93
Розділ 20. Реформація	99
Розділ 21. Об'єднання церкви зі світом	104
Розділ 22. Уільям Міллер	108
Розділ 23. Вістка першого ангела	112
Розділ 24. Вістка другого ангела	118
Розділ 25. Адвентистський рух, представлений у видінні	121
Розділ 26. Інше видіння	127
Розділ 27. Святиня	133
Розділ 28. Вістка третього ангела	137
Розділ 29. Надійна основа	142
Розділ 30. Спіритизм	146
Розділ 31. Жадібність	151
Розділ 32. Просіювання	155
Розділ 33. Гріхи Вавилона	160
Розділ 34. Гучний поклик	164
Розділ 35. Завершення третьої вістки	167
Розділ 36. Час недолі для Якова	171
Розділ 37. Визволення святих	174
Розділ 38. Нагорода святих	178
Розділ 39. Спустошення Землі	180
Розділ 40. Друге воскресіння	183
Розділ 41. Друга смерть	186

Велика боротьба

ЕЛІЕН УАЙТ

Переклад з англійської

Директор видавництва **Василь Джулай**

Головний редактор **Лариса Качмар**

Переклад **Надія Качмар**

Богословська експертиза **Ірина Карпа**

Коректор **Ірина Сирота**

Комп'ютерна верстка **Віра Кузьменко**

Відповідальна за друк **Тамара Грицюк**

Переклад книги «The Great Controversy Between Christ and His Angels, and Satan and His Angels» (1858 p.)

Електроний варіант книги розміщено на сайті

www.earlysda.com

Формат 84x108/₃₂. Папір офсетний. Офсетний друк.

Підписано до друку 23.08.2005 р. Гарнітура Ньютон. Наклад 5000 примірників.

Видавництво «Джерело життя» 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А,
тел. (044) 425-6906, факс 467-5064, e-mail: dzherelo@ukr.net